

Peter Steadie / Varga Szilárd

Kerülő utak

www.energiafonat.hu

ISBN 978-615-00-9415-1

Második, elektronikus kiadás: 2020. (pdf)

© Krea-Graf Kft.
www.kreagraf.hu

Bevezetés

Nem mindig tudom eldönteni, hogy ezeket a dolgokat le kell-e írni, le lehet-e írni és, ha igen, akkor hogyan? Gyakran gondolkozom rajtuk, és ebből kifolyólag az idő múlásával változnak is. Gondolom. Egy részük megszépül, egy másik részük pedig durvábbnak tűnik, mint amilyennek megéltem. Könnyen elképzelhető, hogy ezért nem is kell azt a bizonyos szöveget, hogy „Mindennemű hasonlóság.....” ide írnom, mert úgy sem lehet a valóságra ráismerni.

Kezdjük azzal, hogy egy kicsit bemutatjuk főhősünket, jómagamat:

A második évezred vége felé járunk, az ország szívében, ahol a technikai fejlődés vívmányai talán a leginkább fellelhetőek. Mégsem mondhatnám el magamról, hogy akár egy pillanatra is megérintett, ennek a fejlődésnek a szele. Pedig műszaki iskolában is tanultam, sőt elég jó eredménnyel végeztem. Ennek ellenére nem ilyen irányban folytatódott az életem. Most egy szórakozóhelyen ülök a pultnál két barátom társaságában, és a cigarettafüst ízét időnként tequilával locsolom, hogy mindkettőből újabb adagot kívánjak meg. Nemrég értünk ide. Szokás szerint, a férfiak kedvenc beszédtemájával ütjük el az időt, tehát fecsegünk a NŐK-ről, és azt hisszük másképp tesszük ezt, mint a sok barom itt körülötünk. Úgy gondoljuk, ez azért van így, mert viszonylag fiatal korunk ellenére mi többet élünk, mint a többiek, vagy nyitottabb szemmel jártunk a világban. A mi tapasztalataink sokkal jobbak, mint a töb-

bi hasonszőrűé, és persze több eszünk is van náluk. Lehet, hogy ez az a kor, a húszas éveink második fele, aminek sajátja ez a gondolkodás, ...de az is lehet, hogy egyszerűen csak nem voltak jó tapasztalataink. Az biztos, hogy nincs ellenünk a „rosszfiú” külső, és abban a hitben élünk, hogy ez a belsőt is tükrözi. Én személy szerint a magam százkilencven centijével meg az ehhez tartozó fekete, hosszú bőrkabáttal, sötét hajammal talán tényleg ezt sugározom. Bár az is biztos, hogy ezt a sok sötét színt egy dolog töri meg, és ezzel nem tudok mit tenni, világoszöld a szemem. Természetesen eközben böszén úgy gondolom, hogy legalább ötszáz évvel ezelőtt kellett volna születnem, amikor még valódi kemény legényekre, harcosokra volt szükség.

Eppen ezen gondolkodom, amikor megérezem a finom kéz érintését – véleményem szerint finomnak már rég nem mondható – hátsómon. Az első döbbenetből felocsúdva, és némileg erőltetve a kép legalább laza fókuszálását, felismerem a szexuális szabadságom elleni támadót. Vagy mégsem? Ezt a nőt eddig még sosem láttam. Egy magas, félhosszú fekete hajú, nyúlánk huszonnégy év körüli lány képe tárul elém. A farmer feszül a fenekén, és ez kedvemre való látvány, de ami a felsőt illeti, hát az igen csalóka. Az egy olyan tipikusan rafinált női ruha, amit úgy terveztek, hogy viselője a semmit is könnyen feltupírozhassa. Vetek hát még egy pillantást a farmerrel takart égtájakra, és döntök. Végtére is mi bajom lehet? Hiszen én vagyok a teremtés koronája!

– Neked elnézem – mondom neki.

– ..és csak elnézed, vagy másra is képes vagy még?
– évődik.

– Képes vagyok például befogni a szádat egy itallal

– válaszolok.

– Ez már valami. Köszönöm – mondja, és... Mi? Nem megy el. Hát legyen. Így kezdődött a beszélgetésünk. Néhány kedvesen erőltetett mosoly után végül ő töri meg a csendet kedvenc ismerkedő dumáim egyikével.

– És mondd csak, te mivel foglalkozol?

Na igen. Ezt szeretem. Ideje elkezdni szóragoztatni magamat.

– A proszektúrán dolgozom –, mondom várva a hatást, ami elmarad. Csak valami kíváncsi fény gyullad a szemében.

– És mit csinálnak a proszektúrán az ilyen pasik? - kacérkodik velem. Én pedig belemerülök egy fejtegetésbe, mert kezdem élvezni a mulatságot.

– Tudod, örülök, hogy megkérdezted, mert az emberek zöme ilyenkor mindig olyan furán reagál. Pont most történt bent egy dolog, amit lejöttünk megünnepelni a haverokkal. Végre egy kicsit előreléptem.

– Komolyan?

– Igen – vágom rá, és így folytatom csillogó szemekkel.

– Tudod, megfigyeltem a kollegáknál, hogy elég érzékeny a gyomruk, ezért mindenféle eszközöket használnak – mikor ide érek, óvatosan ráteszem a kezem a kezére, és lelkesen folytatom a műsort.

– Olyasmiket használnak, mint például vietnami kenőcs vagy gumikesztyű. Engem nem zavarnak ezek a dolgok, ezért tudok gyorsabban és jobban dolgozni, mint ők. Szerintem, ezt vette észre a főnök, és ezért léptettek elő – ennél a pontnál már kicsit határozottabban fogom a kezét, amit csillogó szemmel hagy nekem újdonsült „kedvesem”.

– Holnaptól már segíthetek a boncolásoknál is, nem

csak a hullamosásban.

Ebben a pillanatban olyan sportteljesítményt láttam ettől a vékony nőtől, amit csak aktív sportolók tudnak produkálni. Hogy valaki ülő helyzetből ekkorát tudjon ugrani! Hát, sajnálhatja, hogy nem atlétikai szám. Nem bírom tovább, és szívből elkezdek kacagni, ami a riadt tekintetben felébreszti a gyanakvást. Azért pár másodpercig eltart, hogy annyi bátorságot összeszedjen, ami elég egy kérdéshez.

- Te most átvágtad a búrámot!?

- Bevallom, igen –, ekkor már ő sem bírja mosolygás nélkül, sőt elindul felém. Bár szerintem még nem döntötte el, hogy csak az italát vegye magához, vagy vissza is merjen ülni. Nem tudom, mi győzte meg arról, hogy végül maradjon, de maradt. Így még kereken fél órát folytatódott a csevegésünk, amikor elköszöntem a zajban a barátaimtól, és hozzátettem:

- Ne menjetek el. Visszajövök egy másfél óra múlva.

Az ígért másfél óra egy kicsit hosszabbra nyúlt. Ennek az lehet az oka, hogy én úgy saccoltam, olyan ötpercnnyire lakom. Rá kellett jönnöm, nem értek a távolságok becsléséhez. Volt az legalább tizenkettő. Amíg visszafelé megyek, van időm gondolkodni.

„Még jó, hogy közel lakom. Még jó, hogy alig ittam. Még jó, hogy eleredt az eső. Remélem megvártak ezek a piszkok, nem szeretnék potyára bőrig ázni. De legalább lemossa rólam az eső, ennek a nőnek a szagát.”

Persze, elmentek, így egyedül ülök a pultnál, száradok, és ott folytatom, ahol nemrégiben abbahagytam. Újabb tequila és újabb cigi. Te jó isten! Most érzem csak, milyen fáradt vagyok és milyen szőrös. Viszket az államon a borosta. Már megint nem bo-

rotválkoztam legalább két napja. Most, hogy magam vagyok, van időm elmélázni a helyzetemen. Huszonhét évesen, túl egy váláson, és túl az első két tucat nőn azóta, rá kellett jönnöm, ez nem mehet így tovább. Nem mintha szenvednék, de mi lenne, ha megpróbálnék egy kicsit nyugodtabban élni? Azt hiszem egyre kevésbé illik hozzám a mokesz, mint ahogy az ábrándos szemű lázadó sem fog már sokáig visszaneézni reggel a tükörből.

Mikor elváltam, egy világ omlott össze bennem. Mindig azt hittem, hogy a fogadalom, miszerint jóban-rosszban, egy életre szól. Ehhez képest én voltam, aki először kimondta „váljunk el”. Nem ringatom magam abba a hitbe, hogy csak az én fejemben fordult meg a gondolat. Valószínűleg már ő is fontolgatta a dolgot. Először úgy éreztem, egy kő esett le a szívemről, aztán rájöttem, hogy ez az én kudarcom is. Ahogy múltak a napok, egyre inkább magamban láttam a hibát. Hát elkezdtem kutatni a gyógyír után. Másfél év elteltével ide jutottam. Ülök egy füstös lebuiban, némi alkoholos befolyásoltságban, egy könnyű numera után, és nagyon öregnek érzem magam. Ezek az egyszerű örömök nem hozzák meg a gyógyírt. Sőt. Elveszik a maradék hitem abban, hogy létezik olyan ember, aki a társam lehet. A poharamból felnézve magamat figyelem az italok mögött elhelyezett tükörben, és egyre kevésbé tetszik, amit látok. Régebben csak a reggeli kelés gyötörte meg az arcom. Nem érzem magam fáradtnak, mégis egyre nagyobbak a barázdák a szemem alatt. Ahogy elhessegetem a gondolataimat, és elfordítom a tekintetem saját magamról, egyből észreveszem azt a fiatal lányt, aki a mögöttem lévő asztaltól figyel. Mert figyel. A vadászat szenvedélye önkéntelenül is

felhúzza a bal szemöldököm, és közben a szám sarkában gondosan elrejtett mosollyal latolgatom tovább az esélyeimet. Megérkezik az első válaszreakció, és tudom, hogy indulhatok. Már majdnem el is indulok, mikor rádöbbenek, hogy azt sem tudom, kivel ül az asztalnál. Nem volt alaptalan a félelmem, mert egy elég morcos, tagbaszakadt ifjú titán kezd füstölni a lány jobbján. Te jó ég. Semmi kedvem balhéba keveredni. Jobban teszem, ha visszatérek a gondolataimhoz.

Ahogy visszasüppedek a cigi meg a pia okozta bódult magányomba, az első gondolatom az, hogy hát nem ezt magyaráztam magamnak az előbb! Ott ül a palijával, és ártatlan arccal engem méreget. Hát nem azt magyaráztad eddig magadnak, hogy nem erre van szükséged?

No, nézzük! Itt az idő, hogy, megnézem, milyen lesz a világ, ha beveszek egy nyugtatót.

Elnyomom a cigarettám, és italom felét a pulton hagyva elindulok haza.

Nem állítom, hogy egyik napról a másikra ment a változás, de akkor este valami elkezdődött. Valahol olvastam, hogy az élet, folyamatos tanulás, ami egyfolytában alakítja az embert. Hát engem ezek a dolgok alakítottak ilyenné.

Azóta eltelt már röpke néhány év, és állítom, megváltozott az életem. Mostanra túl vagyok a második feleségemen is, ami már nem rázott meg annyira, mint az első válás. Másodszor már könnyebben mond ki mindent az ember, és hamarabb talál hibát a gépezetben. Egy kicsit ugyan több eszem lett, de annyival azért nem, hogy megtanuljam elkerülni a már korábban elkövetett hibákat. Az a fajta vagyok, aki csak annyit tanul a hibáiból, hogy megta-

láljon ugyanahhoz a gödörhöz egy másik utat. Természetesen erről utólag mindig kiderül, hogy rázó-sabbra sikerül, mint az előző.

A makacsság jó tanár. A sok „fejtörés” idővel filozófussá teszi az embert. A jó filozófus pedig megtanulja felismerni a saját hibáit a világban. Innen pedig már csak egy lépés, hogy ne tudja eldönteni mi volt előbb: a tyúk, vagy a tojás, és mi következik ebből: csirke, vagy rántotta. Egyszerűbben szólva: nehéz felismerni, hogy mi miből következik, és mit eredményez.

Most valahogy kevésbé foglalkoztatnak a nők. Persze ez nem jelenti azt, hogy a hajlamaim megváltoztak volna. Ugyanazon az oldalon keresgélek, csak most kevesebb energiával. Ennek is megvan az előnye. Kevesebb gondom lett, és több időm arra, hogy mással is foglalkozzam. Ha nem akartam volna annyira visszafogni az életritmusomat, valószínűleg egészen más jellegű bonyodalmakba keverednék. Na, ennyit a szájalomkeltésről, meg arról, hogy én csak áldozat vagyok. Lássuk, mivel is kezdődött!

Mivel is kezdődött az a történet, amit ennyire nem tudok magamba fojtani.

A kezdet

Megint egy reggel, amikor nem kell korán kelnem, és nem kell másokat is elviselnem, hogy elkezdhessem a munkámat. Ez az előnye annak, ha az ember otthonról is tud dolgozni, és nincs se titkárnője, se egyéb alkalmazottja. A hátránya pedig az, hogy nincs kitől fizetést kérni. Így aztán vagy megtermelem a mindennapi betevőt, vagy éhen halok. Most nincs miért panaszkodnom. Amióta leszereltem a cégtől még nem volt ilyen jó évem. Mára már van egy egészen jól menő éttermem, amivel nem kell sokat foglalkoznom, és van egy olyan cégem, amivel szeretnék valami maradandót alkotni. Ezért kezdtünk hozzá - a cégen keresztül - társammal egy színarab létrehozásához. Tehát mondhatom, hogy egészen jól állok.

Ennek ellenére megint nincs itthon tej a kávéhoz. No mindegy. Amilyen bamba vagyok ébredés után, ha tej helyett is cukrot teszek bele, azt sem fogom észrevenni, csak a második pohárnál. Akkor meg majd vigyázok. Nézzük a híreket. Te jó ég. Hol a távirányító? Á, hát így indul be reggel az agyműködés. Míg a tévé bemelegszik, én rágyújtok egy cigire, és elkeverem a cukrot. Ez tényleg sok lett. Nem olvad el. Már itt lakom néhány éve, de minden reggeli kávé közben eszembe jut, hogy áldjam az eszem, amiért annak idején gondoltam ezekre az ébredés utáni bamba pillanatokra a lakás kialakításakor. A hálószobám, ami, mint minden egyedülálló palinál, egy kicsit iroda is, a nappaliból nyílik. A

nappali amerikai konyhás, ezért nem kell nagyon messzire menni a kávéért. Ezen kívül még egy fürdőszoba, meg egy kamra nyílik a nappaliból. Ami a lakás stílusát illeti, fehér fűrészporos tapétával, meg kizárólag kényelmi szempontoknak megfelelő bútorokkal nem lehet sokat operálni. Nem beszélve arról, hogy nálam még a művirág is elpusztul.

„Az ellenzéki oldal szóvivője bejelentette, hogy a kormány több minisztere is érintett az ellenzéki politikusok lehallgatásában. Az erre vonatkozó bizonyítékokat egy, a Parlament által létrehozandó vizsgálóbizottság elé fogják tární.”

Már látom magam előtt a miniszter urakat, amint fejhallgatóval a fülükön ülnek egy lefüggönyözött mikrobuszban felállított műszerfal előtt, és jegyzetelik, hogy „Drágám! Hazafelé hozzá egy kis sajtot a spagettihez.” vagy „Tudod, hogy itt a sarki közértben csak kéttojásos tésztát lehet kapni?”

Megvan már, hogy mire kell vigyáznom a ma esti üzleti vacsorán! Se magnó, se furgon! Még rám kenik, hogy én állok a háttérben. Persze nem most. Majd akkor, amikor megegyeztek a felek, hogy ki miben enged, és kell egy balek.

Komolyra fordítva a szót, azért csodálkoznék, azt hiszem, ha a mai vacsoravendégeim is érintve lennének az ügyben. Még akkor is, ha a politikához tartoznak. Ezt a megfigyelési játékot, ha egyáltalán létezik, nagyobbban játsszák.

Na öltözés, vár a terem. A pár évvel ezelőtti hosszú bőrkabát már kikopott az öltözékemből, de a fekete szín azért megmaradt. Kedvenc fekete kord nadrágomhoz félmagas szárú cipőt és egyedi készítésű bársony inget veszek fel. Azért még egy kicsit lázadok, betúrni nem vagyok hajlandó. A hajam is

rövidebb lett. Nincsenek meg már a hosszú sötét tincsek. Mondhatni, hogy egészen jólfésült lettem.

Az az előnye legalább megvan annak, hogy tizenkét évet lehúztam a Testületnél. Most is bejárhatok edzeni.

Hát itt van az én kis autóm, egy 1,1-es kis Peugeot. Azért ezt vettem annak idején, hogy elkerüljem a feltűnést. Nem sikerült. Vagy csak részben. Igaz, hogy senki nem kérdezte meg, honnan telik egy rendőrnek ilyen autóra, de azt mindenki észrevette, amikor ebből a kis autóból kiszállt egy majd két méteres barom. Azóta viszont megszerettem. Azt hiszem, ez látszik most az arcomon, ahogy próbálok bejutni az utastérbe. Ez lassú folyamat, aminek van egy előnye. Nyugodtan körülnézhetek, mielőtt elindulnék. Nocsak, egy taxi, aminek nem sárga a rendszáma? Jár a motor, mikor ilyen jó az idő? Lássuk jön-e utánam. Lassú, nyugodt mozdulatokkal indítok, és elindulok a belváros kis utcáin, ahogy szoktam. Ki tudja? Mi van, ha napok óta figyelnek, csak eddig túl csipás volt a szemem reggelente. Mindig mondom, hogy a sors az kamu. Csak véletlenek léteznek! Hát nem most jött be egy hívás? És pont erre? Ezek után gondosan ügyelni fogok arra, hogy a megszokott útvonalon menjek. Nincs kapkodás, nincs nagy gáz. Jut eszembe: az én autómon amúgy sincs. Ha valóban követnek, azt csak úgy tudom meg, ha hagyom magam követni. Mellesleg, ha tényleg követnek, és nem hagyom, akkor legközelebb nem biztos, hogy észreveszem. Így meg, amíg engem figyelnek, én is figyelem őket.

A sporttelephez érve annyit megállapíthattam, hogy ez a mazsola nem gyanakszik, és egyedül van. Tehát egy kezdőt állított rám a hírszerző cégek közül

valamelyik, ahol épp most csökkentették a költségvetést. Azért ennyire nem kellett volna. Két ember, meg két autó, nem beszélve egy sárga rendszámról, talán még akadhatna. Vagy valami okos dologba tenyereltem? Meglátjuk! Egy biztos, én most úszom egyet.

Amikor kifelé jövök, a parkolóban még mindig vár rám a taxi. Ne várjon hiába! Néhány sikertelen indítási kísérlet után - ha az ember mindig időben visszafordítja a kulcsot - micsoda öröm, hogy pont itt áll egy taxi. Szerencsétlen mire észbe kapna, már nyitom is az ajtót.

- Szabad? – kérdezem.

- ...ígen – hangzik a bizonytalan válasz. Erre nem számított.

- Köszönöm – mondom, és beülök az autóba.

- Hová szabad?

- A Royal Szállóba kérem, de előtte be kell ugranom egy Copy General-ba, hogy kinyomtassak egy anyagot. Tud egyet útközben? – érdeklődöm.

- Nem, de majd figyelek.

Azt elhiszem.

- Én tudok egyet, ha még megvan, a Blahánál. Nem vagyok benne biztos, mert ugyan gondoltam rá reggel, hogy megnézzem, de amilyen bamba tudok lenni ébredés után, lazán elmentem mellette – mondom, hogy oldjam a feszültséget.

- Láttam, hogy nem indul az autó. Mi a gond? – érdeklődik.

- A gyertyapipákkal lehet valami gond – válaszolom - Mondták a haverok, hogy cseréljem ki az egész elosztófedelet tokkal-vonóval, de azt hittem kibírja még fizetésig.

Egy kis csend most pont jól jön. Így van rá

időm, hogy egy kicsit körülnézzek. Nálam idősebb valamivel, és láthatóan nincs túl jó kondiban. Még nem döntötte el, hogyan viselje enyhén ritkuló haját. Szeretné eltakarni a zord tényeket, de láthatóan nem sikerül túl jól. Úgy látom, nő. Ez mindent megmagyaráz. Viszont az öltözet nem állami tisztviselőt takar. Láthatóan jól érzi benne magát. Akár fegyvert is rejthet.

- A taxiórát nem kapcsolta be! – veszem észre hirtelen.

- Ó, bocsánat már nyomom is, ha gondolja – mondja ijedten.

- Á, nem szükséges, csak állapodjunk meg egy korrekt árban! – javaslom.

- Rendben. 600 jó lesz? – válaszolja. Ez sem taxizott még soha.

- Persze.

Közben odaértünk a Blahára. Micsoda mázli, pont van egy hely az üzlet előtt.

- Rögtön jövök.

- Megvárom – mondja az áltaxis.

Az a jó ebben a helyben, hogy amíg bent dolgoznak nekem, addig én feltűnés nélkül figyelhetem az utcát a nagy kirakatüvegeken keresztül. Bár most az utca nem érdekel annyira, mint a lelkes pilótám. Végre magára maradt. Telefon elő, tárcsázás beindul.

- Kisasszony! Kérhetnék egy darab papírt meg egy tollat? – kérem a pult mögött álló csinibabát. Még ebben az egyszerű egyenruhában is rendkívül csinos. Nem lehet több százhatvan centinél, de kellemesen arányos, telt alkatát nagyon is tudja viselni. Minden mozdulatában van egy csipetnyi erotika.

- Hogyne, adom.

-Köszönöm. A mosolyt is – udvarolok egy kicsit.

Nem írok mást a papírra csak az időpontot, meg a címet. Már csak a telefonszámra van szükségem.

Amíg a papírra írok, sofőröm pedig telefonon beszél, én az üzlet belsejében lévő félhomályból nyugodtan szemlélhetem az eseményeket. A Blaha Lujza tér elég forgalmas ilyenkor, ezért nekem sem egyszerű kiszúrnom, hogy van-e társa. Először az elhaladó autók között keresek olyat, amelyik leparkolni készül, vagy lassít a taxihoz érve, de ilyet nem találok. Aztán megpróbálom gyorsan felmérni a járókelőket. Nincs sok időm, ha nem akarok feltűnést kelteni idebent. A járókelők között sem találok semmit, ami felkeltené az érdeklődésemet.

A boltból távozva visszaszálltam gyanús kalauzom mellé.

- Már itt is vagyok. Mehetünk.

- Ok – mondja, és már indít is.

- Mondja, nincs kedve megvárni? – vetem fel hirtelen. - Most hogy nincs autóm, megegyezhetnénk egy napi tarifában mára. Nekem meg sokat segítene.

- Megbeszélhetjük – mondja óvatosan.

- Nyolcezer forint megfelel? – kérdezem.

- Hogyne! – vágja rá azonnal. Meg sem kérdi, hogy meddig kell vinnie? Meg hogy mikor végzünk?

- Akkor ezt megbeszéltük. Ja, van mobilja? – jut eszembe.

- Igen.

- Nem tudom, mikor végzek a hotelben – mondom. - Igyon addig egy kávét nyugodtan, én meg csörgök, amikor indulunk.

- Rendben. Fel tudja írni? – majd amikor papírt

és tollat veszek elő diktálni kezd - 30/314-324.

- Most jut eszembe, még be sem mutatkoztam. Szilágyi Péter vagyok – nyújtom a kezem.

- Kovács Balázs - a kézfogás sokat mond az emberről. Az övé lágy és nyirkos. Nem érzi magát biztonságban, annyi szent.

- Hát akkor, ahogy megbeszéltük, hívom, amint végeztem.

Befelé menet támadt egy ötletem. A papírra írt számot hívva megindultam a bár felé. Kicsöng, sofőröm felveszi:

- Igen?

- Szilágyi vagyok, kedves Béla. Arra gondoltam, jöjjön be nyugodtan ide a bárba, és mondja a pultnál a hölgynek a nevem. Majd hozzáadják a fogyasztását a számlámhoz. Ne maga fizesse az italát, amíg rám vár.

- Köszönöm, elfogadom – válaszolja.

Innentől kezdve Bélának fogom hívni. Kíváncsi vagyok, hogy kijavítja-e? Arról pedig meggyőződtem, hogy a telefonszám pedig az, ami nála csörög.

- Kisasszony! – szólítom a pincéernőt.

- Igen?

- Megoldható lenne, hogy a barátom elfogyaszson egy italt az én költségemre, amíg rám vár? – kérdezem.

- Igen – válaszolja készségesen.

- Jó! Szilágyi Péter vagyok, rám fog hivatkozni. Majd írja az éttermi számlámhoz, legyen szíves.

- Természetesen.

- Köszönöm.

Hát, akkor menjünk ebédelni! Addig is, amíg odaérek, felhívom Robit. Kiss Robi az a társam és barátom, akivel lassan két évtizede ismerjük egy-

mást. Már az első alkalommal kiszúrtuk, hogy hasonzorúek vagyunk, igaz akkor éppen az ellenkező oldalon álltunk. Egy diszkóban történt az eset. Valami oknál fogva társaságunk két tagja ugyan azt a nőt nézte ki, és ebből komoly összetűzés lehetett volna, ha nincs mind a két csapatban valaki, aki kicsit higadtabban látja a dolgokat. Különösen azért, mert a hölgy nem volt szabad. Ez valószínűleg tovább bonyolította volna az esetet. Már akkor feltűnt, hogy Robi nem úgy nézi a világot, mint a kortársaink. Nem ő volt a legmagasabb, sőt a legerősebbnek sem ő tűnt. Mégis tőle tartottam egyedül. Okos szemlélődő tekintete elárulta, ha verekedésre kerül a sor, akkor ő okozhatja a legnagyobb meglepetést. Kölcsönösen egymást méregettük, aztán nagyjából egyszerre döntöttünk úgy, hogy megpróbáljuk kikerülni a bunyót. Azt vettem észre először rajta, hogy tekintete a vesémbé lát. Sűrű sötét szemöldöke alatt átható, szinte fekete szemei voltak, de szokatlan hatást gyakoroltak rám. Azt szokta meg az ember, hogy a barna, vagy sötét szemek inkább melegséget, megértést sugároznak. Nos az övé hideg és nagyon tudatos volt. Utána mértem csak fel a termetét. Kicsit volt csak alacsonyabb nálam, úgy száznyolcvanöt centi lehetett. Viszont valamivel erősebb csontozatúnak találtam. Mára sem változott sokat. Kicsit érettebb és kicsit nehezebb lett.

- Szia! Péter vagyok.

- Szia! Mizújs?

- Egy megbeszélésre tartok – mondom neki –, de szükségem lenne egy kis segítségre.

- Mondd!

- Van egy telefonszámom, egy címem meg egy időpontom. Meg tudod mondani, ki az előfizető és

kit hívott? – kérem Robit.

- Ez menni fog. Neked kell? – kérdezi.

- Igen.

- Akkor ez a cég ajándéka.

- Köszönöm. Jó vagyok még valamire? – vetem fel óvatosan.

-...hát, szívód a vérem! – válaszolja. - Ne kí-mélj!

- Kéne egy gyújtáselosztó a kocsimhoz, amit ki kéne majd hozni a sporttelephez. Fontos tudnod, hogy nincs semmi baja a kocsimnak, de ez a legenda. Egy ügyes emberrel kéne ezt intéztetni, meg le kellene fotózni közben a taxist is, aki kivisz.

- Mikor? – csak ennyit kérdez.

- Telefonálj rám, amikor megvan!

- Oké – és a dolog le is van zárva.

Robinak soha nem kell megmagyaráznom az ilyen dolgokat. Valószínűleg azért, mert sokkal jobban tudja nálam, hogy evvel a legendával rejttem el valamit. Egyszerre kezdődött kettőnk pályafutása a rendőrségen belül, csak egy idő után kicsit más-ként alakult. Az iskolák meg a kiképzés után én védelmi területre kerültem, ő pedig a hírszerzést vá-lasztotta. Aztán amikor én néhány év múlva kilép-tem a testülettől, ő is váltott. Átment bűnügyesnek. Nem kell mondanom, hogy mennyire örültek neki. Már ahol fogadták.

Most akkor lássuk, miből élünk!?

Az ajánlat

Szokásom, hogy az ilyen megbeszélésekre igyekszem egy kicsit előbb odaérni. Most is sikerült. Ennek megvan az az előnye, hogy én választhatok asztalt az üresek közül.

Üdvözlöm, uram. Miben segíthetek? – szólít meg a pincér.

A középkorú, enyhén öszülő halántékú férfi, pont olyan, amilyennek lennie kell egy főpincérnek egy ilyen helye. Udvarias, kimért, mégis némi kedvességet áraszt. A hely is ilyen. Mit is várhatnánk egy szállodától, ami a nagymenő üzletemberek kedvelt ebéd és vacsora helye. Az étterem négyszög alakú, jól átlátható terem. Világos a sok ablaktól és a világos színektől, mégsem kórház hangulatú. Az asztalok szabálytalan, szellős elrendezése két célt szolgál: a pincérek jó közlekedését és a diszkrét távolságot a nyugodt beszélgetéshez.

- Egy négyfős asztalra lenne szükségem – mondom. - Lehet valahol azon az oldalon?

- Természetesen. Jöjjön, kérem! – vezet beljebb.

- Ez tökéletes lesz – mutatok egyre.

- Parancsoljon - húzza ki a széket.

- Még hadd kérdezzem meg, van a közelben egy konnektor, amit használhatnék?

- Sajnos nincs, uram – válaszolja.

Ha paranoiás lennék, most azt hihetném, hogy a konnektor hiánya némileg csökkenti az esélyét annak, hogy kihallgassák a beszélgetésünket, de egé-

szen más miatt kérdeztem. Egy részről jelentéktelen dolog, ha valaki igazán hallgatni akar, másrészről pedig egyszerűen csak töltőre akartam tenni a telefonom, úgy, hogy itt maradjon a közelemben. Ezért kicsit csalódottan folytatom.

- Köszönöm, semmi baj. Itt jó lesz.

- Hozhatok addig valamit, amíg megérkeznek a vendégei? – kérdezi a pincér.

- Igen. Egy presszókávét kérek hideg tejjel és sok cukorral.

- Köszönöm – veszi fel a rendelést.

Azt hiszem egészen jó helyet sikerült választanom. Az utolsó asztal a fal előtt, ahonnan beláthatom az egész éttermet, nem is beszélve az ajtóról. No persze, nem lesz mindenki ilyen elégedett a társaságból, mivel egyvalaki csak a mögöttem lévő pálmát figyelheti majd különösebb erőfeszítés nélkül. Ez már legyen az ő problémája. Úgy látom, egy húron pendül ez a kis csapat. Nagyon egyszerre érkeznek. Furcsa kis társaság. Egy politikus, akinek a pártja most éppen hatalmon van, egy üzletember meg egy csinos nő. És mindenki mosolyog? Betegek ezek? Vagy csak én vagyok ilyen keserű? A politikus még fiatal, az üzletember viszont már nem mai gyerek. Hoppá! Különös kis közjáték alakul ki hirtelen. Menet közben a hölgy lábai összeakadtak, és persze nem a megfelelő emberben keresett támaszt. Én értem, hogy az öreg a tekintély, de az nem védi meg a fizika törvényeitől. Vagy mégis? A hölgy talpon marad, az öregurat pedig elsodorják az események. Míg ők feltápáskodnak, én csendesen azon tiptódom, hogy előbb kellett volna elkezdenem mosolyogni, mert ha most kezdem, azt fogják hinni, hogy kiröhögöm őket. Miközben ideérnek, felállok üdvözölni ezt

a mókás belépőt előadó csapatot. Kézfogások és egyéb udvariasságok után bemutatják nekem a hölgyet, hiszen csak őt nem ismertem eddig. Ugyan csinosnak mondható, de egyáltalán nem az én esetem. A jól megkomponált smink sem takarja el a tekintet ürességét. Hosszú szőke fürtjei szinte mértani precizitással simulnak egymásba. Könnyű kis kosztümje kihangsúlyozza alakja előnyeit, és takarja a kényesebb területeket. A világosbarna árnyalatok összességében üde színfoltot mutatnak. Az urak, ezzel némi ellentétben, sötét öltönyben és drága nyakkendőben érkeznek. Leülünk, és kezdetét veszi a szertartás.

- Régóta vársz ránk? - kérdezi tőlem, arcán nagy elődeitől ellesett mosollyal a hatalom gyermeke.

Váradai Zoltán, feltörekvő, ifjú politikus. Legalább is politikusnak még ifjú. Néhány évvel lehet idősebb nálam. Az éppen hatalmon lévő párt színeiben kezdte, és azóta is ott dolgozik a sikerért. Egészen ügyesen. Még aktív rendőr koromból ismerjük egymást. Akkor még nem látszott rajta, hogy lesz belőle valaki. Talán éppen azért, mert van esze. Szervezőként dolgozott egy rendezvényen, amit mi biztosítottunk. Nem volt benne semmi rázós, Zoltán mégis segítségre szorult. Talán az lehetett a próbafutama akkori tisztségében. Ez jól jött, mert hagyta, hogy segítsek, ami nekem is segített elvégezni a munkám. Ez későbbre megalapozta a jó viszonyunkat.

- Nem, Zoltán. Épp csak az imént érkeztem.

- Sokat hallottam már önről – mondja az ifjú hölgy.

- Köszönöm, hölgyem. Bár, ahogy az urakat is-

merem, ez nem biztos, hogy jó fényt vet rám.

- Legalább a koromat tisztelhetné, nyilvános helyen vagyunk! Pláne a kisasszony előtt - hangzik a tréfás feddés egy ingatlanmogul szájából.

Tudom, hogy tréfa, de azért végigfut a hideg a hátamon. Ennek az embernek a szájából még a tréfa is fenyegetően hangzik. Az ország egyik legnagyobb ingatlancápája, akinek politikai elkötelezettsége köz-tudomású. Úgy hatvan körül lehet, de tudom, hogy a pénz erősen javíthat az ember külsején, sőt az örege-dést is lassíthatja. Ha egy mondattal akarnám jelle-mezni, azt mondanám, Ő a hatalom a színpalak mö-gött. Mi több, legjobb tudomásom szerint, nem egy vidám ember. Rossznyelvek szerint nem készült még olyan felvétel róla, ahol mosolyogna.

- Elnézést, uram, de azt hittem Zoltán mesélt rólam, nem ön.

- Jobb lesz, ha rendelünk inkább valamit. Addig legalább tudok egy kicsit gondolkodni, hogy mivel vegyem elejét az élceinek.

Hát, igen. Az öreg most akar kétségeket ébresz-teni bennem. Persze, ha úgy érzem, van mit jóváten-nem, könnyebben fogok belemenni mindenbe. Ezek valami nagyon mocskos dologra akarnak rávenni. Most már mosolyoghatsz, Péter! Volt már szeren-csém az Öreg manipulációihoz. Akkor, remélem, úgy mint most is, kicsi voltam ahhoz, hogy ártani akarjon nekem. Inkább csak része lettem a játéka-nak, mint egy hollywoodi film valamelyik arc nélkü-li kis statisztája. Csak jóval később döbbsentem rá arra, hogy mi volt a szerepem abban a produkcióban. Akkor jöttem rá arra is, hogy miért olyan nagy em-ber. Valószínűleg nagy gondot fordított az utolsó részletekre is, mert csak úgy tudhatta, hogy mit fo-

gok tenni, ha egy kicsit utánam nézett előtte. Arra persze nem fordított gondot, hogy ebből nekem ne legyen bajom. Azt a véletlenre, meg rám bízta.

- Én, azt hiszem, tudom, mit szeretnének! – mondom, majd tartok egy kis szünetet. És várom a hatást. Az öreg az egyetlen, aki nem vesztette el az arca feletti uralmat bejelentésem után. Tehát mindenki tudja, miért vagyunk itt, csak én nem.

- A séf tudja a legjobban, hogy miből érdemes ma választani. Szólok a pincérnek, küldje ide, hogy hadd ajánljon nekünk ő étket. Kitaláltam? – oldom fel a feszültséget.

- Hát persze - hangzik az izgatott válasz. De mit is várhatnánk ettől a cicától, aki befele jövet fellöki a főnökét.

E közben csak egy embernek van annyi vér a pucájában, hogy nyíltan elkezdjen méregetni. Úgy látom döntött is:

- Rendeljünk, Péter, aztán rátérek a lényegre!

A rendelést követően cigarettám füstjén keresztül is látom, hogy az öreg már formálja a szavakat.

- A tehetségére van szükségem, fiam.

- Túlbecsül, de hallgatom – válaszolom egy kicsit túl szerényen.

- Nem tudom hallott-e róla, hogy veszélyben van a színdarab idei bemutatása, aminek a jogait megvásárolta.

Hát igen. Cégünk jogokat vett nemrég, hogy egy saját darabot elkészítsen. Azóta már sínen lehetnénk, de az a hír járja, hogy problémáink lesznek a színházzal, amelyikkel leszerződöttünk.

- Valamit hallottam róla, de sajnos nem vagyok teljesen képben – mondom, és kíváncsian várom, hová akar kilyukadni.

- Akkor hadd mondjam el a részleteket. Ott vidéken komoly bajok vannak. Nem lesz meg az anyagi hátterük, hogy bemutassák a darabot. Én igazán szeretnék segíteni, de sajnos, ha ragaszkodik a helyszínhez, nem tudok.

- Igen, én is ilyesmit hallottam. És azon gondolkodunk, mi legyen a következő lépésünk. Tegyük fel, hogy nem ragaszkodom. Akkor ön szerint hol lenne érdemes próbálkozni? – kérdezem óvatosan tapogatózva.

- Itt, a fővárosban. Nemsokára átadásra kerül az új színház. Jövőre ott be lehetne mutatni, akár nyitódarabként is.

- Értem. Tegyük fel, hogy megoldható, és ezen az úton folytatjuk a munkát. Ehhez nagyon jó szerződést kell kötnünk a színházzal. Ha ez sikerül, nem biztos, hogy bepereljük a vidéki színházat, amiért szerződést szegett.

- Az engem nem érdekel. Perelje be. A pénz, az pénz. Thália szekere sem gördül sokáig, ha nem kap zabot a ló. Engem valami egészen más dolog érdekelne.

- Hallgatom – vetem közbe érdeklődéssel.

- Ez a hölgy olyan nekem, mintha a lányom lenne. Az úr meg, mintha máris a vejem. Ki van tűzve a nagy nap, és én azt akarom, hogy minden rendben legyen. Szervezze meg nekem az esküvői programot, és gondoskodjék arról is, hogy ne lehessen semmi gond. Persze diszkréten, ahogy azt annak idején - mint hivatásos - csinálta vezetőinknek.

- Gratulálok mindnyájuknak, és természetesen megteszem ezer örömmel.

- Köszönöm. A részletekkel ráérünk később foglalkozni. Most együnk, mielőtt leesik a vércuk-

rom.

Innentől kezdve az ebédet könnyed fecsegés közben költöttük el, ami lehetővé tette, hogy közben gondolkozzam. Most, hogy távoztak, én még maradtam egy kávéra meg egy jó cigire. Miközben rágyújtok, és élvezem a füstöt el kell, hogy ismerjem, az öreg megdolgoztatja az agyamat rendesen. Biztosan van valami oka annak, hogy engem választott. Nem vagyok naiv, ezt a munkát ugyanilyen jól, még vagy ezer ember meg tudja csinálni. Akkor miért? Mit akar majd elleplezni velem?

Sajnos nem jutottam többre és közben Robi is felhívott.

- Szia! Ülsz?

- Igen.

- A szám, amit megadtál, egy dominó kártya száma. A tulaj valami Kristó Pál, aki a lakcím és személyi nyilvántartó szerint egy hajléktalanszállóra van bejelentve.

- Tehát kamu – válaszolom, de nem vagyok nagyon meglepve.

- A vizsgált időpontban a Stop Security egyik vezetői vonalát hívta. Tudod, ez az a cég, ami a kormányváltás után majdnem csődbe ment – mondja tovább Robi.

- Igen, tudom.

- Ami a hengerfejet illeti, ... - teszi hozzá.

- Nem hengerfejet, te memória bajnok, hanem ... - vágok azonnal közbe, de rögtön rájövök, hogy felesleges volt.

- Hááá, bejött. Ne izgulj, megvan a gyújtáselosztód. Már kint vannak a fiúk. Mehettek.

- Köszönöm. Este a vacsora után beszélünk. Feltéve, ha addig nem hívsz, mondjuk azért, mert

megtudsz valamit a fényképről.

- Kezdd eltűnni a vörösvértest a szervezetemből.

No szia!

- Béke veled! – köszönök el tőle.

Melyik volt ennek a Béla-Balázsnak a száma?

Megvan.

- Uram! – szólítom a pincért.

- Igen?

- Fizetnék, és kérem, írja hozzá a bárban fogyasztottakat is.

- Szabad a nevét?

- Szilágyi.

Közben a telefon kicseng.

- Igen – szól bele az áltaxis.

- Szilágyi vagyok. Végeztem, lassan indulok.

Béla, sikerült valamit ennie vagy innia?

- Igen, köszönöm. Még bent vagyok, úgyhogy megvárom az aulában – hangzik a készsleges válasz.

- Rendben.

Ezt a marhát most furdalhatja a kíváncsiság, hogy kivel találkoztam. Hadd örüljön. Mindjárt keresek itt valakit, aki után nyomozhat. No nézzük csak! Itt ül egy jólszituált középkorú úr, akit megfigyeltem ebéd közben. Szerintem nyugodt életet él. Eközben érkezik a számla.

- Parancsoljon.

- Köszönöm. Mondja, kérdezhetek valamit?

- Hogyne – válaszolja a pincér unottan.

- Nem ismeri véletlenül azt az urat? – teszem fel a kérdést.

- Csak felületesen. Visszatérő vendégünk.

- Nem tudja, szokott máshova is menni a házbán, vagy csak ebédelni jár ide?

- Miért kérdezi? – kérdezi, és közben gyana-

kodva méreget.

- Tudja, szeretném kipróbálni a kaszinót egyik este, és nem is tudom miért, volt egy olyan megérzésem, hogy az úr olyan ember lehet, aki már megnézte – altatom el a gyanakvását.

- Igaza van. Szokott oda járni – válaszolja, immár készségesen.

- Köszönöm még egyszer.

A borralaló, ha elég vaskos mindig eloszlatja a gyanakvást. Lássuk, mit érnek a főúr információi:

- Elnézést, uram, megzavarhatom egy percre? – lépek oda az asztalhoz.

- Parancsoljon! – kapja fel a fejét a vendég.

- Tudja, van egy rossz szokásom. Szeretek mindenféleképpen fogadni. Főleg olyan dolgokban, amiben nem minden nap szokás. Sajnos ritkán jön össze, hogy amikor az embernek van egy jó ötlete, találjon egy megfelelő partnert a bolondságához. Nekem most éppen van egy ötletem. Megengedi, hogy elmondjam?

- Nézze... - vágna közbe, de nem hagyom.

- Tudja, kérem, amott ebédeltem, és észrevettem, hogy ön is régen érkezett. Így egyikőnk sem tudhatja pontosan, hogy hányan állnak a recepció előtt a hallban.

- Ez érdekes gondolat – tűnődik el.

- Tippeljük meg, és aki veszít, az fizeti az italt a koccintáshoz – javaslom.

- Ez érdekes. Rendben – egyezik bele.

Ezek után elképzelem, mi történik, amikor az én Bélám azt látja a hallban, hogy egy jólszituált férfivel távozom az étteremből, akivel látszólag jól szórakozom. Sőt, milyen szoros lehet az ismeretségünk, hiszen kikísér csak azért, hogy még egyet koccint-

sunk.

Most törheti a fejét itt az autóban, hiszen megkértem, hogy vigyen vissza a kocsimhoz. Útközben elmesélem neki, hogy már jönnek a szerelők javítani a hibát. Ahogy elnézem az arcát, biztos elégedett, hiszen sikerült úgy elvégeznie a dolgát, hogy keresett még nyolcezer forintot pluszban. Estére már, emlémem, én is tudom, hogy ki vagy te valójában, Bélám.

Mielőtt elmennék az esti vacsorára, haza kell mennem, hogy átöltözzem. Van még elég időm. Befér. Amikor leparkolok a ház előtt, hiába keresem, nem találok sehol Bélámat. Sőt, most más sem kelti fel a figyelmem. A napom hátralévő része, remélem, csendesen telik az indulásig. Legalább lesz időm felkészülni.

Miközben átnézem a számítógépen az anyagaimat, egyszer csak megcsörren a telefon. Úgy látom, Robi az. A két vezetékes vonal közül a titkosat hívja valaki egy ismeretlen számról. Ezt meg elég szűk körben ismerik.

- Mondjad, barátom – szólok bele a kagylóba.

- Szia! Megvan az emberünk.

- Nem gondoltam, hogy ilyen gyors leszel.

- Tudom. A nők is mindig erre panaszkodnak.

Gondoltam, leegyszerűsítem a dolgom, és szerveztem egy közúti ellenőrzést.

- Csak nem motoros rendőrök kapták el? – tesszek úgy, mintha csodálkoznék.

- Jociék vannak pont szolgálatban –hangzik a válasz, amelyet mindketten értünk.

Most biztos látja lelki szemei előtt az elégedett mosolyt az arcomon. Ez az ember mindig meg tud lepni. Pedig már ezer éve ismerem.

- Hallgatlak.

- Kapcsod be a géped. Elküldöm mail-en az adatait – mondja.

- Megvan.

- Jó. Addig is, amíg átmegy, mondom azt, ami nincs benne. Ez a jóember valamikor kolléga volt. A Főkapitányságon operatív területen volt elemző tiszt.

- Tehát soha nem volt területen?

- Csak nagyon keveset. Viszont szerzett vagy három diplomát. Két éve szerelt le, és elment a Stop Security-hez üzletfejlesztési vezetőnek – teszi hozzá még.

- Két éve? Ez azt jelenti, hogy a kormányváltás előtti évben. Nem akkor kezdett el fellendülni ez a cég? – kérdezek vissza.

- De igen.

- Tehát mai szemmel nézve ellenzéki – próbálom pozicionálni áltaxis barátunkat.

- Nem biztos. Azt hallottam, hogy mindig hátamlás szék kellett neki, mert a gerince nem tartotta meg sokáig a fejét.

- Nos, ezt majd meglátjuk.

- Viszont van itt még valami – teszi még hozzá.

- Micsoda?

- A keresztapja egy vidéki polgármesteri hivatalnál dolgozik. Tippelj, hogy hol és milyen funkcióban? – kérdezi, szinte feleslegesen.

- Hogy hol, azt kitaláltam.

- Hát, ő a kulturális bizottság elnöke.

- A Csordás? – valljuk be ez meglepett.

- Igen.

- Ez a rohadék így készül az esti vacsorára?

- Valamitől nagyon félhet – mondja ki Robi, amit gondol.

- Találkozzunk a vacsora előtt. Lesz még egy

kis dolgunk addig.

- Atment az anyag? – kérdezi végül Robi.

- Még tölti, de jön.

- Jó, azt még megvárom. Négy körül fel tudok ugrani hozzád – javasolja.

- Ok. Várlak. Na megjött. Három mellékletet tettél hozzá?

- Igen. Ne izgulj. Egy Internet-kávézóból adtam fel.

- Amikor megláttam a telefonszámot, sejtettem, hogy okosan csinálod.

- Akkor négyre megyek – búcsúzik.

- Szia!

Ez egészen új fényben tünteti fel a dolgokat. Nézzük ezt az anyagot! Ahogy kinyitom a személyi lapját, az igazolványkép tűnik fel elsőnek. Pár évvel korábbi, mint a valóság, de már itt is látszik, hogy nem barátkozott meg a hajhagymák tömeges kivándorlásával. Azóta sokat romlott a helyzet. Kovács Balázs – Bélánk valójában Varga Béla. Ezt a hülyét! Én véletlenül beletrafáltam a Bélába, ennek meg fel sem tűnt. Hogy én mennyit fogom ezzel szekálni.

Felhívom Jánost. Nagy Jánosról, azon kívül, hogy Ő a társam a produceri irodában, azt érdemes tudni, hogy régóta barátok vagyunk. Mondhatjuk, hogy az ő segítségével indultam el az üzleti életben.

- Szia! Péter vagyok.

- Szia! Mizu? – kérdezi őszinte érdeklődéssel.

- Történt egy-két érdekes dolog tegnap óta, amit holnap meg kéne beszélnünk.

- Jó, de nem tudsz jönni este a vacsorára?

- De igen. Viszont jobb lenne, ha te kivonnád magad holnapig a forgalomból – válaszolom.

- Miért?

- Majd elmondom. Tedd meg, hogy lekaszálod a telefont is. Holnap reggel bent kezdek nálad az irodában. Addigra úgymint tisztábban fogok látni.

- Jól van, nem megyek a vacsorára, de gyere be hozzám utána. Otthon leszek – teszi hozzá megadóan.

- Rendben – nyugtázom.

- Szia.

- Szia – köszönünk el egymástól.

A munkába feledkezve észre sem vettem, hogy így eltelt az idő. Csak a kapucsengő döbrentett rá, hogy már négy óra van.

- Igen, tessék – szólok bele.

- Kit vársz még négyre, te zseni – szól a telefonból Robi hangja.

- Jól van, nyitom már.

Nyitva hagyom az ajtót, és nekiállok kávéfőzni. Nem hiszem, hogy tiltakozni fog, ha megérzi az illatát. Lehet, hogy a konyhában nem vagyok egy világszám, de a kávéfőzőm, az valami csoda. Éppen végzek, amikor hallom, hogy csukódik az ajtó.

- Szia.

- Szia – köszöntjük egymást.

- Na, mit csináljunk? – hangzik tőle a kérdés.

- Megtudtál még valamit? – kíváncsiskodom.

- Nem. Néha dolgoznom is kell.

Jól van, na. Elkészült a technika a különteremben? - Jól sikerült évet zártunk, ezért nemrégén úgy döntöttünk Robival, hogy az étterem különtermét kicsit átalakítjuk. Teljesen leárnycoltuk a tapéta alá betett fémhálóval, és mindenhova apró mikrofonokat építettünk, meg néhány kamerát. Ezzel lehetővé tettük, hogy nagy valószínűséggel csak mi tudjuk rögzíteni, ami bent zajlik. Sajnos biztosra nem lehet

menni ezen a területen, ezért időről időre ellenőriznünk kell majd a helyiséget.

- Persze! Két hete üzemkés. Te vagy aztán az étterem tulajdonos! Gőzöd sincs, hogy mi zajlik ott – kapom a jogos letolást.

- Nekem nem az a dolgom, hogy nap mint nap ott legyek. Mellesleg, ha jól emlékszem, a tiéd is az étterem – vágok vissza.

- Mutass róla papírt. Az én nevem sehol sem szerepel.

- Ezt fogod mondani hó végén is? Amikor osztunk?

- Most megfogtál – fejezi be Robi a pengeváltást.

- Képet is, hangot is tudunk rögzíteni?

- Igen.

- Jó. Kezeld te a technikát, légy szíves! Nyugodtabb vagyok, ha te csinálod –, kérem.

- OK – egyezik bele. - Jani jön?

- Nem. Nem lesz elérhető.

- Egyedül leszel?

- Igen. Így talán bátrabbak lesznek, hiszen nekem nincs tanúm.

- Akkor ne habozzunk. Várj csak – kapja fel a fejét - Érzed ezt az illatot? Tettél fel kávé?

- Kérsz? – kínálok örömmel.

- Annak még bele kell férnie az időbe – mondja reménykedve.

- Ne izgulj. Tíz perc alatt odaérünk.

- Igaz – egyezik bele.

Miközben szürcsöltünk, megbeszéltük az egyéb apróságokat. Például, hogy hogyan jelezzek, ha időre van szükségem, mert gondolkozni akarok. Meg, hogy ők hogyan fognak kicsalni, ha valami gond

van. Most viszont már a pultnál ülök. Persze Robi és én külön jöttünk, és ő érkezett előbb. Elöttem egy pohár whisky meg egy Cola, a barátom pedig valahol a háttérben mindenre felkészülve várja, hogy kezdődjék az előadás. A whisky most kivételesen csak dekoráció. Higgyék csak azt, hogy én már ittam.

Ezek nem fognak előbb, sőt még időben sem érkezni. Tartanak egy kicsit, ezért akarják azt érzékelteni, hogy nekem fontos, nem nekik. Még jó, hogyha nem lesz a Csordás pökhendi. Az első perctől kezdve nem szívelem ezt a két embert. Az egyik a véletlenül lett színházigazgató, a másik meg a korrupt tisztviselő mintapéldánya a szememben. Ha nem evvel a színházzal szerződünk volna, és közben nem rúgták volna ki a régi igazgatót, akkor talán sohasem kellene beszélnem egyikkel sem. De kell!

A vacsora

Mikor megérkeztek a vacsoravendégeim, be kellett látnom, nem sokat tévedtem a késést illetően. Igaz, nem késtek túl sokat, alig tizenkét percet. Ez nem is túl feltűnő. Ketten jöttek: a színházigazgató meg Csordás úr, az önkormányzati ember. A cuccaikat berakattam a ruhatárba, hogy minél kevesebb dolog legyen velük. Teljesen nem tudtam kizárni, hogy ők is rögzítsék a beszélgetést, de legalább nehezítettem a dolgukat. Ha magnót hozott magával, nehéz elrejteni, és rájövök, amikor kimegy a kazettát megfordítani. A különterem pedig árnyékolt. Ember legyen a talpán, aki ezt megoldja. Persze nem lehetetlen, de a Stop Security számára az. Most nincs más dolgom, mint húzni az időt legalább negyven percig. Lehet persze más rögzítőt is használni, úgyhogy nem árt vigyázni arra, amit mondok. Azért a hőmérsékletet a teremben megfelelőre állítottuk. Kellemetlen, ha „művelet” közben az embernek melege van, de nem veheti le a zakóját, mert ott a cucc. Most itt ülünk, és persze whiskyzünk, amíg készül a kaja. Különtermünkben három hatfős asztal van, ami jól elkülöníthető egymástól. Ma rajtunk kívül csak egy asztalnál ülnek. Mit ad isten, valamikor együtt húztunk mundaert. Most meg a vendégeim erre a vacsorára. Így megy ez. Ma is segítünk egymásnak időnként. Hogy ne legyen túl feltűnő, a távolabbi asztal az övék.

- Kezd meleg lenni, uraim. Ne zavartassátok magatokat.

- Köszönöm. Igazad van, én könnyíték maga-

mon – mondja Csordás és leteszi a zakóját.

- Ugyan, csak nyugodtan. Igazgató úr, te nem élsz a lehetőséggel?

- De igen. Köszönöm.

Most ezt vagy jól csinálják, vagy nincs rajtuk cucc. Mindegy, már eleget udvaroltunk egymásnak. Kezdjük!

- Mi a véleményed a darabunkról Zsolt? – kérdezem Csordást. Furcsa, hogy tegezem ezt a nálam legalább tizenöt évvel idősebb, köztisztelőben álló önkormányzati tisztségviselőt, akinek néhány hete még nem is tudtam a létezéséről, de ő kérte. Én pedig azzal, hogy a tegezésen felül keresztnéven szólítom, még ráteszek egy lapáttal. Bevallom, egy kicsit élvezem is, bár első perctől nem szívelem. Egyszer csak előkerül az önkormányzat védettségéből, mint aki illetékes az ügyben a színház helyett döntéseket hozni, és a kibicek nyugalomával összezavar mindent.

- Szerintem jó, nem ez a gond. A színháznak nincs pénze. Ez pedig nagyon költséges darab lenne.

- Ebben egyetérték, de abban a konstrukcióban, ahogy megkötöttük a szerződést, mi viselnénk a költségek egy elég jelentős részét, valamint a szponzori bevételeink egy részét is átadnánk. Nem tudom, láttad-e a számításainkat? Azok szerint a szezon felétől minden eladott jegy nyereséget hozna a színháznak.

- Milyen szerződésről beszélünk? – érdeklődik a szíinigazgató.

- Tavaly kötöttük meg a színházzal.

- Ki írta alá?

- Hát az előző igazgató.

- Az előző igazgató vitte csődbe a színházat. Miatta vagyunk most gondban.

-Tudom, hogy gondban vagytok, és nem is az a céloom, hogy bepereljem a színházat. De – nyomtam meg a szót, és tartottam egy kis lélektani szünetet –, nekem komoly kiadásaim voltak a szerződésünk alapján. Ezzel valamit kezdenünk kell.

- Most nézem csak a névjegykártyádat, hogy produkciós cég a tiéd – említi meg mintegy véletlenül Csordás.

- Igen.

- Nekem van egy reklámcégem. Esetleg tudnánk együtt dolgozni.

- Szívesen működöm együtt veled, ha meg tudunk egyezni.

- Jó. A darabotok elvileg megvalósulhat nálunk, de tudnod kell, hogy mindenre figyelni fogunk. Én magam is voltam igazgató ebben a színházban egy ideig, úgyhogy értek hozzá. Itt nem lehet szó lehúzásról – szab feltételt az önkormányzat embere.

- Ne haragudj, ezt nem értem.

- Dehogynem. Itt nem lehet szó lehúzásról, mint máskor.

- Akkor tisztázzuk, hogy miért nem értem. Egyrészt ebben az országban ilyen konstrukcióban nem valósult meg előadás legalább hetven éve. Így számomra értelmezhetetlen, hogy „mint máskor”. Másrészt a szerződésünk szerint a darab költségeinek egy részét, ráadásul azokat, amelyek az előkészítés időszakában vannak, mi fizetjük. Amikor ezzel végeztünk, akkor kerül a színházhoz a labda. Abba pedig nincs beleszólásunk, nem látunk bele. Így maximum csak saját magamat húzhatnám le.

- Értem. Nos...

Nos, közben megérkezett az étel, ezért mindenki egy kicsit elakadt. Miközben a pincér szervíroz,

megint előkerülnek az udvarias mosolyok, és egy kicsit mindenki gondolkozhat. Meg persze szemlélheti azokat az ételcsodákat, amiket szerintem – bár így lenne – csak a mi szakácsunk tud elkészíteni. Nem mondhatnám, hogy kímélő ételeket kértek. Azt hiszem, hogy az én brassóim a legkímélőbb. Csordás sörrel locsolt csülköt kért hagymás, szalonnás burgonyaágyon, míg szerényebb igazgató urunk csak egy kis velővel elkészített libamáját. Ahogy a pincér távozott, Csordás ott folytatta, ahol az előbb elakadt.

- Nos, ebben az esetben csak azt tudom mondani, hogy ne izgulj. A polgármester úr akarja a városnak ezt a darabot. Ez azt jelenti, hogy meglesz. A kérdés csak az, hogy mikor és hogyan.

- Gondolom, a mikor és hogyan kérdésre a választ akkor tudjuk majd, ha tisztázzuk, amit korábban felvetettél - dobom fel neki a magas labdát.

- Nem, dehogy. A színháznak van igazgatója. A műsortervben szabad keze van, ő dönti el, hogy mit fog játszani. Mi pedig kicsit szorosabban fogjuk ellenőrizni a pénz elköltésének módját. Persze csak a korábbi tapasztalatok miatt.

- Igazgató úr. Mit szólnál hozzá? Lesz darab? – fordulok az eddig mélyen hallgató színigazgatóhoz.

- Természetesen. Ha a színház anyagi gondjai megoldódnak, és a városháza elfogadja a működési és műsortervet, akkor lesz – válaszolja kicsit feszengve.

- Nekem azt mondtad, hogy ez a tervezet már bent van a városházán. Tehát már csak a ti döntéseitek hiányzik, ugye, Zsolt? – fordulok újra Csordás-hoz.

- Bent van, de abban nincs benne a darabotok.

- Igazgató úr, ez hogy lehet?

- Azt én nem tudom! Valószínűleg az előző igazgató által elkészített terv van bent a városházán. Mivel én csak megbízott igazgató vagyok, nem készítek működési tervet. Új igazgató meg csak a pályáztatás után lesz – kezd magyarázkodni az igazgató.

- Mikor?

- Úgy májusban.

- Az előző igazgató azt állítja, hogy beadta az anyagban a mi darabunkat is.

- Nem mondhatok mást, mint eddig. A nálam lévő tervezetben nincs benne. Másikról nem tudok – mondja Csordás.

- Ha jól értem a helyzetet, uraim, akkor majd májusban az új igazgató, akinek a személye persze még nem ismeretes, fogja eldönteni, hogy kell-e neki a mű, vagy nem.

- Valahogy úgy – mondja Csordás látszólag sajnálkozva.

Na, most esik nehezemre, hogy ne állítsam bele a villámot ennek a rohadéknak a vigyorgó képébe. Ki van ez találva. Úgy látom, Csordás mozgatja a szálakat, és sajnos nagyon ügyesen. Nem támadható, mert nincs nála a darab tervezete. Ugyanakkor tudom, hogy ez a hülye adta be az új tervet, ami a színházból úgy ment el, hogy benne volt a darabunk is. Tehát valahol a színház és a városháza között eltűnt belőle. Biztosan úgy, hogy maga Csordás érkezette az anyagot, és nem feltétlenül azt, ami a színházból elindult. Az előző igazgató fogja elvinni a balhét, akivel a szerződést kötöttük, hogy a Kulturális Bizottság Elnöke sok pénzt kereshessen.

- Hát, uraim, ez nem lenne szerencsés egyikünknek sem. Találnunk kéne egy kompromisszu-

mos megoldást. Különösen azért, mert lassan eljön az a pillanat, amikor már nem fogjuk tudni bemutatni a művet, ha akarjuk sem, mert kifutunk az időből. Színre vinni a darabot körülbelül öt hónap. Májusban már késő, a legjobb szándékkal is.

- Sajnos, így van.

... és megint mosolyog ez a görény. Úgy látom a tárgyalásnak vége. Altassuk el őket egy kicsit!

- Értem. Hajlandó vagyok elállni a pertől, ha meg tudunk egyezni a jövő évről. Ehhez viszont nekem szerződés módosítás kell, még hozzá. Külön kötelezettségvállalással az önkormányzat részéről.

- Erről lehet szó. Térjünk rá vissza, ha megvan az új igazgató – mondja Csordás. Úgy látszik sikerül elaltatni az éberségét.

- Rendben. A te szavad számomra garancia, megvárom a májust.

Innentől kezdve semmilyen üzletről nem ejtünk szót, arról gondoskodom. Habár - higgadj le Péter - talán mond valamit ez a tetű.

- Hogy ízlik az étel? – kérdezem lazításképpen.

- Nagyon finom. Különösen ez a hús érdekes.

- Beszéljünk egy kicsit másról! Milyen jellegű reklámmal foglalkozol.

- Első sorban a közterületi és a print médiában vagyunk erősek, de tévé- és rádiófoglalás is akad. Akár a spotot is legyártjuk – mondja.

- Engem a közterületi és a print média érdekel. Szerintem az a legjobb hirdetési felület.

Meg, ha ebben vagy erős – teszem hozzá magamban –, akkor itt lehetnek az érdekes összefonódásaid. Polgármesteri hivatal, közterületi reklám. Hmm.

- Ha gondolod, küldetek egy árlistát, aztán, ha

átnézted, visszatérhetünk rá.

- Rendben.

Még egy kis csacsogás miközben én nagyon szenvedek, de persze együtt nevetünk, és pöfögjük a szivarfüstöt. Látszólag mindenki boldog, mert az élet szép. Tudom, hogy nincs itt az ideje, de alig várom azokat a tánclépéseket a sírodon, Csordás. Végre indulnak. Robi jelez. Megyék.

- Na, sikerült?

- Apám, ezek nagyon mocskos alakok – mondja elképedve.

- Hogy mondhatsz ilyet két ilyen köztiszteletben álló, bölcs férfiről? – kérdezem ironikusan.

- Hál istennek, nyugodt maradtál. Tökéletesen rögzítettem képet, hangot. Vissza akarod nézni?

- Nem. Még be kell nézнем Jánoshoz. A hanganyagot elvinném. Kiírod?

- Persze. Öt perc.

- Van nyomozód vidéken? – jut eszembe hirtelen.

- Náluk?

- Igen.

- Holnapra megmondom. Addigra találd ki, hogy mit akarsz tudni!

- Már tudom, hogy mit akarok.

- Ettől félttem.

- Nézz utána a cégének. Az ő nevén fut-e vagy családtaggal kombinál? Kik a barátai? Milyen körülmények között él? Van-e családja, szeretője? Van-e a cégének közterületi média tulajdona?

- Ez alatt mit értesz? – próbálja értelmezni az utóbbit Robi. Persze, ebben nem szakember. Abban viszont igen, hogy a válaszokat megadja.

- Például van-e olyan óriásplakát, ami a sajátja?

Vannak-e ellenségei? Vannak-e helyi újságnál érdekeltségei?

- Egy ilyen jó embernek biztos nincsen ellensége! – veti közbe Robi.

- Én is így gondolom.

- Kész a lemez.

- Köszönöm. Holnap beszélünk. Megyek.

- Szia.

Fáradtan állok fel, hogy elinduljak Jánoshoz. Az autóig megtett néhány lépésnyi távolság elég volt ahhoz, hogy frissebben üljek be, mint azt néhány perce vártam volna. Lassan, nyugodtan hajtok el a barátom lakásáig.

Mire meghallom a kapucsengőn keresztül János hangját, már épp kezd fájni az ujjam a gombon.

-Szia! Én vagyok.

-Látom, behúztatok. Gyere!

A lakásba érve Zsanett, János felesége, már tölti is nekem az italt. Ez a nő egy tündér. Egy igazi úrinő. Zsanettnak érdekes, a mai nőkre egyáltalán nem jellemző módon, soha nem fáj a feje, nem kínozza a környezetét a „nehéz napokkal”. Tökéletesen rendben tartja a háztartásukat, és még dolgozni is van ideje. Finom, törékeny alkata teljes harmóniában van enyhén vöröses hajával és határozott metszésű arcából figyelő értelmes, meleg tekintetével. Ez a „vén jampec” láthatóan elégedett a sorsával. Lehet is!

- Szia, Péter! – köszön kedvesen a tündér. Házi-köntöse meglibben, ahogy felém indul. Gondolom, Jánosé lehet, mert egy kicsit nagynak tűnik rajta.

- Sziasztok!

- Tessék egy ital. Dumáljatok csak. Én megyek aludni.

- Jó éjt.

- Jó éjt – hagy magunkra.

Közben beleszagolok a pohárba, és hálás mosollyal az arcomon nyugtázom ezt a figyelmességet. Kevert nekem egy whisky-colát, ami jéghideg még jég nélkül is.

- Na, mi volt – kezdi a beszélgetést társam.

- Elhoztam lemezen, hogy meghallgathasd.

Várj, bekapcsolom hozzá a laptopot.

- Időről időre meg tudsz lepni – mosolyodik el János.

- No, hallgasd!

Miután csendben végighallgattuk, egy kicsit töprengtünk még mind a ketten, és most arra várunk, hogy ki kezdi.

- Ez érdekes – szólal meg végül ő.

- Nekem mondd?

- Kíváncsi leszek arra az árlistára. Tényleg. Adott névjegyet?

- Nem. Nem tudom a cége nevét, de szerintem nem fog semmit sem küldeni.

- Gondolod? Igazad lehet – tűnődik el János.

- Már intézkedtem. Remélem holnapra, minimálisan azt tudni fogom, hogy mi a cégnév.

- Hm. Az ember arról beszél, ami érdekli. Ha azt mondja, hogy milyen kevés a fizetése, akkor azt várja, hogy vesztegesd meg. Ez az ember pénzéhes. Nem biztos, hogy a mi pénzünkre, de pénzéhes. Ez lehet a gyenge pontja. Nem néztél híreket mi? – szúrja közbe hirtelen.

- Mikor néztem volna?

- Igaz. A polgármester bejelentette délután egy sajtótájékoztatón, hogy csődben van a színház, és hogy emiatt minden tervezett bemutatót elhalasztá-

nak.

- Mi?

- Persze megmentik majd a színházat az utolsó pillanatban. Fogadjunk, hogy ennek a jóembernek van talonban egy-két darabja.

- A Csordásnak?

- Igen.

- Lehet, de én inkább arra gondolok, hogy ennek a színháznak iszonyú költségvetése lehet. Amiből jutna szépen reklámra is. Szerintem az előző diri nem volt hajlandó megegyezni abban, hogy melyik cég legyen a színház médiavásárlója – gondolom tovább, amit hallottam.

- Ez is lehet.

- Meg lehet mind a kettő egyszerre. Remélem hamar lesz egy kis információnk. Van itt még valami. Délben talákoztam a mi Zolinkkal, a jövődebélijével meg az öreg Kertésszel – terelem másra a szót.

- Az ingatlancápával?

- Igen.

- Nem kéne mindenkivel szóba állnod! Figyeld meg, hogy sokba fog ez kerülni.

- Tudod mit akart?

- Mit?

- Hogy szervezzem meg az esküvőt ennek a két fiatalnak.

- Szervezd meg.

- De várj! Felajánlotta a segítségét a darab kapcsán, ha nem ragaszkodnánk vidékhez.

- Itt hol? – csodálkozik János.

- Az újban.

- Erre aludjunk még egyet. Nem biztos, hogy rossz ötlet. Nem kért érte semmit?

- Nekem is gyanús volt, ezért rátértem arra, hogy mi akkor is perelünk. Gondoltam hátha azért segít, mert esetleg érdekei vannak vidéken. De tudod mit mondott erre?

- Mit?

- Pereljünk csak. Nem érdekli.

- Egyre jobb.

Még egy kicsit töprengtünk, aztán úgy döntünk, befejezzük az estét.

- Menjünk aludni! Köszönöm, hogy feljöttél még.

- Szívesen. Holnap mikor vagy bent?

- Szaladgálok délelőtt. Találkozunk délután.

- Kettőkor?

- Ok.

- Akkor az étteremben. Kajáljunk egyet! – ajánlom.

- Rendben.

Ha idefelé lassan hajtottam, akkor most szinte alig haladok. Vezetés közben erősen jár az agyam a nap eseményein, és talán az egyetlen szerencsém, hogy ebben a kései órában már alig közlekednek az utakon. Ennek ellenére sikerül elérnem, hogy az egyik kereszteződésben valaki rám dudáljon. Ez kizökkent. Rájövök, igaza van, ezért egy kicsit rákapcsolok. Majd otthon folytatom a kádban.

Másnap

Ez a mai reggel nem olyan, mint a többi. Valami van a levegőben. Süt a nap és kezd melegedni az idő. Már amúgy is elegendem volt a télből. Nehezen viselem a hideget, és néha azzal ámítom magam, hogy a meleget annál jobban. Közben az igazság az, hogy pusztán azért szeretem a nyarat, mert akkor lehet fürdeni a szabadban. Megnyílnak a strandok, és nem kell a létező legvastagabb bűvárruhát magamra venni, ha merülni akarok. Jó kedvem lett ettől az időtől. Miért van olyan érzésem, hogy ez nem tart sokáig? Kilenc óra és már úton vagyok a képviselői klub melletti söröző felé. Zoltán hívott reggel, hogy reggelizzünk együtt. Negyed tízre beszéltük meg. Éppen hogy oda fogok érni.

Mire megérkezem Zoltán már vár. Egy kicsit izgatottnak látszik mikor leülök mellé.

- Nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan elkezdjük szervezni az esküvődet –, kezdem a beszélgetést.

- Minél előbb kezdjük, annál több problémát csinálhatunk belőle magunknak –, hangzik az ironikus válasz.

- Ez igaz. Hallgatlak.

Csendesen végighallgatom az elképzeléseit, és közben jegyzetelem a lényeges adatokat. Különösebben nem bonyolult eddig a helyzet, így még mindig nem értem, hogy miért én kellek nekik.

- Van valami, amiről tudnom kéne a biztosítást illetően? – tapogatózom tovább.

- Mire gondolsz?

- Valami rendkívüli körülmény. Egy fokozottan veszélyeztetett személy. Fenyegetés. Ilyesmi.

- Nincs – tart szünetet. - De meg vagyok róla győződve, hogy lehallgatják a telefonomat.

- Miből gondolod?

- Az otthoni telefonomon időnként hallok kattogást.

- Cseréld ki a vezetékeket!

- Akkor nem tudnak lehallgatni?

- De. Viszont megszűnik a kattogás. Valószínűleg kontakthibás, azért kattog. Ma már nem kattognak a lehallgatók.

- Nagyon vicces – sértődik meg a képviselő úr.

- Ez nem vicc. Tényleg nem kattognak.

- Hogyan lehet kivédeni?

- Ne telefonálj otthonról. Inkább azt beszéljük meg még, hogy ki fizet? Csinálhatom a cégemmel az egészséget, de jobban örülnék annak, ha én csak leszerelném, ti meg rendeznétek egyenesben a többit.

- Miért? – kérdez vissza.

- Nem akarom, hogy úgy tűnjön, keresni akarok az esküvődön.

- Rendben.

- Akkor elkezdem begyűjteni az árakat, aztán hívlak.

Egy óra múlva már bent vagyok az étteremben. Mikor Robi megjön, éppen az esti vacsora felvételeit nézem. Egy szó nélkül letesz elém egy dossziét. Ez a jelentőségteljes arc! Már megint meg fogok lepődni. Elegem van a meglepetésekből.

- Csordás cége?

- Nem mondok semmit, amíg meg nem nézed.

Ahogy kinyitom, egyből feltűnik, hogy alapos munkát végzett. Mikor befejezem, Robi már alig

várja, hogy elkezdhesse a mondókáját.

- Kell két kiló, mert rá akarok állítani egy embert.

- Csináld! Mindjárt adom a pénzt.

- Ha ügyesen focizunk, el tudom érni, hogy titkos nyomozás induljon ellene.

- Meg ne tedd! Ha van eredmény, először leülünk megbeszélni, hogy mi legyen.

Délre, mire Janó megérkezik, én kielemezem az anyagokat. Most a kajánkra várunk a különteremben, miközben én mesélek.

- Csordás a helyi kulturális bizottság elnöke. Eközben a felesége meg a jegyző felesége nevéen futtatnak egy reklámcéget. A reklámcég ügyvezetője is a Csordás felesége. Ez a cég csinálta az önkormányzati választások kampányát a saját táblahelyein. Ez még nem baj, de a választások után egy rakás új táblát épített a megyében, és megpályázta az összes kulturális intézményük reklám-alvállalkozói tisztségét - sikerrel. Egyedül a színházzal nem tudott kizárólagos alvállalkozói szerződést kötni – mondom el neki nagy vonalakban, amit megtudtam.

- Van egy ember a Stop Securitynél, aki rám állt tegnap. Kicsit utánanéztünk és kiderült, hogy az ő unokaöccse követett, aki nemrég lett hivatásosból a cég üzletfejlesztési vezetője. Tippelj, van-e a Stop Secunak vidéki érdekeltsége! - folytatom

-Tehát van – válaszolja János éles elmével.

- Igen. Például a Városháza és minden kulturális intézmény a megyében. A színházat kivéve.

- Nem egy hajóban eveznek ezek a te Zoli haveroddal? – gondolkodik el társam.

- Egy hajóban igen, de nem biztos, hogy egy irányba eveznek.

- Azt hiszem, most nem vagyunk lépéskény-
szerben. Várjuk meg mit lépnek! - javasolja

- Rendben – egyezem bele.

Ekkor, mint egy végszóra megcsörren a mobi-
lom. Már a csengésből hallom, hogy régi kedves ismerősöm, Balázs hív.

- Szia! – szólok bele a telefonba.

- Szia! Mit csinálsz most? - kérdezi.

- Most ebédeltem. Amúgy ráérek.

- Bent vagy az étteremben?

- Igen.

- Akkor bemegyek. Szívjunk el egy szivart – ja-
vasolja Balázs.

- Készítem.

- Nem, nem. Most én viszem.

- Jó. Várlak – mondom és leteszem a telefont.

Ivánfi Balázs régi kedves barátom, akinek soha nem tudtam és nem is akartam nemet mondani. Gondolom, így lehet ezzel ő is. Az üzleti élet igazi gurmanjáról beszélünk, amikor Balázst említjük. Megítélése szerint a nagy üzletek mindig fehér asztalnál köttetnek, és már az előételnél kiderül, hogy üzletfél lesz az asztaltársaság vagy nem. Természetesen ennek a felfogásnak vannak külső jelei, hiszen az látszik valakin, hogy szeret enni. Nos, Balázson az is látszik, hogy szeret jót enni. Gyakran szoktam figyelni, hogy hogyan válik egy egyszerű vacsora szertartássá a társaságában, és hogyan nemesedik a bor, amikor a palackból elé kerül. Ez, azt hiszem, olyan adottság, amit nem lehet megtanulni. Balázst még rendőr koromból ismerem. Egy ügynök dolgozva botlottunk egymásba. Ő akkor hírszerzőként dolgozott. Rövid szakmai virtuskodás után felismertük, hogy egyikőnk sem jár jól, ha nem dolgozunk

együtt. Aztán mire az ügyet megoldottuk, elválaszt-hatatlan barátok lettünk. Balázs azóta már rég nincs a testületnél. ...vagy ki tudja?

Mikor Balázs megérkezik, egy rendkívül jól öltözött, szőke, kék szemű, átható tekintetű, igazi úriember lép be a személyében. El kell ismernem, hogy perceken belül ugyan olyan jókedvem van, mint reggel a napsütésben. Az ő üzletei, mióta az eszemet tudom, mindig szorosán kapcsolódtak a politikához. Így beszélgetéseink gyakran heves politikai vitákba torkolltak. Ezekben a vitákban mindig az tetszett a legjobban, hogy sohasem voltak parttalanok, és sohasem kellett utána elnézést kérnünk egymástól. Szerintem ő pont annyira érdeklődött egy józan ellenvélemény iránt, mint én.

Most is szépen lassan elkezdünk szivarozás közben – természetesen egy pohár bor kíséretében – politizálni, mikor egyszer csak megüti egy mondat a fülem:

- Van egy új szoftver, ami letiltja a telefonbeszélgetést, ha megpróbálják lehallgatni a mobilodat. Az én telefonomon már rajta van.

- Balázs, te zseni vagy – örülök meg neki.

- Most mi van? – néz rám csodálkozva.

- Bocsánat. Kivételesen nem az hozott lázba, amit mondtál, hanem ami eszembe jutott róla.

- Szép mondhatom – mondja kissé lelombozódva.

- Ne haragudj! Mondd csak, milyen kapcsolataid vannak vidéken? – teszem fel a kérdést feleslegesen.

- Tudod, hogy jók – érkezik a válasz azonnal.

- Nem ismeresz véletlenül egy Csordás nevű tagot? A Kulturális Bizottság elnöke, meg képviselő.

- Kulturális vonalon nem vagyok jó. Az a te reszortod.

- Nem tudnál óvatosan utána nézni, hogy a kormánypárton belül hova tartozik ez a jómadár? Meg, hogy ki az ellenlábas csapat? – próbálkozzom mégis.

- De, utána nézek. Folytathatom? – próbál visszaváltani Balázs.

- Beszárás! Meg sem kérded, hogy miért kell? Meg, hogy gondom van-e? – lepődöm meg.

- Barátom, gondod van. Ha megkérdem elmondod? – dobja vissza a labdát Balázs.

- Hm.

- Ha akarod, úgyis elmondod – zárja le a témát.

Be kell látnom, igaza van. Tényleg akkor fogom elmondani neki, ha tisztábban látok. Addig csak megérzéseim vannak, amiket nem is tudok igazából megfogalmazni. Innentől kezdve egészen késő estig dumálunk, meg iszogatunk. Közben valamikor este felé csatlakozik hozzánk Robi is. Nem rángatott ki, tehát még nincs semmi új fejlemény, így aznap már én sem gondolok az ügyre többet.

A helyzet bonyolódik

A következő néhány nap viszonylagos nyugalomban telik. Egyelőre nem jön semmilyen új információ. A napi problémák megoldásával telik el az idő. Valami rossz érzés kezd gyökeret verni bennem, amire nem tudok magyarázatot adni. Egyre jobban elhatalmasodik bennem az érzés, hogy vihar készül keletről. Elkezdem szervezni az ifjú pár lakodalmát, és lassan eljön az idő, hogy megbeszéljük az eredményeket Zoltánnal.

Amikor találkozunk a minisztérium melletti kávézóban, egy rakás papírt adok a kezébe, hogy nézze meg őket. Túlnyomórészt árajánlatok, amiket bekértem, és egy rövid emlékeztető arról, hogy hogyan képelem a bulit. Ez utóbbit el is mondom neki, és megkérem gondolkozzon rajta, aztán hívjon, hogy miben változtassunk. Gyakorlatilag egy dolgot kérdez csak meg:

- Benne van a biztosítási terv is?

- Nem. Azt nem adom ki a kezemből, de különben is csak akkor készítem el, ha lefixáltunk egy-két dolgot. Addig nem érdemes.

Zoltán csendesen rábólint, és arra kér, hogy találkozzunk egy hét múlva, addigra átnézi és megbeszéli a menyasszonyával. Tudomásul veszem, és megkérem hívjon, ha megvitatták. Balázssal találkozom még aznap este, hogy elmondja mire jutott. Megtudom, hogy a kormányban vegyes érzelmekkel figyelik Csordás ügyeit. Az egyik fő ellenlábás csapatnak furcsa mód tagja a mi Zoltánunk is. Magyarul

megegyeznek az érdekeim azokkal, akik jelenlegi munkaadóim az esküvői üzletágban.

Megint eltelik egy hét, és természetesen sem Csordás, sem az igazgató nem jelentkezik. A lagzi szervezése közben sínre került. Most éppen az étterembe tartok, mert Robi hívott, hogy menjek be.

Egy komoly eredménye lett az elmúlt napok eseményeinek. Egyre gyakrabban végzek önellenőrzést menet közben, hogy követ-e valaki. Balázs-Béla nevű taxisofőröm eltűnt. Valószínűleg rájött, hogy lebukott. Most vagy kiadta profiának, vagy felhagyott a követéssel. Egy biztos, megérkeztem és nagyon kíváncsi vagyok.

- Péter. Hagyd kinn a telefonod – kezdi Robi.

- Jó – válaszolom. Ezzel a mondattal vár? Érdekes.

- Ne haragudj, de át akarom nézetni a fiúkkal a mobilodat – adja meg a magyarázatot gyorsan.

- Nem hagytam el, egyetlen percre sem, de azért köszönöm. Inkább mondd, mi van?

- Az emberünk hozott eredményt. Az elmúlt két hétben a te Csordásod találkozott egy rakás emberrel. Itt vannak a lényegesek – rak elém egy paksamétát, ami tele van fényképekkel meg személyi adatokkal.

- Ahogy elnézem, ez itt egy elég combos alvilági figura – mondom, ahogy átfutom a papírokat.

- Igen. Aki alatta van, arról nem találtam semmit, mert orosz – folytatja Robi.

- Orosz? Ez milyen meglepő a keleti határ közelében – ironizálok.

- Ne viccelődj! Az emberünk azt mondta, annyit tudott kideríteni róla, hogy a helyi rosszfiúk orosz kapcsolata – sértődik meg kissé.

- Nem kéne kivonni az emberünket? – vetem fel.

- Eddig nem dekonspirálódott – feleli Robi.

- De, ha dekonspirálódik, akkor már késő lesz.

- Igaz. Szólok neki. Meg akkor már megnézem a telefonodat is – mondja, és már áll is fel mellőlem.

- Jó, addig én böngészem még egy kicsit az anyagot.

Alig tíz perc után jön vissza Robi, mosolyog és hozza a mobilt.

-Emberünk jön haza. Ez meg tiszta – nyomja a kezembe a telefont.

-Akkor beszélhetek rajta nyugodtan? – kérdezek vissza.

-Tudod, hogy nem.

-Hm. Kár. Azt hittem isten vagy – poénkodom.

-Csak valami hasonló, az ilyen tudatlanok számára, mint te.

-Átnéztem az anyagot, és arra jutottam, hogy a mi Csordásunk igen kellemetlen ember lehet a pártjának is. Nem az ő szintjén szokás a külföldi befektetőket kezelni – térek vissza a papírokhoz.

- Ehhez én nem értek – emeli fel a kezét Robi.

- Gondolj arra, hogy egy vállalkozásnál, ahol te vagy a vezető, vajon egy vidéki leányvállalat titkár-nőjére bízna-e a külföldi megrendelők kezelését? – próbálok értelmezni a helyzetet.

- Én igen. Gondolom, ezért vezeted te a cégünket – válaszolja.

- Kérjünk egy desszertet, mert örömhormonokra van szükségem.

- János hívott, hogy bejön 11-re – vált témát Robi.

- Biztos nem tudott elérni mobilon.

Azt hiszem az lesz a legjobb, ha ezt az anyagot megmutatom Balázsnak. Hátha tud róla valamit. Most, hogy itt a telefonom, hívhatom is. Már épp le akarom tenni, amikor felveszi, és álmos hangon behallózik.

- Szia, Péter vagyok – köszönök.

- Szia – jön az álmos fejelet.

- Felébresztettelek?

- Igen – feleli kicsit morcosan.

- Nem gondoltam, hogy van, aki nálam is tovább húzza a lóbórt – poénkodom. Rossz vicc. Nem is veszi a lapot Balázs.

- Nem mondd, hogy ezért hívtál? – mondja türelmetlenül.

- Nem. Kéne találkozunk. Mit csinálsz délbén? – kérdezem.

- Ebédelek – érkezik az enyémhez hasonlóan poénos válasz.

- Ebédelj nálam! – javaslom.

- Jó. Várj! Üzleti ebédem lesz – mondja, és én nem lepődöm meg rajta.

- Ebédeljetelek nálam, itt legalább nyugodtan beszélgethetek. Mi meg beszélünk utána.

- Jó – egyezik bele.

- Mikorra kell asztal?

- Délre, három fő.

- Rendben lesz, uram – veszem fel a rendelést.

- Szia – köszön el már kevésbé morcosan.

Robi közben csendben figyel, aztán megkérdezi:

- Az orosz akard neki megmutatni?

- Igen.

Még egy kicsit beszélgetünk, elfogyasztjuk a nasit - mindig az egészséges élet híve voltam –, az-

tán Robi elmegy, én meg várom Jánost. Míg megérkezik, nem sok minden történik, leszámítva egy telefonhívást:

- Igen?

- Jó napot kívánok. Szilágyi Pétert keresem – szól bele egy kellemes női hang a telefonba.

- Én vagyok. Parancsoljon! – válaszolom érdeklődve. Szép barna hangja van.

- Kertész úr titkárságáról beszélek, kapcsolom Kertész urat – érkezik a lelombozó válasz.

Valljuk be, némileg meglepett, hogy az ingatlancápa hív engem.

- Üdvözlöm, Péter – szól bele a telefonba.

- Tiszteletem. Parancsoljon! – felelek érdeklődéssel.

- Megnéztem én is az anyagot, amit a Zoltán-nak adott, és tetszik. Persze majd a fiatalok véleménye dönt. Nem is ezért hívtam, hanem szeretném, ha meglátogatna holnap – vált témát.

- Szívesen. Mikor menjek?

- Jöjjön tíz órára, ha megfelel – hangzik a válasz.

- Rendben. – egyezem bele.

- Tudja, hogy hol az irodám? – kérdezi Kertész úr.

- Természetesen.

- Jó. Köszönöm és várom – búcsúzik.

A beszélgetés és János érkezése között alig telik el egy negyed óra. Én közben megittam még egy kávé, elszívtam egy cigit és elolvastam a ami újságot. Ma nem írtak semmit a vidéki színház problémáiról. Valószínűleg az új igazgató megválasztása lesz a következő hír. Gondolom nem egy helybéli lesz a diri, mert az tisztában van a helyi erőviszo-

nyokkal. Könnyebb megvezetni egy idegent. Meglátjuk.

E közben megérkezik János:

- Szia. Adj egy kávé, mert nem tértem még magamhoz! – kezdi.

- Hozom. Addig pakolj le! – indulok a kávéért.

Ezt se teszem meg mindenkinek. Én hozom az italát. Mire odaviszem a kávé, már egy kicsit összeszedte magát, de még így is fáj, ha ránézek.

- Mi történt az éjjel? – kérdezem együttérzően.

- Nagyon látszik?

- Mondjuk, hogy sejtet valamit az ábrázatod – felelem óvatosan.

- Kérlek, amíg meg nem iszom a második kávémat, addig beszélj velem olyan egyenesen, mint egy vonalzó éle.

- Gondoltam erre, már készül a második is – válaszolom jelezve, hogy ismerem már ennyire.

- Hú. Nagyon rossz bőrben lehetek. Tegnap elmentem sörözni a Bojtorral. Öreg vagyok én már ehhez.

- Legalább megérte?

- Valamikor dolgoztunk együtt a szigeten. Most felelevenítettük a barátságot.

- Ő most hol van? – érdeklődöm.

- Ebben az új színházban lett igazgató – érkezik az izgalmas válasz.

- Nem is tudtam. Gondolom teljesen céltalan volt a részetről ez a tegnapi sörözés – értem meg a tegnapi ivászat okát.

- Persze – válaszolja. - Igaz, közben megemlítettem a darabunkat. Azt mondta, hogy nagyon tetszik neki, vigyük be a forgatókönyvet, meg mindent, mert még nincs meg a repertoárjuk.

- Tehát kell neki?

- Neki igen – mondja –, de egy teljesen új felállítás van ebben a színházban. Az új színházzal együtt létrehoztak egy bizottságot, ami eldönti, hogy mi mehet.

- Ez jó hír – örülök meg az információnak. - Adj egy ugyanolyan anyagot, amit beviszel neki, mert holnap megyek a Kertészhez.

- Jó. Van új híred letről? – kérdezi.

- Van. Ki kellett vonni az emberünket.

- Megbukott? – aggódik.

- Még nem – nyugtatom meg.

Elmesélem az új fejleményeket. Mire megjönnek Balázsék, mi már választottunk kaját. Balázsékát az asztalukhoz kíséri az üzletvezető, mi meg csak messziről üdvözljük őket. Míg ők ebédelnek, mi is eszünk, aztán János elmegy, én meg csendesen várom, hogy végezzenek.

Közben bejött az étterembe egy rendkívül csinos fiatal hölgy egy csinos idősebb hölgy társaságában, és pont egy számomra megfelelő asztalhoz ültek le. Ez most kapóra jön, hiszen van mivel szórakoztatnom magam, amíg Balázs végez a megbeszélésével. Van valami kontrasztos ebben a párban. Nézzük csak: egyszerű vonalú, de jó minőségű ruha van a fiatalabbikon, amihez pontosan illik a kabát egyenes szabása. A retikül szintén szolid külsejű, ám figyelmesen nézve igen drága darab lehet. Olyan, mintha a cipővel együtt készült volna. Szolid, nappali smink, rövid kicsit tépett frizurával. A ruha, a haj minden sötét árnyalatú, ami nagyon kiemeli azokat a világító kék szemeket. Ez rendben van. Most nézzük az idősebbet. Az öltözék és a hajszín összeillően sötét árnyalatú, csak a ruha szabása egy kicsit hosz-

szabb. A frizura hossza is hasonló, csak itt dauerolt a fazon. Az idősebb hölgy egy kicsit feszélyezett. Láthatóan sokat figyeli a környezetét. Mintha jobban érdekelné, mint a társa. Első ránézésre anya és lánya benyomását keltik, akik nem élnek rossz körülmények között. Megengedhetik maguknak, hogy együtt ebédeljenek egy étteremben hétköznap. Ennek ellenére, többet nézik az étlap jobb oldalát, az árakat, mint a balt, az ételeket. Rájöttem: a szemüvegtok. Az nem illik a képbe. Sőt, a szemüveg sem. Ez olyan, mint egy köztisztviselő szemüvege.

Á, kezdek paranoiás lenni. Ilyenkor egy kedves barátom jut az eszembe, aki mindig azt mondja, hogy: „Nem lehetek paranoiás, hiszen hallom, hogy követnek.” Egyszer elmesélte, hogy miközben ment az utcán, megcsillant valami a járdán. Odanézett és meglátott két gémkapcsot, ami a járdán hevert. Megállt és miközben nézte, arra gondolt, hogy hogyan eshet le két gémkapocs így a járdára. Ahogy próbálta az esetet rekonstruálni, azon vette észre magát, hogy legalább három perce áll a helyszínen, és úgy nézi a gémkapcsokat, mint Einstein nézhette a táblát, krétával a kezében, mikor már felírta, hogy $E=mc$, és valami még hiányzott.

Csendesen mosolyogtam magamon meg a fiatal lány átható tekintetén. Balázsék távoznak az étteremből. Pár perc elteltével Balázs visszajön, és leül hozzám.

- Úgy néz ki, kapok megint egy megbízást – újságolja.

- Gratulálok.

- Még ne. Majd, ha meglesz. Ha ez bejön, elmehetek nyugdíjba – ábrándozik.

- Ámen... Tudok segíteni? – kérdezem.

- Egyelőre nem – feleli, és érdeklődéssel néz rám.

- Te viszont tudnál most nekem. Nézz meg néhány képet, légy szíves – térek a lényegre.

- Jó – egyezik bele.

- Menjünk hátra – állok fel az asztaltól.

Miközben „hátra” megyünk, azért vetek egy pillantást lopva a két dámára. Persze valljuk be, hogy különösen az egyikük érdekel. Azt hiszem hiába. Teljes érdektelenség a válasz. Még csak rá sem tudok mosolyogni, ha nem figyel. Édesanyám szerint, ha rámosolygok egy nőre, akkor nyert ügyem van. Persze ő elfogult velem egy kicsit. Mosolyoghatok, mint a tejbe tők, esetleg a pincérek fognak visszamosolyogni. Ám ők, amikor eltűnők, ehhez a mosolyhoz csapkodni fogják a térdüket is. Hogy szokott lenni ez a romantikus lányregényekben? A pultnál ülő hölgy egyszer csak kap a már régóta figyelt délceg lovagtól egy cetlit, amit a pincér hoz, azzal a felirattal, hogy: „Meghívhatom egy italra?” A szerző érdekes mód az ilyen jelenetek leírásakor csak egy kis apróságot hagy ki mindig. Azt, hogy a papír, amiről ezeket a sorokat a főhősnő olvassa, egy bankszámla kivonat, aznapi dátummal.

Most hogy „hátra” értünk, jöhet ismét a hétköznapi romantika:

- Nézd meg ezeket a képeket légy szíves – kérem Balázstól.

- Kik ezek? – kérdezi, miközben kezébe veszi a fotókat.

- A Csordás, meg akikkel találkozott az elmúlt két hétben.

- Erről az alakról elég sok kép van –mondja elgondolkodva.

- Igen, ez a Csordás – adom meg a magyarázatot.

- Nem arról te... - itt szünetet tart. - Mindig bedőlök a hülye vicceidnek.

- Az a fazon állítólag egy orosz kapcsolata.

- Tudsz róla még valamit? – kérdezi.

- Csak azt, hogy állítólag rossz fiú.

- Ne is mondd. Van egy megbízható orosz az ismeretségi körömben. Beszélek vele – mondja. - Ezeket elvihetem?

- Igen. Be van töltve mind a számítógépre.

- Ki hinné. Ráér a jövő hétig? – kérdezi miközben zakója zsebébe teszi a képeket.

- Persze – válaszolom, majd teljesen feleslegesen hozzáteszem - Légy óvatos!

- Nem gáz, hogy ezeket a képeket megmutatom neki?

- Már kivontuk az emberünket, úgyhogy nem hiszem – felelem elgondolkodva.

- Ok. Nem tudok most tovább maradni – cihelődik.

- Pedig van egy isteni borom.

- Sajnálom – mondja, majd hozzáteszi - Mit csinálsz szombaton?

- Még semmit.

- Akkor gyere át hozzám. Lesz nálam egy kis társaság. Kaja, nők, meg néhány ismerős, akiket régen láttál - érkezik a meghívás.

- Már megint nőt akarsz keríteni? – kérdezem gyanakodva.

- Isten őrizz! – feleli.

- Jó, átmegyek.

Balázs elmegy, én meg visszaülök az asztalomhoz, hogy igyak egy kávé, persze cigivel, és egy pil-

lanatig sem fordult meg a fejemben, hogy talán több szerencsém lesz ezzel tüneménnyel, akit a Balázssal való beszélgetés előtt kezdtem lesni. A kitartó, „oda pillantok de azért érdektelen vagyok” stratégiám sajnos hozta a várt eredményt. Most is egyedül szürcsölöm a zaccot poharam aljából, ám a hölgyek egy ideje már elegánsan távoztak. Lehet, hogy el kéne olvasni néhány romantikus lányregényt?

A döbbenet

A szokásos reggeli edzésről tartok a megbeszélésre az ingatlanmögulhoz, amikor észreveszem a tükörben, hogy van itt mögöttem egy Audi, ami a világért sem akar megelőzni. Azt hiszem, jobb lesz, ha keresek egy parkolót. Találok egy helyet, ami egy kicsit szűk, de azért be fogok férni. Ezek a dolgok máskor bosszantanának, de most kapóra jön, Amíg szerencsétlenkedem a parkolással, van alkalmam megnézni a kocsí sofőrjét, amikor elmegy mellettem. Átlagos alak. Már ahhoz képest, hogy ilyen autót vezet. Sok mindenre nem volt jó ez a pillantás, de arra igen, hogy kiszúrjam az utcán, ha a nyomomba ered. Miközben kikászálódok, látom, hogy a következő mellékutcán lekanyarodik. Jó. Nincs más dolgom, csak arra sétálni. Miközben haladok a kis utca felé, felteszem a napszemüvegem, és átveszem a bal kezembe a táskámat. Nem tehetek róla, reflex, ha balkezes lennék, akkor a jobban hagytam volna.

Amikor befordulok, látom, hogy jön szembe egy elég izmos, középkorú férfi, szintén napszemüvegben, és a szemüveget leszámítva nagyon hasonlít arra, akit a kocsiban láttam. Körülbelül tíz méterre áll egy sötét Audi. Remélem, stimmel a rendszáma, mert akkor megvan az emberem.

...és lőn! Stimmel bizony. Van itt egy papírbolt, aminek elég nagy a kirakata. Lássuk, mit árulnak! A kirakat tükrében látom, hogy tiszta az utca mögöttem. Nincs mit tenni, bemegyek. Miközben válogatok a dossziék között - erre mindig szükség

lehet, meg innen tudok nyugodtan kinézni az utcára –, gyorsan telik az idő. Olyan gyorsan, hogy egyszer csak az utcába bekanyarodik az emberem a másik irányából, csak most szemüveg nélkül, és mintha egy kicsit lihegne. Apró mosolyra húzódik a szám, amikor az eladónőhöz fordulok. Ebben az a szép, hogy a mosolyom szólhatna akár neki is.

- Mennyibe kerül ez a dosszié? – mutatok fel egy szép kék példányt.

- Háromszáz forint – érkezik a válasz.

- Kérek belőle tizet.

- Hozom – mondja, és hátramegy a raktárba.

Most megint van módomból feltűnés nélkül szemlélődni. Az emberem éppen telefonál, és közben törölgeti a homlokát. Már egyáltalán nem siet annyira.

- Parancsoljon – nyújtja át az eladónő a csomagot.

-Köszönöm – veszem át, és hirtelen eszembe jut még valami. - Mondja! Van tollbetétje ehhez a tollhoz?

-Van – mondja. - Milyen színű kell?

-Fekete.

-Parancsoljon – nyújt át egyet.

-Most meg fog utálni – húzom tovább az időt. - Rájöttem, hogy kevés lesz a dosszié.

-Menyit hozzak? – kérdezi.

-Még tizet.

Azt már az előbb levettem, hogy a dossziékért el kell mennie hátra. Közben megint nézelődöm egy kicsit, de most nem látom a „kullancsomat”. Amikor az eladó visszajön, fizetek, és pakolás közben vetek még egy pillantást az utcára. Úgy tűnik tiszta a levegő.

Elindultam az autóval ellentétes irányba, és tet-

tem még néhány kört, miközben gyakran megálltam nézegetni a kirakatokat, de inntól kezdve nem került a képbe napszemüveges kísérom. Így abban a tudatban érek az iroda épületéhez, hogy leráztam. Ehhez képest meglepődve tapasztalom a bejáratnál, hogy itt áll az Audi, és benne ül egy ismerős arc. Némielg elgondolkodom, és arra a következtetésre jutok, hogy majd amikor belépek az öreghez, kiderül mi ez. Azért nem ártana megtudni, ki ez. Amíg felérek, felhívom Robit, és megadom neki a rendszámot.

Egy szolid külsejű, ám nagyon bájos középkorú titkárnő fogad, mintha már ismerne.

- Szilágyi úr? – érdeklődik.

- Igen – felelem.

- Kérem, fáradjon be – tessékel befelé. - A főnök már várja.

Úgy látom, a titkárnő szerint nem emberevő a munkaadója. Mikor beérek, Kertész a társalgósarok felé terel. Eddig nem láttam még az irodáját, mégis ahogy körülnézek, ismerősnek tűnik. Talán azért van ez, mert az ilyen embereknek mindig van valami hasonló az ízlésükben. Szolid eleganciával kell tükrözni a gazdagságot és a hatalmat. Az előtér lambériája és falikárpitja már utal erre, mégis ott elég egy praktikus ám drága irodabútor. Viszont az innen nyíló főnöki ajtó jól előkészíti a terepet. A nehéz hangszigetelt bőrborítású fa ajtó sugározza, hogy bent található a lényeg. Először egy nehéz antik íróasztal és tartozékai tűnnek fel. Mögötte egy festmény a falon. Gyönyörű fa szekrények irattartó gyanánt és rengeteg tér. Annak ellenére rengeteg, hogy egy külön kávézó, társalkodó sarok is ki van alakítva ezekkel a nehéz bőr fotelokkal. Vendéglátóm szemmel látható-

an otthon érzi itt magát.

- Üdvözlöm Péter. Foglaljon helyet! – kínál hellyel.

- Köszönöm.

A titkárnő, mintha a keresztnéven szólítás jel lenne, hamutartót, szivart tesz az asztalra, és megkérdi:

- Mit hozhatok, Szilágyi úr?

- Egy kávét, ha kérhetem – fogadom el a kínálast.

A szivardoboz fedelének felnyitásával kezdetét veszi a szertartás, és a beszélgetés is.

- Elnézést kérek - mondom kicsit félve –, de várok egy hívást, ha megengedi, nem kapcsolom ki a telefonom.

- Természetesen – válaszolja, majd hozzáteszi, - Tegnap felajánlottam az új színház igazgatójának egy kisebb összeget a színház támogatására.

- A Bojtnak? – kérdezek vissza.

- Igen – érkezik a válasz. - Arra kértem cserébe, hogy fokozott figyelemmel kezelje a maguk darabját. Remélem, a következő megbeszélésen maga lesz ott a társával.

- Ez magától értetődik, ha lehetőségünk lesz rá. Köszönöm.

Ügyes. Mecenatúraként pénzt ad a színháznak, amit leír az adójából, és ezzel szerez magának két „adóst”.

- Mondjuk, hogy ez sínen van, de azért hívjon fel, ha megvolt az a megbeszélés! – zárja le a témát.

- Mindenképpen.

- Viszont van egy kis problémám – vált témát –, amiben szükségem lenne a segítségére.

- Szóval „.. van egy kavics a cipőjében „? – vá-

laszolom.

Úgy látom, az öreg is nagy Keresztapa-rajongó, mert tetszik neki az idézetem.

- Valami ilyesmi – mosolyodik el. - Zoltán beletenyereelt egy politikailag kényes dologba, ami egy kicsit aggaszt. Főleg azért, mert egyéb közös ügyeinket is veszélyezteti vele, ha nem jól sül el a dolog. Ezért szeretném, ha innentől kezdve, kerül, amibe kerül, megvédené őt.

- Védjem a lányt is? - kérdezek vissza.

- A lány egy buta liba – válaszolja. - Nem hiszem, hogy őt is kéne. Viszont nem akarom, hogy feltűnjön.

- Magyarul Zoli se tudjon róla? – értelmezem a feladatot.

- Így van – feleli az ingatlanmogul.

- Nem könnyíti meg a dolgom!

- Mondtam, hogy a pénz ...

- Nem erre gondoltam. Afelől nincsenek kétségeim, hogy a pénz nem okoz problémát önnek. Gondolja végig! Még ilyen nehezítések nélkül sem lehet nyugodt szívvel azt mondani, hogy létezik bomba biztos védelem. Hát még így.

- Ismerem a képességeit. Amúgy meg könnyen lehet, hogy többet aggódom mostanában, mint kéne, és nincs semmilyen veszély. Ahogy öregszem, úgy leszek egyre óvatosabb.

Eközben megcsörren a telefonom.

- Elnézést – mondom.

- Vegye csak fel – válaszolja. Hát felveszem.

- Tudom, hogy bent vagy, ne mondj semmit – mondja Robi. - Érdekes emberek vesznek körül téged mostanában. Az autó bérelt kocsit. Utána nézések, hogy ki bérelte?

- Igen – kérem meg.

- Pá – köszön el.

- Szia.

Most vagy okosabbak lettek a Csordásék, vagy beszállt még valaki a játékba. Vagy...

- Mondja! Szokott autót bérelni? – kérdezem Kertésztől.

Az öregnek leírhatatlanul megnyúlt az ábrázata, aztán elnevette magát. Nem láttam még soha nevetni.

- Igen – válaszolja. - A napokban kibéreltek egy Audit a megbízásomból.

- Fekete?

- Igen – mondja. - Itt áll most is a ház előtt.

- Jó. Akkor ezt megbeszéltük.

- Úgy látszik, hogy le kell váltani a biztonsági főnököt – tűnődik el.

- Nem hinném – vetem közbe. - Valakit követni, vagy valamit megvédeni, az két különböző dolog.

- Meg vagyok róla győződve, hogy jól választottam – húzódik ismét mosolyra a szája. - Maga az én emberem. Vállalja?

- Igen – válaszolom. - ..Ha felálltunk hívom.

- Hívjon ezen a mobilon! – nyújt át egy névjegyet.

A kártyán semmi más nem szerepel, csak egy szám. Bölcs előrelátás. Még fecsegünk egy kicsit, amíg elfogy a szivar meg az italok, aztán elköszönök. Lefelé menet már kezdtem összerakni Zoltán védelmének tervét, amikor az aulába érve megérezem, hogy valaki méreget. Kullancsom nézett szúrós tekintettel. Most tehettem csak le a telefonját, mert a zakója még begyűrődve lóg balján, a telefon és a tok közé akadva. Közben jobb kezét, amivel a liftet hív-

ta, lassan maga mellé engedi. Tehát jobbkezes, és alkalmanként hord fegyvert is. Különben nem a balján lenne a telefon.

Volt egy olyan pillanat, amikor megfordult a fejemben, hogy megkérem az öreget, vitessen vissza a kocsimhoz, de aztán győzött a józan ész a kényelem felett.

Még az autóból felhívom Robit, hogy találkozzunk az étteremben. Mire beérek, már nálam van egy lemez, amit útközben otthon töltöttem le a netről. Amikor Robi is beér, megkérem, hogy rántsön össze egy ötfős csapatot. Alig kell várnom egy pár órát, és megjönnek a fiúk is. Örülök a választásának, mert mindegyiküket ismerem. Így nem kell bemutatkozni egymásnak. Leültetem őket egy ebédre, én meg Robival bemegyek az irodába, hogy amíg ki nyomtatjuk az anyagot át tudjuk beszélni a dolgokat. Most, hogy befejezték a kajálást, rátérhetünk a lényegre.

- Uraim! – kezdem az eligazítást. -Azért kértelek meg titeket erre a látogatásra, mert van egy munka, ami jól fizet. Először elmondom, hogy mit kérek, konkrétumok nélkül. Utána döntsétek el, hogy akartok-e! Személyvédelem lesz a feladatunk, de rengeteg nehezítéssel. Először is, a védett személy nem tudhat róla. Másodsor, a védett személy kényes pozícióban van. Harmadszor, nem tudom megmondani, hogy meddig fog tartani.

- Mennyire fizet jól? – érkezik az első kérdés.

- Kaptok fejenként negyvenezer forintot napon-ta. Plusz teljes ellátás.

- Ezen nincs mit meggondolni – vágják rá azonnal.

- Az anyagiak valóban rendben vannak – mon-

dom –, de csak az általam adott telefonok lehetnek nálatok, és a nap huszonnégy órájában, annak minden percében elérhetőnek kell lennetek. Még szállást is én adok.

- Én még aktív állományban vagyok – veti közbe egyikük. - Mennyi időre vegyek ki szabit?

- Vegyél ki a jövő hét hétfőtől három hetet! Meg tudod oldani?

- Persze – válaszolja. - Még tavalyról is van annyi napom.

- Rendben – nyugtázom. - Utána meglátjuk. Hétfőn felállunk, addig még egyszer összejövünk egy megbeszélésre pénteken. Addigra mindenki intézze el az ügyeit!

- Fegyvert hozzuk? – érkezik a következő kérdés.

- Mindenki a saját fegyverét fogja használni. Van, akinek nem Parája van? - Mivel hallgatnak, folytatom. - Lőszert tőlünk kaptok.

- Pénteken mikor jöjjünk?

- Van, akinek nem jó az este hat? – teszem fel a kérdést. Ismét egy kis csend. - Akkor pénteken ugyanitt.

Délután nekiállunk összeszedni a szükséges technikát, és felosztani, hogy melyikünk mit fog beszerezni. Utána felhívom Zoltánt, hogy döntöttek-e az esküvővel kapcsolatban. Mivel nemet mond, arra kérem, hogy találkozzunk pénteken délelőtt. Addigra döntsenek, mert kifutunk az időből. Aztán megkérdem, hogy hétfőn reggel meg tudjuk-e nézni a helyszínt, amit javasoltam. Erre szerencsére igent mond. Így legalább azzal nem lesz gond, hogy hogyan veszik fel a fiúk a védelmét.

Másnap délben találkozunk Robival egyeztetni,

hogy mi hiányzik a kellékekből. Minden megvan. Összeírom a költségeket, és felhívom az öreget:

- Tiszteletem, Szilágyi Péter vagyok.

- Péter! – lepődik meg kissé. - Jó napot! Nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan hívni fog.

- Nem zavarom?

- Nem. Mondja csak – válaszolja érdeklődve.

- Elkészítettem az árlistát. Szeretném, ha megnézné – indoklom meg hívásomat.

- Mondja az összeget.

- Háromszázhúszezer naponta.

- Mégiscsak érdekel az a lista – gondolkodik el.

- Természetesen – felelem. - Ráérne valamikor ma?

- Öt órakor van egy kis időm.

- Meghívhatom egy vacsorára? – ajánlom fel.

- Szóval egy nyugodtabb helyen akar találkozni? – fogja gyorsan az adást. - Rendben.

- Akkor hát, ötkor várom az étteremben – mondom. - Gondolom, a biztonsági főnöke tudja, hogy hol van.

- Ott leszek – zárja le a beszélgetést.

Délután megbeszélék Jánossal mindent, és abban maradunk, hogy a darabbal még várunk egy keveset. Nem keressük egyelőre Bojtort sem. Főleg azért, mert nem látjuk tisztán az erővonalakat. Nem hajt a tatár, és ki tudja, talán könnyebb helyzetben leszünk egy hónap múlva.

Az öreg hajszálpontosan érkezik. Bevezetem a különterembe, a szokásos „vetköztetés” után. Mivel nem akar vacsorázni, bontunk egy üveg jó bort, és a szivardobozt az asztalra teszem. Miután magunkra maradunk, úgy döntök, hogy belekezek:

- Nem tudom, hogy menyi ideje van, ezért a lé-

nyegre térek. Nézze ezt át, kérem!

- Ez a költségvetés? – lapoz bele.

- Igen.

Miközben átnézi, nekem van egy kis időm megfigyelni az öreget. Sajnos, szemüveg nélkül is gyorsan olvas. Talán egy kicsit távolabb tartja a papírt a megszokottnál, tehát távollátó. Meglepően hamar végez. Ez most vagy azt jelenti, hogy ilyen jól fog az agya, vagy csak kíváncsi volt valamire. Én is szoktam így csinálni, ha valamilyen területen nem mozgok otthonosan. A várhatóan elém tolandó árlistának egy-egy eleméből felkészülök, aztán csak azokat hasonlítom össze magamban avval, ami a papíron szerepel.

- Rendszerben van – teszi le a papírokat. - Mikor kezdik?

Lehet, hogy csak azt akarja palástolni, hogy mennyire szüksége van ránk? Akkor ez most csak színjáték volt.

- Hétfőn reggel.

- Még nem tudom, hogy hol kezdi a napját Zoltán, de ... - itt közbevágok.

- Ne fáradjon vele, már intézkedtem.

Lassan szokásává válik az öregnek, hogy a társaságomban időnként elképed. Rövid gondolkodás után láthatóan elhatározásra jutott:

- Mennyire beszélhetünk itt nyugodtan Péter? – kezd bele óvatosan a mondókájába.

- Teljesen nyugodt lehet – válaszolom. - Nem véletlenül kértem, hogy itt találkozzunk.

- Elképzelhető, hogy a maga vonalai keresztezni fogják az enyémekeket – tér a lényegre. - Vannak embereim vidéken, ahol maga is érdeklődik. Célszerű lenne egyeztetnünk rendszeresen az információin-

kat.

- Természetesen – hallgatom érdeklődéssel.

- Van egy orosz befektetői csoport, akik erősen beépültek a helyi önkormányzatba. Az én földjeimnek egy része pont oda koncentrálódik, ahol ők terjeszkedni kívánnak – folytatja most már kicsit nyugodtabban. - Eléggé közismert, hogy a Zoltán családja közel áll hozzám. Ezért tartok attól, hogy ebből az irányból akarnak majd nyomást gyakorolni rám.

- Tárgyaltak már? – vetem közbe.

- Közvetítők útján üzentek nekem – válaszolja –, de nem vettem komolyan az ajánlatukat. Egészen addig, míg meg nem fűrták a maguk darabját.

- Ez hogy kapcsolódik ide? – kapom fel a fejem.

- A maguk által eredetileg megkeresett politikai csoportnak szerves része Zoltán és a családja – hangzik a válasz. - Mielőtt döntöttek, hogy támogatják magukat, kikérték a véleményünket. Egységesen úgy gondoltuk, hogy vállalható, és sok lehetőség van benne. A helyi polgármester hozzánk tartozik. Ezért támogatta magukat.

- Magyarul a színház jelenlegi döntése egyszerű erőfelmérés a két üzleti csapat között – értelmezem a dolgot a magam számára.

- Igen – hangzik az egyenes kérdésre az egyenes válasz. - Meg tudtuk volna akadályozni, hogy a darabjukat kirakják – teszi még hozzá –, de azt akartam, hogy ne tudják felmérni reálisan az erőviszonyokat.

- Lehet, hogy jobb lett volna ezt magában tartani – mondom tűnődve.

- Önöket nem fogja érni semmilyen kár – vágja rá. - Az új színházban sokkal jobb szerződést fognak

kötni magukkal. Így anyagilag is jobb helyzetben lesznek.

- Mikor? - kérdezek tovább.

- Körülbelül két hónap.

- Értem. Rendben – nyugtázom. - Várunk, de ezt az ígéretet be fogom hajtani magán.

- Nem kell behajtania – mosolyodik el. - Tenni fogok egy ajánlatot az esküvő után.

- Az nincs két hónap, csak egy.

- Ne legyen türelmetlen – zárja le a színdarab-témát.

Ezek után visszatérünk eredeti témánkhoz, és egyeztetjük ismereteinket a „vidékről”. Természetesen csak annyit mondok el az öregnek, amennyit szükségesnek látok.

Miután elmegy, én bent maradok egészen addig, amíg az első asztalt foglalt vacsoravendégek megérkeznek. Szükségem van rá, hogy egy kicsit elgondolkozzam. Bevallom, mire a gondolataim végére értem, megkeseredett a bor íze a számban. Világ életemben azért güriztem, hogy elkerüljem az olyan helyzeteket, ahol csak bábu vagyok egy sakktáblán. Erre most én lettem az orosz-magyar torna tábláján a sötét paraszt. Lépés hátrányból indulok, és csak előre menekülhetek, mert az az egyetlen esélyem, ha becserélnek egy királynőre. Vajon hány ilyen paraszt van ezen a táblán. Egy biztosan. A Stop Secu. Ellenben ő a világos.

Péntek

Egy kicsit húzós volt ez a hét. Átkozott reggelek! Soha nem érzem úgy felkelés után, mintha kipihentem volna magam. A szokásos reggeli ceremóniák után, mint például kávé, most tartok a találkozónkra Zoltánhoz. Ezen mindig csodálkozni szoktam, ebben az időben még alig van nyitva presszó a belvárosban. Fél tíz, és a környéken összesen két helyet ismerek, ami már kinyitott, abból is az egyik borkimérő. Bezzeg a parkolási ellenőrök már rendkívül aktívak. A presszóba érve elégedetten tapasztalom, hogy szabadon választhatok asztalt, mert egyik sem foglalt, és Zoltán sem ért még ide. Semmi furcsát nem láttam egész úton, ha csak azt nem, hogy elfelejtettem tankolni tegnap. Zoltán is megérkezik. Amíg ideér az asztalhoz, azon tűnődöm, tanítják vajon ezeknek a politikusoknak, hogy reggel is frissek legyenek? Én ebből a tárgyból megbuknék. Gondolom, nem sok ideje lehet, ha az üdvözlés és a rendelés után egyből a lényegre tér:

- Minden tetszik a műsorban, csak a helyszín nem. Inkább egy szálloda éttermében gondolkozunk.

- Ne haragudj meg érte, de maradnék az eredeti javaslatnál – mondom határozottan.

- Miért? – kérdez vissza. Nincs hozzászokva az ellentmondáshoz.

- Egyrésztől azért, mert nem láttatok még a helyszínt – magyarázom az álláspontomat –, másrésztől ez a hely jobban védhető. Nem tehetek róla, mindig kibújik belőlem a szakmám. Van egy gyö-

nyörű udvari parkolója, és csak ti lennétek az egész épületben. Egy szállodába akárki bemehet. Hidd el tetszeni fog, ha meglátod. Mellesleg, ha jó idő lesz, van egy zárt udvara, ahol lehet akár ökröt sütni is. Ja, és a Dunára néz.

- Rendben – adja be a derekát. - Nézzük meg hétfőn, és meglátjuk.

- Beszéltem az étteremfőnökkel – mondom azonnal, hiszen erre készültem –, kilenckor már készülnek egy fogadásra. Oda tudunk menni félre?

- Jó – egyezik bele. - Akkor ott kezdem a napot. gy a legjobb. Mindjárt reggel fel tudjuk venni a védelmét, és nem kell nyomozni, hogy mikor és hol kezd. Még egy-két apróságot egyeztetünk, és megyünk mindketten a dolgunkra. Az én utam az étterembe vezet, hogy legyen időm mindent ellenőrizni. Mire jönnek a fiúk, kész kell lenni. Ma este a kisteremben zártkörű buli van.

Este hat óra van, és mindenki ül a helyén. Várják, hogy elkezdjem. Robi bejön hat dossziéval a kezében, és kiosztja. Halkan leül mellém, kinyitja azt, amelyik megmaradt, én pedig elkezdem:

- Mindenki elrendezte a dolgait? – teszem fel az első kérdést.

- Igen - hangzik kórusban. Mintha megint a cégnél lennék.

- Először is: a megbeszélés után már mindenki csak az akcióban használatos neveket használja – mondom, majd hozzá teszem - Egymás között is. Mindenki nyissa ki a dossziét az első oldalon. Ott találjátok a neveket. Három autót fogunk használni folyamatosan. Az egyik ebből nem változik. Az lesz a mozgó központ. Ez egy kisbusz, egy kicsit átalakítva. A másik kettő bérelt autó, amiket időnként lecse-

rélünk.

- Maximum egy hétig van egy autó, de ha kell, hamarabb is cserélünk – veszi át a szót Robi. - A kisbuszban Krisztián vezet. Ő lesz „Apu”. Ha bármi elromlik a technikából, vagy bármi kell, ami nincs kéznél, őt kell hívni. Egyben információs központ is. A másik két autó „Figyelő egyes” és „Figyelő kettes”. Az autók pilótájának a neve megegyezik az autó nevével. Ezek lesztek ti ketten.

- Testhez álló feladat – érkezik a válasz azonnal. Nem véletlenül választotta Robi őket. Valamikor a Hírszerzésnél dolgoztak, és ott is ez volt a dolguk.

- Mindegyik autóhoz csatlakozik még egy fő, akik, értelemszerűen, ti lesztek – mutatok rá a maradék két csapattagra. - A nevetek „Testőr egy” és „Testőr kettő”. Ti vagytok azok, akik a célszemélyt kíséritek az autón kívül is. Nem kell magyaráznom, hogy mindig csak az egyik autó követi közletről a célszemélyt, a másik egy párhuzamos utcában halad. Értelemszerűen ugyan ez érvényes a gyalogos kísérésre is, csak kisebb léptékben. Folyamatosan tartjátok a kapcsolatot egymással és a technikai központtal. Mielőtt kiszúrna a célszemély cseréltek.

- Akkor változik a nevünk is?

- Nem. Mivel folyamatosan kommunikáltok, a kisbusz mindig tudja, hogy melyikötök van a célszemélyhez közel. Robi és én leszünk a „Felderítő egyes” illetve „kettes”. Velünk csak akkor tartjátok egyenesben a kapcsolatot, ha gond van. Minden egyéb esetben Apun keresztül.

- Ezt hogy érted? – veti közbe „Testőr egyes”

- Csak akkor hívsz egyenesben a mobilon – adom meg a magyarázatot –, ha gond van, például

Apuval.

- Ok - érti meg azonnal, hogy mit akarok.

- Hétfőn reggel fél kilenckor vesszük fel a célszemélyt – folytatom az eligazítást. - A második oldalon van a cím és egy térkép vázlat. Ott van még egy-két cím, ami a lakás, munkahely, stb. Tanuljátok meg, mert nem vihetitek ki innen. Hétfévégén üljete páronként autóba, és járjátok le a helyszíneket.

- Hova menekítünk, ha gáz van? – kérdezi most „Figyelő kettes.”

- Mindig Apu határozza meg – válaszolja Robi.

- Ha úgy jön ki, használhatjuk a célszemély autóját? – érkezik a következő kérdés.

- Menekítéskor természetesen. Ha nincs több kérdés, akkor hétfőn itt találkozunk reggel hat órakor – fejezi be az eligazítást Robi. - Minden technikát akkor vesztek át a kocsikkal együtt. Most vacsoráztatok meg, és lazítsatok. Hétfőre kell csak, hogy tiszta legyen a fejetek.

Robi tartogatott egy kis meglepetést még a számomra. A megbeszélés után alig várta, hogy félrevonulhassunk egy kicsit:

- Idehívtam Macit.

- Minek nekünk egy hacker? – kérdezem csodálkozva.

- Zoltán használ laptopot, igaz? – feleli Robi, és érzem, hogy újra meg fog lepni.

- Persze – válaszolom. - A múltkor mondtam neked, hogy milyen gyakran látom nála azt a puccos új gépet.

- Nos, ha ennyire jó technikát használ nap, mint nap, akkor van esély arra, hogy van a gépen egy naptárprogram, amit Interneten keresztül tud szinkronizálni az irodai számítógéppel – viszi tovább a

gondolatmenetet Robi. - Akkor pedig a titkárnője is hozzáfér, hogy tudjon a nevében egyeztetni.

- Ez egyre érdekesebb.

- Beszéljünk Macival! – áll fel az asztaltól máris. -Az előbb jött meg.

Kint a pultnál már ott ül egy száznyolcvan centis és legalább százkilós nagy gyerek. Kicsit mindig zavarban van, ha nem a saját közegében, a számítógépek előtt ül. Annak idején, amikor megismerkedtünk, már első látásra színpatikus volt. Biztosan a szemei miatt. Apró mélyen ülő szemei, állandóan figyelnek. Mi üldözési mániában szenvedők, felismerjük egymást. Biztosan azért, mert ha egy társaságában vagyunk, akkor olyan érzésünk van, hogy ez az ember figyel! Most jöttem csak rá, hogy gond van. Hol beszélünk? Nem találkozhat a fiúkkal, tehát nem mehetünk be. Egyszerre néztünk egymásra Robival:

- Bocs, ezt elbasztam – mondja.

- Menj ki és várj meg a kocsiban – oldom fel a szituációt. - Közben figyelj.

Robi rutinosan úgy távozott, hogy nem köszönt Macinak. Ez láthatóan elgondolkoztatta a hackert. Én bemegyek a pult mögé, és várok egy kicsit. Nem hiába kedvelem ezt a nagy gyereket. Elég volt neki két perc, hogy megértse a helyzetet:

- Főúr! Fizetek! – int a pincérnőnek.

Kiveszem a pultos lány kezéből a számlát, és a következőt írom rá:

„Kint várj meg minket a sarkon. Jobbra.”

- Köszönöm. A többi a magáé – ad oda egy kézrest a pincérnőnek.

- Köszönöm.

Miután elment, még várok két percet, aztán én is elindulok. Robi a kocsiban vár. Beszálltam, és a

sarkon felvettük már izgatott barátunkat is.

- Mi ez a „kémjátszma”? – kérdezi Maci, majd hozzáteszi - Teljesen bejédtem.

- Van egy munkám a számodra – térek azonnal a lényegre.

- Én meg már azt hittem, hogy két nagycsöcsű pincérlánnyal akarjátok kihozatni nekem a vacsorát – nyom el egy gyenge poént Maci.

- Ha tudsz nekem segíteni – válaszolok –, nem csak a vacsorát hozatom ki neked azzal a két „pincérlánnyal”.

Ahogy végig hallgat minket, menet közben látam az izgalmat fokozódni az arcán.

- Ez tetszik – mondja lelkesen.

- Mi kell hozzá? – teszem fel a kérdést.

- Majd a fizetésem, a végén – érkezik a válasz azonnal.

- Vagyis? – kérdezek vissza.

- Megcsinálom fél millióért – mond végre egy konkrét összeget.

- Egy hónapon keresztül. Minden nap – teszem hozzá.

- Ha egyszer bejutottam, utána már csak ujjgyakorlat –mondja Maci büszkén.

- Jó, a hónap végén fizetek. A két csaj ráadás lesz, ha elégedett vagyok – teszem hozzá még. Rossz poén.

- Elégedett leszel – válaszolja Maci. - Amikor megvan az anyag, küldök egy sms-t. Valami képüzenetet. Az anyagot magát pedig zárt borítékban leadom az étteremben, neked címezve.

Az első sms-t vasárnap reggel kapom. Mire beérek, már bent vár a csomag. Tényleg elégedett vagyok. Három hétre előre megvolt a program. Ezek

után már csak frissíteni kell.

Hétfő

Miközben az első adag kávé készül, én azon töröm a fejem, hogy nem embernek való dolog reggel fél hatkor itt ébredezni az étteremben. Csak egy dolog vigasztal. Legalább nem vagyok egyedül. Robi rakja össze éppen embereinknek a technikát.

- Azért áldom az eszem, hogy a buszt már tegnap feltöltöttük – próbál beszélgetni Robi.

- Hm - Ennél többre ilyenkor még nem telik tőlem.

- Tudom, ilyenkor még nem vagy ébren. Ezért nem sértődöm meg.

Kitöltöm csendben a kávét mindkettőnknek, és odateszem a következő adagot a fiúknak. Közben arra gondolok, hogy talán jobb lenne mégis egyedül.

- Beállítom a gyorshívás gombokat a mobilokon – beszél tovább barátom.

- Legalább addig ne csicseregj, amíg megiszom ezt a lötytyöt – esdeklek.

Miért ilyen szar az első főzet? Mindegy. Lassan szürcsölöm, és közben rágyújtok egy cigarettára. Kezdek magamhoz térni. Ez abból is látszik, hogy már kialakult a lelkiismeret furdalásom Robival szemben az előbbieik miatt:

- Ne haragudj. Minden rendben?

- Persze – mosolyodik el. - Nincs már más dolgunk, amíg meg nem érkeznek.

- Addig legalább nyugodtan magamhoz térek – zárom le a dolgot.

Lassan megjelennek a delikvensek. Amikor

mind megitta az italát, Robi nekilát:

- Négy adag cucc van az asztalon. A lőszer nem szabványos. Tudjátok használni épületben, mert nem pattog, és nem megy át az emberen. Csak ezeket használhatjátok. A rádión három sáv van beállítva. Mindig Apu határozza meg, hogy melyiket használjátok. A mobilok gyorstárcsázásra is be vannak állítva. Egyes mindenkinek Apu. Kettes a saját társa. Hármas a másik Figyelő. Négyes a másik Testőr. Nulla és nyolc a Felderítők. Ezen kívül itt van mindenkinek egy kés és néhány gyorsbilincs – mutogatja végig a készleteket. - Saját mobilt és egyebeket kérem leadni. Betesszük a páncélba.

- Nekem kéne a mobilom – mondja Testőr egyes.

- Az életedbe kerülhet, ha nekiállsz gondolkodni azon, hogy melyiket vedd elő – vágja rá Robi.

- Rendben – egyezik bele Testőr egyes.

- Minden kocsihoz jár egy elsősegély csomag és egy szerszámkészlet – folytatja Robi. - Nézzétek át, hogy mi van bennük.

- És az én cuccom? – kérdezi Apa.

- A te cuccod a kocsiban – feleli Robi. - Leszámítva ezt. Ez a várható heti program. Figyelők, ez a várható mai program. Van valakinek kérdése?

- Mikor megyünk ki a buszhoz? – kérdez újra Apa.

- Most.

Robi kiment a buszhoz Apuval, én meg kiosztottam mindenkinek fejenként tízezer forintot:

- Ez azért van nálatok, hogy ebből költsetek, ha valahova be kell menni a védett után. Amikor fogy, Apunál lesz utánpótlás. Most pedig készülődjetek. Legkésőbb nyolcra legyetek kint a helyszínen.

Mikor elindulnak, már Apu is vigyorog. Elégedett az eszközökkel. Robi megbeszélte vele azt is, hogy milyen elvek szerint ossza be a csapatot. Logikus, hogy a kapcsolódásnál mindenki ott kell, hogy legyen, de később mindig a program függvénye a létszám.

Most kivételesen nem akarok előbb odaérni a találkozóra, mint Zoltán, ezért késem diszkréten két percet. Az étterem bejárata előtt vár rám. Természetesen a fiúk is a helyükön vannak. Nekem is körül kell nézmem, hogy észrevegyem őket. Elégedetten nyugtázom a helyválasztásukat. Zoltán mögé parkolok, és kiszállás után üdvözlöm a boldog vőlegényt.

- Mi történt? –érdeklődik. - Elég nyúzottnak nézel ki ma Péter.

- Semmi különös. Nem tudtam aludni – háritom el a kérést. - Jut eszembe. Hol az ifjú ara?

- Bement az udvarra körülnézni – feleli Zoltán. - Kívülről, azt kell, hogy mondjam, tényleg jól néz ki.

- Menjünk be – javaslom.

Természetesen bent is tetszik nekik, így hamar döntésre jutnak. Maga a terem elég tágas ahhoz, hogy akár több száz embernek is kényelmes legyen. Az asztalok kialakítása nem lényeges, hiszen nincs az a vendéglátós, aki ne lenne felkészülve a változtathatóságra. Az udvarra néző oldal szinte teljes egészében üvegajtó, ami beindítja az emberek fantáziáját, ha jó időre számítanak. Nem beszélve arról, hogy a Dunára néz. Én egy kicsit morcos vagyok még mindig emiatt a korai kelés miatt, ezért nem bánom, hogy hamar végzünk. A kocsiban ülve végignéztem az indulást, ami mintaszerű, aztán felhívom Aput:

- Minden rendben?

- Igen – vágja rá.

- Jó – nyugtázom a választ. - Ma a tervezet szerint laza nap lesz. Ezért, ha megérkeztek a munkahelyre, léptesd le az egyik csapatot pihenni. Az ebédprogramnál váltsanak úgy, hogy a váltók biztosítsák a helyszínt érkezéskor.

- Elég, ha fél órával előbb odaérnek? – kérdez vissza.

- Igen. Este pedig a lakásnál cseréld vissza őket.

- Jó – veszi tudomásul az utasítást. - Jössz te is este?

- Igen. Szép napot! – köszönök el.

Ezek után haza mentem, és nekiálltam információkat gyűjteni az eheti programok előttem ismeretlen helyszíneiről. Nincs nehéz dolgom, mert alig mozog a héten. Amikor végeztem, elmentem a képviselői klub mellett lévő sörözőbe egy laza baráti beszélgetésre. Mivel Zoltán a képviselői klubban ebédel, és én egy órával az érkezése előtt mentem be a söröző ajtaján, könnyen megfigyelhetem a váltást.

Este Robival együtt nézzük meg a fiúkat, és közben kielemezzük a lakókörnyezetet. Majd ezek után leosztjuk egymás között, hogy melyik programra melyikünk megy. Így végre tervezhetővé válik az életünk. Nyugodtan indult ez a biztosítás. Lehet, hogy az öregnek igaza volt, és tényleg túllihegte egy kicsit a problémát. Nem baj, az ördög nem alszik.

..és nem is aludt. Szerda délelőtt Balázs hív:

- Bent vagy az étteremben?

- Persze – válaszolom.

- Várj meg – hangzik a felelet. -Bemegyek.

Csak tíz perc telt el, és már beszélgetünk egy

nyugodt asztalnál:

- A te oroszodat Igor Szuhorovnak hívják, és valamikor KGB-s volt. Egy magyar bűnözőcsalád keleti összekötője.

- Melyik családnak? – vetem közbe.

- Kocsis - folytatja. - Most figyelj! A te Csordásod erősen le lehet kötelezve, mert Igor egy magyarországi rokonát be akarja ültetni a színház marketingvezetői székébe.

- Ezt honnan tudod? Még nincs meg az új igazgató – próbálok ellenkezni.

- De megvan – lep meg a válasszal. - Elekes művész úr.

- Akkor bejött, hogy nem helybélit választanak – tűnődöm el.

- Ezek után? Gondolj bele! – vágja rá Balázs. - Egy helybeli ismeri a lenti viszonyokat.

- Én is erre tippeltem. Mikor lesz kihirdetve? – kérdezem.

- Még csak jövő héten „fogják eldönteni” – érkezik a politikusi válasz. - Tegnap együtt ebédeltem a polgival egész más ügyből kifolyólag, és gondoltam, mivel jól sikerült a dolog, rákérdezek erre is.

- Ez elég biztos forrás.

- Igen – válaszolja Balázs. – Utána, ha már ügyis ott voltam, találkoztam, egy-két ismerőssel, akik elmondták, hogy ki lesz az új marketing igazgató a színházban. Innentől kezdve nem volt nehéz dolgom.

- Gondolom gyanút fogtál, hogy hátha rokonok az oroszal – vetem fel –, és megkérdezted a cimborádat.

- Igen.

Egy kicsit elgondolkoztam a hallottakon, ezért

nem vettem eddig észre, hogy valami még nyomja a barátom bögyét:

- Mi a gond?

Látom, erősen zavarban van, ezért tovább bátorítom:

- Mond már!

- Van egy „kis” gondom – kezd bele lassan. - A barátnőm előző pasija nem egy szentéletű ember. Makacsul ragaszkodik dolgokhoz, amik nem illetik.

- Nála van valami, amit vissza kéne szerezni? – tapogatózom.

- Nem – hangzik a rövid válasz.

- Akkor mi a gond?

- Az, hogy el akar venni valamit a barátnőmtől – hangzik a félinformáció.

- Az sem jobb.

- Lényeg az – vág bele végre –, hogy lesz ma egy megbeszélés, amire el kell mennem nekem is.

- Nem tudsz belőle kifarolni? – aggódom.

- Nem – válaszolja. - Nem is akarok. Viszont jó lenne, nem egyedül odamenni.

- Te nem vagy normális – felelem barátilag. - Persze ez nem azt jelenti, hogy nem segíték.

- Köszönöm. Egy órára beszéltük meg a Centrálba.

- Rendben. Mondd el, hogy mit kell tudnom, aztán kérdezek!

Miután elmondta, rájöttem, hogy nem is tűnik olyan nagynak a baj. Persze ezt most nem lehet megmagyarázni neki. No, és nem árt az óvatosság. Ahogy elment, úgy döntök, egy kicsit felkészülök. Ezért felhívom Robit:

- Szia. Kéne egy-két cucc délre.

- Most akarsz elmenni nyaralni? – neki még

van kedve poénkodni.

- Tizenkettő nulla nullára – nekem most nincs kedvem. - Jut eszembe, még nem törlesztettem a múltkori sebváltó-porlasztós poénodat sem.

- Jól van, na – következik az álsértődés. - Különben is, legalább ennyi örömöm hadd legyen, ha már nem beszélsz világosan. Mellesleg a sebváltó, gyújtáselosztó volt. Mi kell?

- Egy laptop a megfelelő programokkal, mikrofon, kamera, meg Internet kapcsolat veled – foglalom össze.

- A cucc bent van az étteremben – mondja magától értetődően. - Délre ott leszek, segíték összerakni, mert tudom, hogy ehhez nem értesz.

- Köszönöm.

Míg Robira várok, felhívom Aput, aki beszámol a reggeliről, és az esküvői ruha szalonokról, amelyekben Zoltánék jártak. Ahogy kiveszem a szávaiból, egyre gördülékenyebben mennek a dolgok. Kezdenek belerázódni.

Közben támadt egy ötletem, és felhívom a hackerünket:

-Szia Péter vagyok.

-Szia. Csak nem azt akarod mondani, hogy vége? – kérdezi csalódottan.

-Nem tudtam, hogy szeretsz.

-Ne.. Mi..? – nyöszörgi és nem jut szóhoz.

-A nemiség köztünk nem jöhet szóba – poénkodom tovább. - Sajnálattal közlöm, hogy hetero vagyok.

-Mi van? – értetlenkedik. Valakinek muszáj volt törlesztenem.

-Elnézést, rossz vicc volt. Viszont kéne találkoznunk holnap.

-Tízre be tudok menni az étterembe – érkezik a válasz rövid gondolkodás után.

-Jó. Várlak.

Délben magamhoz veszem a cuccokat, és megkapom a rögtönzött kis oktatást. Remélem, elégnek bizonyul. Tizenkettő harminckor belépek a Centrál Kávéházba.

Elég sokan vannak, ezért nem tudom a terepet felmérni egy gyors pillantással. Elmegyek WC-re, így egy kicsit több időm van körülnézni. Az ember ilyenkor mindig azokat az arcokat figyeli először, akik a legjobb helyeken ülnek. Ha valaki figyel, olyan helyet választ, ahonnan jól láthat mindent: a bejáratot, az utcát és a bent ülőket is. Ez viszont kétélű fegyver, mert így ő is könnyen kiszúrható. Elsőre nem tűnik fel semmi, ezért megkeresem azt az asztalt, ahonnan jól láthatom a foglalt asztalt és tükörből a bejáratot is. Így, elsőre nem tűnik fel az arcom. A többit meg meglátjuk. Kérek egy kávé, rágyújtok és kipróbálom a cuccot. Ezen a helyen nem feltűnő egy laptop, ezért nem kell aggódnom. A mikrofon meg a kamera pedig elég kicsi, ráadásul jól van álcázva. Olyan, mint egy csatlakozásra váró vezeték. Robi meg is jelölte nekem, hogy ne keverjem össze őket. Bölcs előrelátás. A képet látom a képernyőn, a hangot meg egy headset-en keresztül hallom. Egész jó. Most pedig csatlakozom az Internetre.

„Szia!...hát sikerült?”

„Látsz is, hallasz is?” – recseg a fülemben a válasz.

„Igen. Tökéletes.”

„Akkor nem ártana, ha nekem is megmutatnád. Tudod, az a kis gomb...” – már megint felhívták a figyelmemet, mennyire nem vagyok technikai zseni.

„Megvan. Jó a kép?”

„Tökéletes. Pásztázz körbe a fogadóban!” - Miután körbenéztünk ráállítottam a képet a bejáratra.

„Felvettem. Most nézzük a hangot!” – recseg a headset.

„Másik kis gomb. Megvan.”

„Mondj valamit!” – javasolja.

„Inkább mérjünk be egy asztalt. Az elég hülyén veszi ki magát, ha elkezdek magamban beszélni. Mit szólsz ehhez?”

Kiválasztottam egy asztalt, ami nagyjából olyan messze van tőlem, mint a foglalt hely. Ha a technika működik, akkor most megtudom, hogy ezek a nyálas divatmajmok mivel szédítik a nőket.

„Hallod?” – érkezik a kérdés a fülembé.

„Nem.”

„Bedugni, bekapcsolni, a számítógépen a hangerő ikonján hangot beállítani!”

„Ok. Most hallom.” – És ezt hallom:

-...nem ígérem, hogy egyből ott leszel a Playboy címlapján, de jó portfólió nélkül esélyed sincs rá. Én megcsinálom a képeket rólad anyagárban. ...

Ebből elég! Még hogy ne ítéld első látásra.

„Elég, ha csak ráirányítom az asztalra?” – kérdezem.

„Igen.”

„Akkor megvagyunk!”

Nem kellett sokáig várnom, mert egy óra előtt tíz perccel megérkezett egy furcsa csapat. A három férfi közül az egyik kilógott a sorból. Alacsony, öltönyös tag, akin látszik, hogy mindennapi öltözeke van rajta. Ez a jelentéktelen negyven körüli ürge, most egyszerre bátor és bizonytalan. Bátor a kíséret miatt és bizonytalan ugyanezért. Nincs hozzászokva

a védelemhez, ezért nem találja a szerepét. A másik kettő pontosan tudja, hogy mit csinál. Elég nagytermetű, szigorú tekintetű férfi mind a kettő.

„Érdekes arcok jöttek be” – szólok bele a mikrofonba.

„Figyelek.”

Megindulnak a foglalt asztal felé, de csak a negyvenes ül le oda, a másik kettő a mellette lévő üres asztalnál foglal helyet. Már éppen be akarom állítani a kamerát, amikor bejön egy ismerős arc. Te jó ég, ez Géza. Add, hogy ne velük legyen. Sajnos nem adja.

Géza bűváltársam, akit nagyon kedvelek. Mivel bűvárként ismertem meg valószínűleg mind a ketten egy másik arcunkat mutattuk meg egymásnak. Amikor bűvárkodik az ember, nem számítanak a gondok, hogy miből élsz, csak az, hogy te is olyan örülten szereted a vizet, mint a többiek. Bár nem szoktuk megkérdezni egymástól, hogy ki mivel keresi a kenyerét, ezeken a hosszú utakon előbb utóbb sok minden kiderül. Ezért tudom, hogy Géza behajtással is foglalkozik néha.

Amíg az asztalhoz ér, végig kell gondolnom, hogy mit csináljak. Nem vehetem észre előbb, mint ahogy bekerül a látómezőmbe, mert akkor gyanút fognak a „fiúk”, és ki tudja mi történik. Egy biztos. Amíg odaér beállítom a kamerát és elrejttem a képet.

„Látsz így is?”

„Igen. Miért?”

„Leraktam a kamera ikonját a tálcára. Figyelj, mert van egy kis gond!!”

Géza észrevett. Ahogy egymásra nézünk, egyből megérezem, hogy most nem azt az arcát fogja mutatni, amit megismertem. Viszont az is látszik,

hogyan tanácsstalan. Már odaért a védencéhez, de még nem ült le mellé. Most kell lépniem. Üdvözlöm hát, és megindulok felé. A technika teszi a dolgát. Hál istennek, megvár állva. Erős, határozott a kézfogása mint mindig, csak most tele van szigorral. Távolabbról nyújtottam kezét, hogy elhúzhassam egy kicsit az asztaltól. Engedi, bár még nem érti, hogy miért.

- Nem kéne itt lenned – suttogja.

- Egyikünknek sem kéne.

Látom, hogy most esett le neki. Közben Balázs is megjött egy csinos szőke hölgygel, és mellettünk elhaladva odaültek az asztalukhoz. Van egy kis zavar a levegőben, de másra kell figyelniem.

- Ugyanazért vagyok itt, amiért te, csak a másik fél az ügyfelem – folytatom.

- Baszd meg!

- Várj! Be van technikázva a hely.

Látom a döbbenetet az arcán, miközben végigmér, és megpróbálja elengedni a kezem.

- Ne izgulj, én nem vagyok – mondom, és közben a kezénél fogva még közelebb húzom magamhoz, és én is előrébb hajolok. - Mennyire fontos az ügyfeled?

- Hogy érted ezt!? – kérdez vissza.

- Nekem ő az egyik legjobb barátom.

- Értem. Most mi legyen?

Most először vettem észre rajta, hogy ő is keresi a kiutat ebből a helyzetből. Ez egy kicsit megnyugtat.

- Fogd az embereidet, és menjetek be az étterembe. Itt van a cím a kártyán.

- Jó, de mit mondjak? – aggodalmaskodik.

- Mondd azt, hogy zsaru vagyok.

- Ki kell fizetnem a ... - kezd bele, de leállítom.

- Megoldjuk.

- Jó.

Géza innentől kezdve nem ül le az asztalhoz, hanem szó nélkül, a másik asztalnál ülőkkel együtt távozik. Én visszamegyek a helyemre. Miközben az előbb beszéltem, a szemem sarkából láttam, hogy az egyik embere megnézte a gépem. Egy elég hosszú szöveg volt a képernyőn. Robi írhatta tele.

„Ez megoldódott” – mondtam a mikrofonba megkönnyebbülten.

„Láttam, hogy megindul az egyik tag a kamera felé és nem voltam benne biztos, hogy kikapcsoltad-e a levelezést, ezért tele írtam mindenféle hülyeséggel.”

„Nem kapcsoltam ki. Jól tetted.”

„Úgy látom, hogy az emberünk már nem olyan magabiztos, mint érkezéskor.”

Igaza van, teljesen összezavarodott. Balázs viszont nyeregbe került. Tíz perc alatt megegyeztek, és elviharzott a morcos ex-barát. Én elkezdtem összepakolni a cuccot, Balázs pedig átült hozzám otthagya barátnőjét.

- Mit mondtál a srácnak? – kérdezte.

- Az legyen az én titkom! Minden rendben?

- Igen.

- ..ha kell a felvétel, gyere be érte az étterembe – ajánlottam fel.

- Felvetted? – csodálkozott.

- Nem gondolhattam, hogy így alakul.

- Igaz – gondolkodott el. - Szívesen megnézném. Most bemész?

- Igen – feleltem –, de bent várnak a fiúk, akik itt voltak.

- Akkor én most nem kísérlek el. Kell nekik va-

lamit fizetni?

- Igen – válaszoltam magától értetődően. - Gondolom vettek fel előleget.

- Azt én fizetem.

- Jó, majd rendezzük. Mit csinálsz este? – váltott témát Balázs.

- Szabad vagyok.

- Akkor hívlak, ha elmentek – búcsúzott barátom.

Az étterembe érve Gézáék már vártak, de csak Géza jött elém:

- Már kezdtem türelmetlen lenni.

- Azzal, hogy eljöttetek nem fejeződött be az akció – válaszoltam.

- Beszélj!

- Üljetek be a kisterembe, de te várj meg kint!

Bementem az irodába Robihoz:

- Alakul a helyzet – mondta, ahogy beléptem.

- Alakul – feleltem. - Kitetted lemezre az anyagot?

- Igen. Itt van – nyomott a kezembe egy floppyt.

- Köszönöm.

Visszamentem Gézához:

- Na figyelj! – kezdtem bele a mondókámba. - Bent megmutatom nektek, hogy rögzítve lett az egész, de előbb beszéljünk meg egy-két dolgot.

- Figyelek – mondta előrehajolva a széken.

- Mit mondtál eddig nekik?

- Csak annyit – felelte –, amiben megállapodtunk, hogy rendőr vagy.

- Jó – mondtam, és szünetet tartottam, amíg összeszedem a gondolataimat. - Én elmondom, hogy mi az én tippem, te meg dönts el, hogy jó-e így! A

védencetek egy másik ügyből kifolyólag képbe került a cégnél, ezért egy operatív nyomozást indítottak vele szemben. Mint egykori rendőr, technikával segítem időnként a volt kollegákat, ha az én érdekem is ezt kívánja. Ezért nem kell most semmilyen titoktartási nyilatkozatot aláírni. Mivel nem a mai esemény a nyomozás tárgya, ki tudtalak törölni benneket a felvételekről gond nélkül. Megkapjátok a pénzeteket, amit visszaadtok a megbízótoknak, hogy ne sérüljön a híretek. ..de tartoztok ezért nekem.

- Most ezt komolyan mondod? – nézett rám csodálkozva.

- Dehogy mondom komolyan – feleltem. - Neked tartozom, de a cimboráidnak nem.

- Ok. Értem – mondta, majd elgondolkodva megkérdezte - Honnan ismerlek ilyen jól?

- Ez jó kérdés – tűnődtem el én is.

- Két éve voltam testőrképzőn - dobta fel az ötletet Géza. - Te nem taníthattál volna?

- Ez jó. De igen – mondtam. - Jut eszembe, a tartozásokat lerendezhetitek azzal, hogy az általam kitalált legendával adjátok vissza a pénzt.

- Milyen legendával?

- Ezt majd kitaláljuk. Rendben van így? – kérdeztem.

- Nem – vágta rá azonnal. - Én azt mondtam nekik, hogy rendőr vagy, nem pedig volt rendőr.

- Attól még te mondhatod nekik, hogy én rendőr vagyok. Te tudod, hogy az vagyok, csak valamiért titkolom – tartott egy kis szünetet, majd megkérdezte - Rendben. ...és most mi a valóság?

- Az, hogy a barátom a megbízótok ex-nőjének az új pasija.

Ahogy bementünk, elég hatásvadász módon

dobtam eléjük az asztalra a laptopot. Persze az, hogy dobtam egy kis túlzás, de nem tettem le finoman. Még mielőtt bármit mondhattak volna, elkezdtem beszélni.

- Nézzétek meg, amit mutatok, aztán figyeljetek rám, mert csak egyszer mondom el.

Miközben bejátszottam nekik a felvételt az érzésükről, gondosan ügyeltem arra, hogy egyfolytában járjon a szám. Amíg nézik a képeket, és közben hallgatják, amit mondok, talán nem jönnek rá, hogy hang is járna a filmhez. El kell kerülnöm, hogy bármit is halljanak abból, amit Gézával beszéltem az asztal előtt. Ezért, mire Géza feltűnt a képen, befejeztem a megbeszélt legenda taglalását, és kikapcsoltam a gépet. Elég komoly döbbenet uralkodik a helységben. Ezt most kihasználom.

- Tartoztok nekem fiúk – kezdtem –, amit most jóvátehetek azzal, hogy visszaadjátok a tagnak az előleget, és az én sztorimmal kíséritek közben.

- Anyi elég?

- Elég – vágom rá.

- Mit akarsz? Mit mondjunk? – kérdezi Géza.

- Most húzzatok el – mondom a fiúknak –, csak te maradj itt és megbeszéljük.

Géza maradt, a többiek elmentek, én meg megtörölhettem végre a homlokom:

- Mennyi előleget vettetek fel? – kérdezem tőle.

- Három kilót – mondja a fejét vakarva.

- Odaadom, mielőtt elmész.

- Mit akarsz? – kérdez vissza. - Mi legyen a kísérő szöveg?

- Kérdezd meg tőle, miért nem mondta, hogy rendőrökkel lesz dolgotok! – kezdek bele a legenda-gyártásba. - Aztán javasold neki, hogy ne húzzon

újat a Balázzsal, mert tőle nem tudjátok megvédeni.

- Azért tudod, hogy ez meredek volt? – néz rám Géza.

- Tudom. Aggódtam miatta - vallom be.

- Miért? Nem ismersz?

- De igen – feleli. - Bár eddig mi még csak akkor találkoztunk, ha merültünk. Az pedig egy egészen más világ.

Egy rövid pillanatig láttam megcsillanni azt a vidám fényt a szemében, amit az Adrián merüléseink alkalmával már megfigyeltem.

- Mikor jössz ki legközelebb? – térek rá a kellemebb bűvártémára.

- Májusban szeretnék – feleli.

- Úgy hiányzik, mint egy falat kenyér.

Innentől kezdve egészen másról beszélgettünk. Miután elment, rácsörögtem Balázssra, aztán felmentem hozzá. Robi már lelépett ellenőrizni a csapatunkat. Később felhívott, hogy minden rendben.

Feladat a hackernek

Este összeszedtem a gondolataimat, és pontosan leírtam minden információt, amit Macival meg akarok osztani. Most itt ülök vele szemben az étteremben és elkezdem. Remélem, meg tudja csinálni, amit kérni akarok tőle.

- Szeretném, ha letöltenél egy-két gépről néhány dokumentumot – kezdek bele a mondókámba.

- Nem gond, de ez plusz gázsi igaz? – hajol előre érdeklődve Maci.

- Természetesen.

- Mi kell? – kérdezi.

- Van egy vidéki cég, egy budapesti cég, egy vidéki színházigazgató, meg egy vidéki önkormányzati tisztségviselő – sorolom.

- Nem aprózod el.

- A teljes levelezésükre és minden írott dokumentumukra szükségem van – folytatom az igénylistát.

- Az nem lesz kis meló – húzza fel a szemöldökét Maci.

- Mennyi időre van szükséged? – kérdezem.

- Majd meglátjuk. Azt kérdezd meg inkább, hogy mennyibe fog ez kerülni!

- Mennyibe? – kérdezem szófogadóan.

- Egy millióba.

- Legyen egy millió az eddigiekkel együtt – kezdek alkudni.

- Ez nem akciós – húzódozik. - Egyet fizet, kétötöt kap?

- Meg van egy kifogyhatatlan számlád nálam – fejelem meg az ajánlatomat.

- Mostantól kosztoljak itt?

- ... ha végeztünk, utána.

- Végül is, jól főztök – tűnődik el.

- Megállapodtunk?

- Meg – ad kezet Maci barátom.

- Erre a lapra írtam fel mindent, amit tudok ró-
luk – nyújtom át neki.

- Ez elég lesz – mondja, miután végigfutotta a papírt.

Ahogy Maci elmegy - persze előtte leette a mai kosztját - felhívom Jánost, hogy találkozzunk. Abban maradunk, hogy este felugrom hozzá, ezért addig felhívom Zoltánt is:

- Összekészítettem a rendeléseket, szeretném megmutatni.

- Ma nem tudunk találkozni, de holnap jó lehet – feleli.

Mivel itt van előttem a heti programja, jót mosolygok magamban. Látom, hogy mára rengeteg programja van, bár egész nap a munkahelyén marad. A holnapi napja viszont kettőig üresnek tűnik.

- Mit szólnál egy ebédhez? – javasolom.

- Jónak tűnik. Tizenkettő?

- Rendben – egyezem bele. - Hol?

- Képviselői klub? – javasolja. - Az közel van hozzám.

- Rendben.

Délután megpróbálom végiggondolni az eseményeket meg az információkat, amik eddig bejöttek. Mire Jánossal találkozom, már egészen jól elrendeztem a gondolataimat. Ettől függetlenül valahol legbelül örülök neki, hogy megbeszéljük a dolgokat.

Tisztában vagyok veled, hogy az a tíz év, amivel öregebb nálad, adja meg neked azt a bölcsességet, ami belőlem hiányzik. Miután elmeséltem mindent, némi megnyugvást jelentett volna, ha előáll valami frapáns gondolattal, ami megmutatja az irányt ebben a „sötét szobában” az ajtó felé. Sajnos ezzel ő sem tudott szolgálni.

- Több információra lenne szükségünk – mondja elgondolkodva. - Nem kéne megint ráállítani egy embert?

- Nem merek senkit odaküldeni, de beszéltem egy hackerrel.

- Mit vársz tőle? – kérdezi.

- Nem tudom – felelem őszintén. - Talán segít, hogy összeálljon a kép.

- Akkor most megint nem tudunk semmit tenni, csak várni.

Ekkor megcsörrent a telefonja. A beszélgetésnek csak az innenső végét hallom, de az is sokatmondó:

-Tessék, Nagy János.

-...

-Szervusz, Bojtor Úr.

-...

-Természetesen. Mikor?

-...

-Hol?

-...

-Rendben. Ott leszek.

Leteszi a telefont, én meg feszülten figyelem:

- A Bojtor volt?

- Igen – feleli János. - Találkozni akar a darab miatt.

- Ezért hívott ilyenkor? – kérdezem.

- Mikor tanulod már meg, hogy a színházi embereknek ez az idő még délutánnak számít?

- Ok. Mikor találkoztok?

- Találkozunk! – javít ki. - Együtt! Holnap délután háromkor a színház melletti presszóban.

- Szerinted az Öreg támogatása ilyen gyorsan hatott? – gondolkodom el.

- Biztos – vágja rá azonnal. - Mellesleg az Öreg azt kérte, hogy te is legyél ott nem?

- De igen – értek vele egyet.

- Mit csinálsz előtte? – kérdezi.

- Zoltánnal ebédelek. Kettő felé fogok végezni.

- ...ha végeztél, hívj és menjünk együtt!

A következő pár nap

Másnap a Zoltánnal való megbeszélésnek három eredménye is született. Az egyik, hogy jóllaktam. Ez nem egy utolsó szempont az életemben, hiszen annak ellenére, hogy van hol kajálnom, hiszen saját éttermem van, nem mondhatnám, hogy egészségesen táplálkozom. Ez vonatkozik az étrendemre és a rendszeresség fogalmába tartozó időpontokra egyaránt. Ennél talán valamivel fontosabb eredmény az, hogy Zoltán esküvőjének szervezése következő szakaszába léphetett, megtörténhettek a megrendelések, és tovább folytathatjuk a tervezést. A harmadik eredmény, pedig az ebédprogram biztosítását is megfigyelhettem. Rá kellett jönnöm, annak ellenére, hogy a fiúk rendkívül jól végzik a dolgukat, nem megnyugtató a védelem. Ilyen körülmények között sokkal jobban érezném magam, ha legalább egy pilótát adhatnánk mellé, aki vezet és kíséri egész nap. Nekünk is könnyebb dolgunk lenne. Persze ez most reménytelen.

Kicsit nosztalgiával gondolok vissza arra az időre, amikor nem kellett azzal törődnöm, hogy egy ilyen biztosításnál hogyan teszek a védett személy mellé embert. És nem egyet. Csak kérnem kellett, meg indokolnom. Az első alkalommal egészen addig remegett a bal lábam az izgalomtól, amíg be nem mutattak a „nagy” embernek. Aztán egyből autóba ültünk, és onnantól minden elmúlt. Gondolom azért, mert onnantól már csak a munkára koncentráltam. Nem tudom, miért vagyok úgy oda. Ezt legalább ki-

fizetik rendesen. Lehetne rosszabb is.

Később, a Bojtorral való találkozásunk során sem mondhatom el, hogy kisütött a nap. Nem eredménytelen, hiszen jót puhatolózunk. Bojtor semmi mást nem tesz, csak bekéri a forgatókönyvet elolvasásra. Jánossal megállapítjuk, hogy az öreg lágy pressziója, amit nevezhetünk úgy is, hogy ajánlás, vagy nem hatja meg az új színház igazgatóját, vagy jól álcázza. Na, mindegy. Megint úgy járunk, hogy semmi más nincs a tarsolyunkban, csak az idő. Ez arra ösztönöz, hogy várakozzunk. Ezek után felmerül bennem a gondolat, hogy az Öreg vajon milyen játékot űz velem? Egy kicsit elbizonytalanodom. Nem túl tisztességes, ahogy a mi darabunkkal sakkozik vidéken. Ugyanakkor, nem tudom megmagyarázni miért, de érzek benne egy olyan tartást, ami elhitethetné velem, hogy tényleg állja a szavát. Általában egészen jók szoktak lenni a megérzéseim, amiket később mindig végiggondolok, és ez komoly bizonytalanságot szokott okozni. Ennek ellenére, most döntésre jutok. Használni fogom az ingatlanmogult, ahogy ő használ engem.

A hét végén előkerül Maci, aki hozza a formáját. Egy mobilrackkel jelenik meg nálam, amin több gép anyaga van elmentve jól átlátható formában. Kifizetek neki félmilliót azzal, hogy a megállapodásunknak megfelelően a munka végén kapja a másik felét. Valljuk be, egyáltalán nem tűnik elégedetlennek. Miután átnézem a hozott anyagot, érdekes dolgokat találok. Lassan összeáll a kép. Kinyomtatok minden érdekeset, és Jánosra csörgök:

- Szia. Mit csinálsz most? – érdeklődöm.

- Szia – örül meg nekem. - Éppen keresem az indokot a szabadulásra.

- Akkor ne keresd tovább. Megjött a hacker anyaga.

- Át kéne mennem hozzád!? – teszi fel a kérdést.

- Várlak itthon.

Ilyen gyorsan még soha nem ért ide hozzám. Mikor belép nem is tudom megállni, hogy meg ne kérdezzem:

- Mi elől menekültél ennyire?

- Te nem tudod elképzelni, hogy milyen az, amikor Zsanett nagytakarít! – feleli kicsit lihegve.

- Ó, te szerencsétlen! – teszek úgy, mintha sajnálnám.

- Röhögj csak – mondja –, de amíg nem éled át, addig olyanon gúnyolódsz, amiről fogalmad sincsen.

Közben a már kitöltött kávékat akarom elé tenni, de megállítom a mozdulatot:

- Akkor neked most nem is kávéra van szükséged?

- Jó az a kávé, te piszok–nyúl a csésze után –, csak tegyél mellé whiskyt is!

- Hozom.

Aztán leülök én is, és átadjuk magunkat az ital és a dohány élvezetének egy rövid időre. Nem én találtam ki, de sok igazság van abban, miszerint férfiember nem érez állandó késztetést arra, hogy társaságban beszéljen. No, és ennek folyománya, hogy nem is sértődik meg azért, ha valaki nem szól hozzá néhány percig. Amikor elmúlik a pillanat varázsa, csendben előkészítem a papírokat és belekezek:

- Az emberem elég alapos munkát végzett. Gyakorlatilag a teljes adatállományt letöltötte a megadott helyekről. Ha megengeded, összefoglalom, mert nekem már volt időm átrágni magam rajta.

- Persze. Mondd csak! – feleli érdeklődve.

- Először is: van nekünk egy Igor Szuhorov nevű oroszunk. Ő a tanácsadója a Stop Securitynek. Mellesleg – nevezzük így – egy orosz befektetési csoport képviselője. Ott lent vidéken a Stop Secu védi a megyeházát és a jelentősebb kulturális intézményeket. A cég gépéről kiderült, hogy különböző építkezések őrzésére is pályáznak.

- Bocs, hogy közbeszóllok – veti közbe János. –, de jól emlékszem, hogy az Öregnek vannak befektetései a területen?

- Így van – mondom. - Az a gyanúm, hogy üzletet akartak kötni vele, de az Öreg nem akarta.

- Ez miért gond?

- Azért, mert az építkezések biztonsági őrzése elég sikamlós terület. Mivel nehéz megvalósítani, hogy egy felvonulási területen minden mozgás jól ellenőrizhető legyen, a biztosítók nem kötnek a biztonsági cégekkel semmilyen biztosítást ezekre a munkákra. Innentől kezdve már meg lehet zsarolni egy vállalkozót.

- Vagy ők biztosítanak, vagy eltűnik az anyag – esik le a tantusz Jánosnál.

- Pontosan.

- Megvan az ellentét a két fél között.

- Menjünk tovább! Csordás felesége meg a jegyző felesége a tulajdonosai annak a reklámcégnek, ami furcsamód alakulásától kezdve elkezdett táblahelyeket építeni a megyében. Itt vannak a legutóbbi építési engedélyek anyagai. Mióta elkezdték ezt a tevékenységet, túlnyomórészt csak ők kaptak engedélyt. Mellesleg, ők csinálják az önkormányzat és egy rakás önkormányzati intézmény reklámkampányait is. A környék második legnagyobb költség-

vetésű intézménye a színház, ami viszont nem kötött velük szerződést.

- Tehát útban volt a diri – veti közbe János.

- Most, hogy új igazgató van, meg fogják környékezni.

- Még nincs meg az új igazgató! – csodálkozik el.

- De megvan – avatom be. - Egy pesti színészt fognak választani. Szerintem ebben már benne van az Öreg keze. Na, és most figyelj. A még pozícióban lévő megbízott igazgató mindmáig egyetlen ténykedése az volt, hogy felvettek egy új marketingigazgatót a színházba.

- Ennyire biztos a dolgában ez a hülye? Azt hiszi, hogy már nem lesz szüksége a székére?

- Abból gondolom – mondom Jánosnak –, hogy az Öreg keze van a dologban, mert a megbízott igazgatót Csordás nyomja a véglegesítés felé. Tehát az új helyzet az, hogy betöltötte a saját helyét mással, de nem fogják véglegesíteni a magasabb pozícióban.

- Tehát rövidesen megy a levesbe. Ki lett az új marketinges?

- A mi Igor Szuhorov nevű „ismerősünk” fiatal honfitársnője.

- Nem kéne beszélni az Öreggel? – veti fel barátom.

- Biztos vagyok benne, hogy ezt ő is tudja.

- Ez is igaz. Akkor mit csináljunk?

- Nem tudom – felelem kicsit tanácstalanul. - Szokás szerint várjunk! Viszont elkezdem dokumentálni Zoltán biztosítását. Azt is jó lenne elérni, hogy legyen mellette egy profi pilóta.

- Kapóra jönne egy műbalhé – veti fel János.

- Kapóra – fogadom el az ötletet.

- Na figyelj! Bojtorral én most elvitatkozom egy darabig, azzal ne foglalkozz. Szólok úgylis, ha valamerre elmozdulunk. Koncentrálj teljes erővel erre a vidéki problémára!

Látom Jánoson, hogy nemigen akar még hazamenni, ezért ismét átadjuk magunkat az ital és a füst élvezetének. Közben előkerül egy sakktábla, és egészen addig játszunk, amíg be nem esteledik. Egész este vívódom a műbalhé gondolatán. Nem azért, mert olyan nagy dolog egy ilyen esemény megszervezése, hanem azért, mert hiszek a gondolat teremtő erejében. Más szóval az önmagát beteljesítő jóslatban. És az erre alkalmas gondolat már megszületett. Így viszont nem árt erősíteni védelmi állásainkat.

11. Másnap, a műbalhé.

Reggel az étteremben kezdtem, mert Maci jelezte, hogy anyagot tett le nekem a megbeszéltek szerint. A zárt borítékban egy kis programváltozásra hívta fel a figyelmem. Zoltán holnap vidékre utazik. Egy polgármesteri találkozó és egy üzleti ebéd van megjelölve. Az ilyen vidéki programok nem a hét végén szoktak eldőlni, ezért némi balsejtelem lesz rajtam úrrá. Ez az utolsó csepp ahhoz, hogy megszülessen az elhatározás: be kell tenni egy pilótát mellé.

Nekiláttam megszervezni az eseményeket, és felhívtam egy nyugdíjas kormányórt, akivel sokat dolgoztam együtt annak idején. Szerencsémre jó erőben van, és nem dolgozik sehol. Ezek után felpörgettem egy kicsit az eseményeket. Zoltán egy órákor a belvárosban ebédel. Ez épp kapóra jön.

Tizenkettő-negyven és mindenki készül az akcióra. Zoltán a munkahelyéről indul majd az étterembe, és biztos, hogy autóval megy. Azt már megfigyeltük, hogy szinte mindenhova azzal jár. Két

irányban indulhat el, de amilyen kevés időt általában hagy magának, szinte biztos, hogy az egyszerűbbet fogja választani. Embereim biztosítják az útvonalát. Kivételesen mind a három autóval egyszerre dolgozunk. Robi ismét csodát tett. Az ő jóvoltából van egy régi Ladánk, amit megvettünk a tulajtól, de ennek ellenére a kérésünkre most indul a kapitányságra, hogy feljelentést tegyen, amiért ellopták. Remélhetőleg mire megteszi a feljelentést, addigra már elveszítjük a kocsit a rakparton. Van hozzá egy profi sofőrünk is.

Én a kiválasztott helyszínre néző asztalnál ülök egy kávézóban. Mindenképpen közről akarom látni, hogy rendben vannak-e a dolgok. Rádión hallom, hogy Zoltán kihajt a kapun, és abba az irányba kanyarodik, amelyikre számítottunk. Szerencsére jól terveztünk. Ennyi rizikót be kellett vállalni. Ennél közelebb nem mehettünk a munkahelyéhez, hiszen az épület be van technikázva, valamint lehet őr az utcán, amikor elmegy. Mellesleg az útvonalában még két helyen végre lehet hajtani a feladatot. Erre is felkészültünk. Nem véletlenül dolgozik most minden autó. Ha elszalasztanánk az alkalmat, tudjuk lassítani a haladását, hogy valamelyik alternatív helyszínre odaérjen a mi kis Ladánk.

Most áll elé az egyik autónk, mögé pedig a másik, a kereszteződésben pedig a kisbusz takarásában várakozik a Lada. Ez a kereszteződés azért jó, mert jobbkezes. Nincsen tábla, ezért nem kell attól félni, hogy túl nagy sebességgel találkoznak. Mellesleg a koccanás után gyorsan el is lehet menekülni. Az első autónk a jel a Ladának, hogy jól fel tudja mérni, a távolságot. Most hajt el az első autónk, és ezzel egy időben indul a Lada. A találkozás mértani pontos-

sággal sodorja Zoltán autóját a járda felé. Ezzel együtt a mi Ladánk pont a haladási irányba fordul. Nem tudom, hogy Robi honnan szedte ezt a pilótát, de aranyat ér. Nagy gáz, pár másodperc és a fehér Lada eltűnik a következő sarkon, nyomában a kisbusszal. Az első autónk pedig a következő sarkon szintén bekanyarodva leáll, és Testőr egyes gyalog visszasétál, hogy tisztas távolból szemlélődjön. Én pedig kiugrom a kávézóból, mikor meglátom Zoltánt kiszállni szépséghibás autójából.

- Te jó ég, Zoltán! – kiáltok fel aggódva. - Jól vagy?

- Jól, köszönöm – feleli. - Láttad ezt a marhát?

- Láttam mindent. Pont ott kávéztam. Nem sérültél meg? – kérdezem aggódva.

- Nem – mondja, majd elgondolkodik. -Most mi a fenét csináljak?

- Szólj az őrsegnek – felelem. - Majd ők intézkednek. Elkísérjelek?

- Megköszöném, mert nem vagyok magamnál.

- Ne viccelj ez természetes.

Alig ötven métert kell csak megtennünk. Persze van egy ór a kapuban.

- Jó napot – köszön Zoltán. - Segítsen, kérem! Karamboloztam itt a sarkon.

- Megsérült valaki?

- Nem – válaszolja. - Belém jött egy fehér Lada, aztán elhajtott.

- Nem látta a rendszámát, Államtitkár Úr?

- Nem sajnós.

- Kimegy egy ór magával – mondja és bemegy intézkedni.

- Köszönöm.

Alig egy perc elteltével visszaértünk az autó-

hoz. Elégedetten konstatáltam, hogy embereim elfoglalták a megfelelő helyeket.

- Hova indultál? – kérdezem Zoltánt.

- Te jó ég – csap a homlokára. - Van egy üzleti ebédem.

- Elvigyelek? – ajánlom fel.

- Itt hagyhatom a kocsit?

- Persze. Add oda az őrnek a papírokat, meg a kulcsot – javaslom neki.

- ..de nem kell tanúvallomást tenni, meg ilyenek? – gondolkodik el.

- Hagyd itt a névjegykártyádat is – mondom. - Majd felhívnak, ha kell.

- Igazad lehet – feleli egyetértően. - Akkor elvinnél?

- Hogyne. Csak hadd telefonáljak egyet, hogy később megyek a találkozómra – mondom és már húzom is elő a telefonomat. - Jut eszembe, hova vigyelek?

- A Centrálba.

- Rendben. Akkor nem fogsz sokat késni.

Félrevonultam kicsit és felhívtam „Aput”. Ez a távolság nem elég ahhoz, hogy nyugodtan beszélhessek, de arra jó, hogy biztosan ne hallatsszon ki a válasz:

- Szia – hangzott a telefonomban.

- Szia, Felderítő egyes.

- Elnézést kérek érte, de egy kicsit késni fogok a megbeszélésről.

- Értem – vette azonnal, hogy nem tudok beszélni. - Mit szeretnél tudni?

- Az gond?

- Minden rendben van – tájékoztatott –, a fehér csomag lerakva, mindenki hazament.

- Bejelentkezett már a másik fél? – tettem fel az utolsó kérdést.

- Az eladó még bent van a kapitányságon.

- Köszönöm – búcsúztam. - Persze. Szólj rám, ha gond van!

- Hívlak.

Leteszem a telefont, és közben beülünk a kocsimba.

- Elnézést kérek, ez egy kis kocsi – szabadkoczom.

- Ne viccelj – feleli Zoltán. - Köszönöm. Meg tudtad oldani a találkozódát?

- Persze. Megvár, amíg visszaérek.

- Teljesen ki vagyok – mondja. - Nagyon megijedtem.

- Miért nincs sofőröd? – vetem fel.

- Nem is tudom – mondja, és láthatóan elgondolkodik a dolgon. - Eddig még nem gondoltam rá.

- Kerítsek neked egy profit, amíg rendbe nem jössz? – ajánlom fel.

- Nem is tudom.

- Gondold végig – javaslom. – Szerintem, egy volt kolléga nyugdíjasként alkalmazva csak emeli a rangodat. És mellesleg megkíméled magad ezektől a dolgoktól. Mindegy, gondolkozz rajta! – zárom le a beszélgetést.

Közben odaérünk, Zoltán pedig elköszön. Nekem most nincs más dolgom, csak felhívni az Öreget:

- Üdvözlöm, Kertész Úr! Szilágyi Péter vagyok.

- Jó napot, Péter.

- Elnézést, amiért nem udvariaskodom, de beszélünk kéne! – vágok a közepébe.

- Mi a gond?

- Történt ma egy kis baleset – avatom be az eseményekbe. - Zoltán éppen az imént karambolozott. Nem ér rá most?

- De igen. A Mozartban vagyok. Mikor tud ideérni?

- Tíz perc – mondom, és már indulok is.

Útban odafelé megjön a várva várt hívás, hogy végzett az emberünk a kapitányságon. Nagyon jó.

A Mozart cukrászdába belépve egyből kiszúrtam az Öreg társaságát. Ő is figyelt, mert ahogy meglátott elkezdett készülődni, hogy elém jöjjön. Nem akarja, hogy oda menjek. Hát jó. Megvárom.

- Mi történt, Péter? – kérdezte miközben kezét nyújtott.

- Ülünk le egy percre!

Kértem egy üdítőt és elkezdem:

- Volt egy kisebb baleset, mikor Zoltán elindult ebédelni – tájékoztatom az eseményekről. - Egy fehér Lada kivágott az egyik kereszteződésben, és ütköztek. A Lada egyből el is hajtott.

- Megsérült? – kérdezi aggódva.

- Nem.

- Hol voltak az emberei?

- Az embereim ott voltak – mondom. - Én is ott voltam. Ezek azok a helyzetek, amiket még akkor is nehéz lenne elkerülni, ha rendesen védenénk, nem pedig így. Mellesleg azonnal intézkedtünk. Azért nem bukott meg a biztosítás, mert én is ott voltam. Különben az embereimnek fel kellett volna fedniük magukat.

- Ez lehetett egy véletlen koccanás is! – veti fel a lehetőséget.

- Először én is azt hittem – felelem –, de egy ki-

csit utánajártam a dolognak, és megtudtam egy-két dolgot. Először is, az autó a kereszteződésben megvárta, hogy kiérjen Zoltán autója.

- Ezt honnan veszi? - Na most jönnek a keresztkérdések. Remélem jól végiggondoltam, mert most dől el, hogy bízik-e majd bennem a jövőben vagy nem.

- Történetesen ezt láttam a megfigyelő helyemről – adom elő a mesét. - Mindig figyelemmel kísérem, amikor az embereim váltanak. Ráadásul változott a program is a hétvégén. Ilyenkor ott vagyok, hogy le tudjam adni a változást.

- Hogyhogy változott? – csodálkozik.

- Ma reggelre megtudtam, hogy van egy vidéki útja holnapra, ami nem volt eddig betervezve.

- Hova? – kérdez tovább.

- Abba a városba, ahol perelni akarjuk a színházat – osztom meg vele az információt. - De várjon! Ez még nem minden. Az autó lopott kocsit, frissen lopott.

- Ezt honnan tudja? – peregnek tovább a kérdések.

- Az egyik autónk utána eredt – mondom fel a leckét. - Utol nem érte, mert egy kisbusz annyira nem fordulékony, de felírta a rendszámot. A tizenharmadik kerületben vesztette el a nyomát. Azonnal lekértük, hogy kié a kocsit, és öt perccel azelőtt, hogy ideértem, kaptam meg a választ. Éppen akkor tett bejelentést a kapitányságon a tulaj, hogy ellopták a kocsiját, amikor az események zajlottak.

- Nem örülök ennek a holnapi útnak – gondolkodik el.

- Megnyugtatóbb lenne, ha legalább lenne egy pilótája – javaslom.

- Van erre megfelelő embere?

- Van – válaszolom, persze nem túl gyorsan, hogy ne legyen gyanús. - Kiveszem az egyik pilótát a csapatból. Holnapra be tudok tenni egy másikat.

- Jó – fogadja el a javaslatot. - Készítse fel az emberét. Kap tőlem Zoltán egy kocsit sofőrrel. Beszélék vele, aztán visszahívom.

- Ez a legjobb – kapok az ötleten. - Neki nem kell tudnia, hogy volt biztonsági tiszt a sofőrje.

- Akkor később hívom. Most mennem kell.

- Természetesen. Viszlát.

Már elindulunk, amikor visszafordul, és utánam szól:

- Péter!

- Parancsoljon!

- Sajnálom a faggatózásomat – szabadkozik –, de nem találkoztam még magával munka közben.

Egy halvány mosollyal próbáltam palástolni az elégedettségemet. Ez bizony azt jelenti, hogy áll a lábán a legenda. Most már megnyugodva kérdezhetek vissza:

- Ez azt jelenti, hogy elégedett?

Erre az Öreg is elmosolyodott, de nem válaszolt, csak bólintott, amit vehettem igennek is, meg elköszönésnek is.

Alig egy óra elteltével visszahívott, hogy hozhatom a sofőrt Zoltán részére. Délután Robival felkészítettük az emberünket, és elvittem az Öregnek bemutatni. A többi már ment magától. Este még visszahívott az öreg is, meg a pilótánk is, hogy megvolt a bemutatkozás, és Zoltánnak tetszett.

Mielőtt lefeküdtem volna, felhívtam „Aput”, hogy meg vagyok elégedve a mai „produkcióval”, és

ezt tolmácsolja a fiúknak is. Ezek után jöhet az édes pihenés.

Vidék

Sajnos, Zoltán vidéki programjára nem mehettem el, mert túl feltűnő lenne ennyi véletlenszerű találkozó. Ennek ellenére egy kicsit nyugodtabb vagyok. Ismerem a pilótáját jól. Tudom, hogy a kisujjában van a szakma. Ráadásul elláttuk pánikjelzővel, amit használhat, ha észrevesz valamit. Valamint tudja a telefonszámokat is. Arról nem is beszélve, hogy Robi végig velük lesz. Sajnos nem mertük bedrótozni, mert az Öreg biztonsági főnöke kiszúrhatja egy gyors ellenőrzéssel. Azzal többet veszíthetünk, mint amennyit nyernénk a folyamatos egyirányú kapcsolattal.

Délelőtt bementem az étterembe, és egy lopott pillanatra újraéltem az érzést, amit akkor éreztem, amikor megnyitottuk ezt az éttermet. Mindig úgy gondoltam, hogy az lesz majd a szép világ, ha így élhetek. Reggel, nem túl korán bemegyek a saját étterembe, ahol van egy sarok, ami csak az enyém. Mivel van egy jó üzletvezetőm, nem kell belefolyynom a napi gondokba, ezért nyugodtan intézhetem az egyéb üzleti ügyeimet. Szóval reggel bemegyek, kapom a kávémat, és egy telefonnal meg egy lappal mindent elintézek. Ha találkozóm van valakivel, az majd jön hozzám. Persze ez a gyakorlatban aztán már egyáltalán nem ilyen szép.

Miután eltűnt bennem a második kávé, ugyanennyi cigi kíséretében, felhívtam Robit:

- Szia. Minden rendben?

- Mmmzzz... - Mivel csak érthetetlen hümmö-

gés volt a válasz, megismétlem a kérdést egy kicsit másképpen.

- Valami gond van?

- Nem. Bocsánat. Csak tele volt a szám, de bólogattam – jön most már érhetően a felelet.

- Köszönöm – nyugszom meg. - Az sokat segített.

- Gondolom. Ne izgulj! Hívlak, ha van valami.

- Ok. Nem zavarok tovább – búcsúzom. - Egyél csak.

Bementem az irodába, és újra átnézegettem az anyagokat, amik az utóbbi időben összejöttek. Mire végeztem dél volt. Kimentem az asztalomhoz, aminél már ott ült János:

- Szia.

- Szia – köszöntöttem meglepetten. - Hát te?

- Nem tudtad, hogy itt vagyok?

- Nem, de soha rosszabb meglepetést – feleltem. - Nem kajálsz meg velem?

- Dehogynem – vágja rá. - Azért jöttem be, hogy egyek.

- Minden rendben van a csapatoddal?

- Eddig igen.

- Bojtor? – érdeklődöm.

- Beküldtem neki a forgatókönyvet, aztán felhívott, hogy kéri a dalszövegeket is. Most ezt játsszuk. Ő mindig kér valamit, én meg elküldöm, vagy beviszem.

- Mért nem küldted be neki az egészet? – csodálkozom.

- Nem lehet. Egy színház igazgatója mindig művészember. Meg kell várni, hogy kérje. Amíg kéri, addig nincs gond.

- Kíváncsi vagyok, hogy meddig fog így csiki-

csukizni velünk – tűnődöm el.

- Már túl sokáig nem tud, mert lassan minden anyag bent lesz nála.

- Akkor együnk! – javaslom.

Ekkor jelenik meg az ajtóban egy rendkívül csinos fiatal nő. Sötét hajkoronája alatt világító kék szeme egyből rádöbbsent, hogy láttam már. Pár hete volt itt az étteremben egy idősebb nő társaságában. No, most folytathatom az akkor sikertelen ismerkedési technikát, vagy próbálkozhatok valami mással. De mivel? Azóta sem olvastam több lányregényt, mint addig. Úgy látom, észrevette szorult helyzetem, és nemes gesztusként ad még egy kis időt, hogy elmélyülhessek az ide vonatkozó szakirodalom áttekintésében. Ugyanis körülnéz, és úgy tesz, mintha nem engem keresne. Ezek után távozik. Megértő lélek. Viszont, ha befejezném az önsajnálatot, észrevenném, hogy ez azt jelenti, gyakran van dolga a környéken. Akkor még szerencsém is lehet. Meglátjuk.

Ezt követően viszonylagos nyugalomban telik a napom. Befejezzük az ebédet Jánossal, és megyünk mindketten a dolgunkra. Pontosabban ő megy. Én maradok. Egészen estig, míg Robi nem jelentkezik, hogy minden rendben volt lent, és lassan beérnek Budapestre.

- Bejössz még az étterembe? – kérdezem.

- Be.

- Akkor megvárlak.

Amikor beér, azonnal az irodába megyünk, hogy minél hamarabb indulhassunk majd haza.

- Na? – nézek rá kíváncsian.

- Általában véve nem volt semmi érdekes egész nap. Viszont az ebéd felkeltette az érdeklődésemet,

mert egy rakás ismeretlen arccal kajált. - Közben Robi elővett egy digitális fényképezőgépet.

- Nem mondod, hogy lefotóztad? – nézek rá nagy szemekkel.

- De.

- Te egy isten vagy. Elfelejtettem mondani, hogy innentől kezdve mindent dokumentálni kéne.

- Ráadásul digitális, egy perc és rajta van a gépen – mondja elégedetten. - Mit mondtál? Vegyünk fel mindent?

- Igen. Tervem van vele.

Miközben beszél, már le is töltötte a képeket.

- Jó – nyugtázza a feladatot. - Holnap reggel ott lesz minden kocsiban egy ilyen cucc.

- Akkor most menjünk aludni.

Ekkor még egyikőnk sem tudta, hogy két Ukrán rendszámú fekete BMW elindult az éjszaka leple alatt Budapestre.

Másnap

A tegnapi vidéki program miatt Robival abban állapodtunk meg, hogy ma én leszek „szolgálatban” Zoltán oldalán. Ezért úgy keltem, hogy a reggeli váltásnál ott legyek a lakásnál. Apuval átnéztük a mai programot, és megbeszéltük a részleteket. Az indulást nem vártam meg, hanem bementem abba a kávézóba, ahonnan a mi kis akciónkat két napja figyelemmel kísértem. Előtte tettem egy kört a környéken, de nem láttam semmi furcsát. Miközben ittam az italom, volt időm még egyszer átnézni a programot, mert ma egy kicsit később jön be dolgozni védencünk. Ekkor kaptam a hívást Aputól:

- Gond van!

- Mi?

- Ránk ragadt egy ukrán rendszámú fekete BMW – érkezik a válasz a telefonból.

- Jegyezd meg a rendszámát és ... - nem tudom folytatni.

- A rohadék... - mondja és megszakad a vonal. Gyorsan fizetek és beülök a kocsiba. Az autóban ülve előveszem a fegyveremet, és a másik tokba, magam elé teszem. Már csörren is a telefon:

- Na, mi történt?

- Elénk vágott és kimutatott egy pisztolyt – érkezik Apu válasza.

- Nem lőtt?

- Nem volt ideje – válaszolja. - Megoldottuk, de tartok tőle, hogy megint felbukkan.

- Hozzátok be a munkahelyére – adom ki az

utasítást –, és hívd vissza a leváltott csapatot.

- Rendben.

Pár perc alatt megérkeznek, és miután Zoltán bemegy a minisztériumba, megszólal a telefon. Apu az:

- Hol?

- A testőr maradjon figyelő pozícióban. Keresen egy olyan helyet, ahonnan rálát az épület bejáratára és a kisbuszra is! Te pedig gyere be a kávézóba! Én is oda megyek.

Amikor visszaérek a presszóba, egy kicsit furán néznek rám. Gondolom azért, mert nem értik, miért jövök vissza ilyen hamar, ha olyan gyorsan kellett távoynom. Megvallom őszintén, ez most nem érdekel.

- Mondd el részletesen, hogy történt! – kérdezem Aputól.

- Ahogy átjöttünk a Margit-hídon, feltűnt a BMW. A Nyugatiig azon manőverezett, hogy beálljon Zoltánék mellé. Épp akkor jelzett a pilóta is, amikor hívtalak. A testőr ekkorra már becsatlakozott egy oldalutcából a BMW elé. Aztán elővettek egy Sztecskint – hangzik a jelentés.

- Zoltán volt a belső sávban? – kérdezek közbe.

- Igen.

- Tovább!

- Szóval, megláttam a pisztolyt, és belekiabáltam a rádióba, hogy támadás. A testőr azonnal sátfékezett, Zoltán pilótája pedig bevágott elé a külső sávba. Nagyon spiccen van az embered. Egyből tovább hajtott, és az Oktogonon lekanyarodott a másik útvonalra. Volt egy kis koccanás is a BMW-vel. A testőr várt, aztán elhajtott utánunk. Addig én kísértem a védettet. A BMW így lemaradt ugyan, de

megtörtük a kocsit.

- Az most nem számít. Ha megjön a másik testőr, váltsanak, és cseréljék le a törött autót – adom ki az utasítást.

- Jó. Itt a rendszám.

- Hányan ültek a kocsiban? – kérdezem még.

- Ketten.

- Felismernéd őket?

- Az egyiket igen – feleli. - Nagyon nyugodtan készülődtek. Egyáltalán nem kapkodtak.

- Miért kapkodtak volna? Azt hitték, nem védi senki – vágom rá.

- Ez igaz, de nekem úgy tűnt, mintha ...

- Ne találgassunk! Induljunk ki abból, hogy meg akarták ölni!

Mire megérkezik a váltás, én már úton voltam Balázshoz. Mindenki tudja a dolgát, nekem meg információ kell. Egy csendes presszóban találkozunk a belvárosban, ami mindig komoly fejtörést okoz a parkolás miatt.

- Szia! – köszöntöm barátomat.

- Szia, Péter! Mit iszol?

- Szívem szerint egy whiskyt innék, de sajnos ma még vezetek. Beérem egy almalével.

- Mi a gond? – kérdezi.

- Van egy rendszámom, és tudni szeretném, hogy kié a kocsi.

- Ezt én szoktam kérni tőled – mondja csodálkozva.

Közben elé toltam egy darab papíron a rendszámot és az egyéb jellemzőket.

- Most már értem. Mit csináltak? – érdeklődik.

- Megpróbáltak megölni valakit.

- Mennyire fontos ez neked? – kérdez tovább.

- Nagyon.

- Most hoztam az orosz kapcsolatomnak egy komoly üzletet – mondja elgondolkodva. - Beszélek veled.

- Nem akarlak ugráltatni – teszem hozzá –, de nagyon sürgős lenne.

- Jó, telefonálok egyet.

Balázs két perc múlva már indul is a találkozóra rejtélyes orosz kapcsolatával, én pedig elindítok egy másik vonalat is. Felhívom egy kedves barátomat, aki történetesen az egyik legnagyobb taxi vállalat feje, hogy figyeltesse a kollegákkal ezt az ukrán BMW-t. Még le sem tettem a telefont, amikor elég nagy meglepetés ér. A kávézó előtt elhajt lépésben egy ukrán rendszámú fekete BMW. Csak egy dolog hibádzik. Egy karcolás sincs rajta. Ez vagy nem ugyanaz, vagy el kell kezdenem félni, mert megjelent egy új technika a piacon: az emlékező fém. Egyből nyúlok a telefonhoz, és hívom Aput:

- Van itt egy fekete BMW.

- Nem látom – mondja pillanatnyi szünet után.

- Nem ott vagyok. Ha arrafelé jár, nézd meg jól.

Alig tíz perc elteltével Apu bejelentkezik:

- Megvan. ...de ez nincs megtörve!

- Az nekem is feltűnt – felelem. - Mi a rendszáma?

- Nem ugyanaz.

- Jó – nyugtázom. -Diktáld! Ilyen véletlenek nincsenek.

Az első dolgom a felírt rendszámmal felhívni Balázst:

- Szia – mondom, majd rögtön a lényegre térek.

- Van még egy ukrán rendszámom, ugyanazokkal a paraméterekkel.

- Ez komoly?

- Igen.

- Mondd. Mindjárt itt van az emberem.

Mikor leteszem a telefont az első gondolatom az, jó, hogy lecseréltük a törött autót. Most az nem tűnhet fel ezeknek, ha ugyanazok ülnek ebben a kocsi-ban is.

Közben felhív cimborám a taxi vállalatától:

- Szia, Péter!

- Szia! – köszönök meglepve. - Nem mondd, hogy megtaláltátok?

- De igen. A Blahánál van. A Corvin parkolójában.

- Nem mondták véletlenül az embereid, hogy járhatja-e a motort? – kérdezek tovább.

- De mondták. Nem jár a motor.

- Köszönöm. Leköteleztél.

- Majd behajtom – feleli és leteszi a telefont.

Nincs mit tenni. Fel kell hívnom Robit. Nem várhatok. Még egyszer nem lesz ilyen jó lehetőség. Én már sokat tudok róluk, ők viszont még nem láttak. Nem járkálnának ilyen közel hozzánk, ha tudnának rólunk. Mindaz a nehézség, amik abból adódik, hogy nem nyíltan védjük, megéri, mert most a segítségünkre lehet, ha gyorsak vagyunk.

- Szia, Robi! – köszönök neki.

- Szia! – köszön kissé álmosan. - Van valami?

- Van. - Közben fizettem, és beülök a kocsimba, ott folytatom. - Bent vagy?

- Igen – érkezik a válasz.

- Nincs átirányítva a mobilod? – kérdezek tovább.

- Nincs.

- Volt egy támadás reggel – tájékoztatom. - Na

most kellene komoly rendőri segítség.

- Hallgatlak.

Miközben a Corvin parkolójába hajtottam, kivételesen headsetet használva elmondtam mindent. Ilyenkor jó, ha így beszélek, mert nem olyan feltűnő. A parkolóban sikerül pár autóval mellettük megállnom. Ez jó, mert nem tudnak egyenesben figyelni, így talán kevésbé vagyok feltűnő, viszont én látom, ha elhajtanak.

- Na, mi legyen? – kérdezem Robit.

- Nincs annyi időnk, hogy bevetést szervezzek – feleli elgondolkodva. - Én tíz perc alatt oda tudok érni, de azzal még nem vagy kiségitve.

- Az egyik elindult az áruházba – tudósítok. - Most eggyel kevesebben vannak.

- Ne csinálj baromságot! – figyelmeztet Robi.

- Indulj el – kérem –, és maradj az éterben!

- Mit akarsz csinálni?

- Bemegyek az áruházba, vagy odamegyek az autóhoz. Attól függ, mennyien maradtak a kocsiban.

- Ne csináld! – int Robi.

Erre már nem figyelek oda. Nem is válaszolok, de azt hallom, hogy Robi a nagy igyekezetben valamit levert az asztaláról. Ahogy kiszállok, elindulok, majd mintha feledékeny lennék, visszafordulok a kocsimhoz. Van időm megnézni, hogy hányan vannak a BMW-ben. Egy maradt kinn. Ez ám a dilemma! Az áruházba menjek, ahol tömeg van és nem biztos, hogy megtalálom, de jó a terep ahhoz, hogy beleköszök, vagy válasszam a biztos célpontot rosszabb helyzetben. Döntöttem. Maradok a parkolóban. Már többször megfigyeltem magamon, ahogyan emelkedik az adrenalin szintem, ha „balhéra” készülök. Elkezdek örülni, mintha születésnapom lenne. Ez most

sincs másképp. Tudom, hogy egyszer majd eljön az a pillanat, amikor ez az érzés már csak hamis illúziót kelt bennem. Remélem, felismerem majd, ha itt tartok, és talán addig van még pár évem. Az az igazság, hogy ugyan szeretem elkerülni az ilyen helyzeteket, de amikor benne vagyok, valami különös mosoly jelenik meg az arcomon. Ezt nem tudom kontrollálni.

Az autóhoz már így közeledek, de még mindig nem tudom, hogy mit fogok csinálni. A kocsiban ülő férfi termetét nem tudom felmérni, de az látszik a nyakán és a fülein, hogy birkózott valamikor. Tehát sokkal nagyobb testi ereje van, mint az elsőre látszik. Az biztos, ha megfog, akkor végem. Az embernek ilyen állapotban élesebbé válnak az érzékei. Egyedül ilyenkor hallgatok rájuk, de ilyenkor mindig. Most azt súgják, hogy valaki erősen figyel a hátamat. Lehet, hogy bajban vagyok? Ha megfordulok, mire visszanézek, ez itt a kocsiban már kiszállhat. Akkor rosszabbak az esélyeim. Ha a társa jön vissza, akkor van valami a kezében. Amiért bement. Valószínűleg üdítő. Ha nem fordulok meg, akkor leüthet velem, mire megemelném a kezem. Ekkor pillant el mellettem a „birkózó”. Látom az arcán, hogy a társa jön, és legfeljebb két-három méterre lehet mögöttem. Nincs több időm gondolkozni. Legfeljebb tévedtem.

Kilépek a jobb lábammal oldalra és egy kicsit hátra, közben lejjebb süllyesztem a vállaimat. Ezzel közelebb kerülök áldozatomhoz, ami azért jó, mert ha már támad, akkor közelebb kerül hozzám a cél, és előbb talál, mint ahova a találat ereje koncentrálna, ha egyáltalán eltalál. Ha nem támad még, akkor én kerülök hozzá közelebb. Közben fejem forgatásával indítom a testem. Mire megfordulok, el tudom dön-

teni, hogyan támadjak vagy védekeznek. A rohadék egy kétliteres kólásüveggel sújt le rám. A lépéssel és a fordulással kitérek a csapás alól, de az üveg így is éri a jobb vállamat. Érzékelem az ütést, de nem érzek semmilyen fájdalmat. Ez mindig így van. Csak utólag tudatosul bennem a fájdalom.

Az elcsúszott ütés és az üveg súlya kibillentí támadómat az egyensúlyából, és védtelenné teszi rúgásom ellen, ami a támasztó lábát éri. Térden találok a sípcsontommal. Valami reccsen. Még nincs ideje el-esni, amikor bal csapottam a füle tövén landol. Nem mozdul, és nem is üvölt.

Mivel követtem testének esését, a kocsiból kiszálló férfi majdnem elém került. Nincs a kezében fegyver. Ez jó jel. Teljes testével nekem ront, amit feltartóztatok egy jó tempóban kiszúrt jobbegyenes-sel. Ez nem elég arra, hogy megállítsam, csak fékezi és megtöri a lendületét. Ahogy elnézem a fejét, kiüt-ni nem tudom. Viszont nem készül a rúgásokra. Bal-ra kilépek az ütésem után, és a már lassabban érkező erőművész így pontosan belesétál a jobb lábamba, ami elől lévő kezei fölött talál az arcába. Na, ez ugyan megállítja, de talpon marad. Egy kicsit bi-zonytalan a tekintete, ami gyorsan tisztulni kezd. Most vagy soha! Balegyenessel fültövön, jobb csa-pottal pedig állon vágom. Ez végre megteszi a hatá-sát. Azért valljuk be, nem érzem még magam bizton-ságban, ezért a két földön fekvő férfit egymáshoz kötöm, a gyorsbilinccsel. Egy pillantás körbe, se rendőr, se a másik BMW.

Nézzük, hogy Robi vonalban van-e még:

- Robi! Itt vagy?

- Itt vagyok te marha – feleli. - Mi történt?

- Összekötöttem őket. Hol jársz? – kérdezem.

- Sietek, de még legalább öt perc kell.

- Gyere. Leteszem.

Ugyan lassan kezd gyűlni a tömeg, az emberek manapság csak a cirkuszt nézik. Ezek között nem lesz se tanú, sem segítő. Áldozataim élnek. Hívom Aput. Közben benézek a kocsiba. A kesztyűtartóban van egy Sztecskin. Kiveszem a pisztolyt, és a nyitott ajtó takarásában a lábamra ejtem. Azzal pedig bese-gítem az autó alá. Most már lesz hivatkozási alapom.

- Apu, ott van még a másik autó?

- Igen. Leparkolt – mondja.

- Jó. Legyetek készen az indulásra! – adom ki az utasítást. - A másik testőr csapat?

- Megjöttek.

- Jöjjenek át ide! – kérem. - Tanúra lesz szükségem.

Lassan a tömeg felé fordulok, és emelt hangon megkérdem:

- Emberek! Van önök között orvos?

Persze semmi válasz, ahogy számítottam rá. Nincs más dolgom, csak figyelni, és kívárni, amíg ideérnek a fiúk. Először a testőrök érkeznek meg, de rá fél percre megjön Robi is. Kellemes meglepetés, hogy Robi nem egyedül jön a szolgálati kocsijával. Miközben a társa bepakolja már magához tért áldozataimat a kocsiba, nekem van időm Robival megbeszélni a helyzetet:

- Van egy Sztecskin a kocsik alatt.

- Te olyan hülye vagy! Másképpen is végződhetett volna. – mondja.

- Most már mindegy – vonom meg a vállam.

- A kollegának azt mondtam – avat be a legendába, hogy kaptam egy fülest az egyik ügynökömtől, aki nekem dolgozott ezen a vonalon, és most bajba

került miatta. Be kell jönnöd velem, hogy lepapíroz-
zuk.

- Várj csak! – gondolkodom el. - Most akkor én
dekonspirálódtam, ezért le kell építened, nem?

- De igen! – mondja Robi.

- Ez tetszik. – mosolyodom el. - Így lehet vala-
kiből tíz perc alatt aktív és bukott titkos ügynök egy-
szerre.

- Örülök, hogy a humorodnál vagy. Na men-
jünk.

- Várj – állítom meg. - Idehívtam a fiúkat. Kel-
lenek tanúk?

- Egy igen.

- Akkor a testőrt hívd be, a pilóta menjen visz-
sza!

- Rendben – egyezik bele Robi.

Közben megérkezett két egyenruhás járőr is,
akik közül az egyik marad biztosítani a helyszínt és
az autót, a másik pedig Robi társával elindul látlele-
tet vetetni a két ébredezőről. Robival és a „tanúval”
mi az én kocsimon megyünk be kihallgatásra. A
szemtanú elmondása alapján papírra kerülő történet
szerint a két orosz - mert az irataikból végül kiderült,
hogy nem ukránok –, minden átmenet nélkül megtá-
madott engem, én pedig megvédtem magam. Titko-
sított tanúvallomásom alapján, amit az ehhez írt ope-
ratív jelentés is megerősített, én mint operatív sze-
mély információ gyűjtés céljából megfigyeltem a két
oroszt, de észrevettek és megtámadtak. Robi kivá-
lasztott valakit a hálózatából, akinek a dossziéjában
kicserélte az adatlapot az enyémmre. Majd dekonspi-
rálódás címén kizárt a hálózatból. Ezek után gondo-
lom, hogy a kicserélt személyre nyit egy új aktát má-
sik fedőnévvel, mintha újonnan beszervezett ügynö-

ke lenne. Még baromi eredményes is lesz evvel a főnökei felé.

A tanúnk hamar végzett, ezért ő már rég visszament a helyére. Nem feltűnő, hogy Robi sokat beszél velem négyszemközt, hiszen mindenki előtt én vagyok az ő megbukott ügynöke, aki számára most Robinak kell meghatároznia, hogyan viselkedjen, mint kivont ügynök.

- Mit akarsz most csinálni? – kérdezi.

- Beszélek Balázzsal – felelem –, és ellencsapásba megyünk át, mielőtt felocsúdnának.

- Nem tudok most elszabadulni – szabadkozik.

- Nem baj – nyugtatom meg. - Maradj csak.

Szólok, ha van valami.

- Ha végeztem hívlak.

- Szia.

- Szia – búcsúzunk.

Még ki sem értem az épületből, már hívtam

Aput:

- Mi újság?

- Úgy tűnik, kezdenek türelmetlenkedni az oroszok – válaszolja.

- Ha elmennek, ne ragadjatok rájuk! – adom ki az ukázt. - Maradjatok a helyeteken, amíg odaérek.

- Rendben.

Autómba ülve megcsörren a telefonom. Balázs

hív:

- Hallgatlak.

- Merre vagy? – kérdezi.

- Most jöttem ki a rendőrségről.

- Mi történt?

- Majd elmondom – felelem, és Balázs azonnal veszi, hogy nem akarok többet mondani telefonon.

- Jó. Ide tudsz most jönni?

- Persze. Hova? – kérdezek vissza.

- Európa.

- Tíz perc és ott leszek – felelek, és már kanyarodom is arra. - Egyedül vagy?

- Nem – hangzik a Balázstól megszokott nem túl bőbeszédű válasz

Menet közben felhívtam megint Aput, hogy szóljak, nem oda megyek egyből. Mivel egy óra múlva program szerint Zoltán ebédelni megy, induljanak el nélkülem. Tudom, hogy jó lenne ott lennem, mikor elindulnak, de bízom a fiúkban, és talán többet segít, ha most Balázssal találkozom. Mivel nem egyedül vár, valakinek be akar mutatni.

Mikor odaérek, elégedetten állapítom meg, hogy nem tévedtem. Az asztalnál Balázssal ül még valaki. Az ötven körüli, jólszituált enyhén szlávos vonásokkal rendelkező férfin egyből megérezem, hogy fajtánkbéli. Értelmes, mélyen ülő, hideg kék szemeit furcsán ellensúlyozta barátságos, bizalmat ébresztő vonásaival a természet. Tehát ő Balázs rejtélyes orosz kapcsolata. A bemutatkozás után leültem hozzájuk, és vártam. Balázs egyből a lényegre terelte a beszélgetést:

- Elmondtam Szásának, hogy mit kérünk, amit ő meg is szerzett, de azt mondta, beszélni akar veled, mielőtt kiadja az információt.

Többek között ezt szeretem Balázssban. Azzal a szóval, hogy kérünk közösséget vállalt látatlanban is velem. Mivel nem tudtunk a találkozó előtt nyugodtan beszélni, az első mondatával adta ezt a tudtomra:

- Péter, nyugodtan elmondhatod neki, hogy miről van szó.

- Rendben – kezdek bele. - Megpróbálom röviden összefoglalni. Azt ön is tudja, ...

- Tegeződjünk, kérem! – javasolja. - Könnyebben értem úgy a nyelvet.

- Természetesen. Köszönöm. Szóval te is tudod, hogy minden ország védi a politikusait. Ma az a két BMW megpróbálta megtámadni az egyik védettünket.

Jobb, ha úgy beszélek, mintha egy szervezet állna mögöttem. Vagy elhiszi, és azért segít, vagy először utána néz, ha eddig meg nem tette, és akkor úgy tűnhet, hogy a hírszerzésünk dolgozik ilyen módon.

- Mielőtt politikai bonyodalom lenne belőle, nem árt megtudnunk, hogy mi az ügy háttere. Mint tudjuk, nem mindig a hivatalos út a leggyorsabb – teszem hozzá.

- Ez igaz – feleli az orosz. Közben megcsörren a telefonom.

- Bocsánat, de nem kapcsolhatom ki – szabadkozom.

- Persze. Vedd csak fel!

Apu hív:

- Elmegy a kocsí.

- Rendben. Ne kövessétek! – adom ki az utasítást.

Leteszem a telefont, majd visszafordulok Száshoz:

- Elnézést. Folytassuk!

- Nos – kezd bele. - Itt vannak az adatok a kocsikról és az utasaikról. Zárt borítékot tol elém.

- Köszönöm.

- Azt hiszem – folytatja kis szünet után –, beszélgetnünk kéne még egy kicsit.

- Hallgatlak – hajolok előre érdeklődve.

- Azért segítettem, mert Balázs azt mondta,

hogy a barátod, és hogy megmutassam, az én üzleti köreim nem azonosak ezekkel. Azt hiszem, tudnék többet is segíteni, de ezeket a segítségeket nálunk pénzben mérik. Ez persze nem azt jelenti, hogy meg lehet fizetni. Az ember ilyet nem tesz pénzért. Viszont megteszi a barátainak, vagy az üzlettársainak, ha szükséges.

Na ez a mondat mind a kettőnknek szólt. Engem, mint barátot, Balázst pedig, mint üzlettársat akar lekötelezni.

- Nagyra értékelem a segítségedet, és természetesen, ha szükséged lesz rá, és tudok neked segíteni, szívesen viszonzom – felelem udvariasan. - Ám ezt megtettem volna anélkül is, hogy felhívtad rá a figyelmem. Viszont szeretném, ha tudnád, hogy az emberek nem mindig tesznek különbséget sportoló és sportoló között. Ami azt jelenti, hogy amennyiben valóban nincs a te üzleti köreinek köze ehhez az eseményhez, akkor neked is érdeked, hogy ez minél hamarabb világos legyen itt mások számára is. Különösen azért, mert befolyással lehet a te nálunk kötenődő üzleteidre is.

Szása arcán némi méltatlankodás jelenik meg, ami megint kontrasztot teremt a képben, mert a szemei viszont inkább mosolyognak, mint egy csibésznek, valami sunyi tréfa után:

- Teljesen egyetértek veled. Ezért is fogok elmondani még egy-két dolgot, ha kérdezel. Viszont... - ... és ez már Balázsnak szól. - Van nekünk egy közös üzletünk, ami egy hónapja indult útjára. Szeretném tudni, hogy zavarja-e ez a sajnálatos esemény, vagy megy tovább az ügylet?

Balázs higgadtan és kimérten veszi át a beszélgetés fonalát:

-Természetesen nem befolyásolja. Viszont mivel érintettek vagyunk az ügyben, minél tovább kell foglalkoznunk ezzel a zavaró körülménnyel, annál később tudjuk a teljes figyelmünket a szerződésünk megkötésére fordítani. Másfelől, ha nem tudnánk megoldani a problémát, pont a magyar üzletfél köreit ért támadás bizonytalanítaná el a helyzetet.

- Várom a kérdéseket – nyugtázza a választ az orosz.

- Nem tudom, hogy mennyit hallottál arról, hogy van egy vállalkozásunk vidéken, amivel kapcsolatban felmerült egy orosz férfi személye pár héttel ezelőtt – kezdek bele.

Látom Szása arcán, hogy telitalálat. Emlékszik még rá, hogy Balázs megkereste ennek az orosznak a képével. Ezzel a mondattal sikerült beterelni abba a helyzetbe, amit akartam. Így nem kell többet kertetelni. Már nyoma sincs csibészes tekintetnek, és az arcáról eltűnt a kedvesség minden jele. Csak a mozdulatlan keménység maradt helyette. Nem örülnék neki, ha az ellenségemmé válna ez az ember. Lassan, kimérten kezd el újra beszélni:

- Azt hiszem, le kell ellenőriznem egy-két dolgot, aztán jelentkezem. Ha a kérdéses személynek van köze a dologhoz, akkor én fogom elintézni az ügyet. Viszont ezért cserébe kérek valamit - nem várja meg, hogy reagáljunk az utolsó mondatra. - Ez az ügy itt köztünk marad, és senki nem firtatja, hogy hogyan oldom meg.

- A magam részéről erre adhatom a szavam – mondom.

- Én is – ígéri meg Balázs is.

Miután elköszöntünk egymástól, alig teik el másfél óra, Zoltán még javában ebédel, amikor Ba-

lázs hív:

- Megoldódott a problémád.

- Ez mit jelent? – érdeklődöm.

- Nem kell tartanod a BMW-től – feleli. - Este felmegyek hozzád, és a többit akkor elmondom.

Ez egy kicsit megnyugtató. Nem tudom még eldönteni, hogy elmeséljem-e az Öregnek, vagy várjak vele. Egy keleti mondás szerint, ha nem tudod eldönteni, hogy mitévő légy, tedd el a problémát későbbre. Akkor ezt most elteszem későbbre.

Ellentámadás kell

Este Balázs, ígéretéhez híven, feljön hozzám. Sok mindenre számítottam azzal kapcsolatban, hogy vajon mit mond majd arról, hogyan oldódott meg a problémám. Ennek ellenére be kell vallanom, hogy a „sok minden”, minimum eggyel volt kevesebb, mint a lehetőségek tárháza:

- Ma megtámadtak egy ukrán BMW-t.

- Már benne van az újságban? – kérdezem.

- Te honnan tudsz erről? – lepődik meg.

- Én csináltam – felelem.

- Te – hitetlenkedik –, három autóval, fegyveresen megtámadtad az oroszokat az egyik BMW-ben?

- Nem, dehogy!

- Akkor miről beszélsz?

- Ma, mielőtt találkoztunk Szásával, lekapcsoltam az egyik BMW-t. De egyedül voltam! – válaszolom.

- Most már értem – esik le a tantusz Balázsnál.

- Én nem erről beszélek. A találkozásunkat követően hívott Szása, hogy nem lesz több gondunk ezzel a két autóval. Mondta, hogy az egyik autó emberei előzetesen vannak, a másiktól az emberek pedig összekötözve úton vidékre.

- Ez meg mire jó? – gondolkodom el.

- Leviszik a vidéki oroszok az embereit, hogy ezzel is meggyőzzék, vonuljon ki ebből az üzletből. Mellesleg – gondolkodik el –, akkor te kapcsoltad le a másik autót?

- Igen.

- Ez jó – neveti el magát. - Szása legalább látja, hogy nem csak ő dolgozik. Eddig nem kérdeztem semmit, de most már szeretném, ha elmesélnéd, mi a fene ez!?

Miközben kitöltöm egy újabb pohár italt mind a kettőnknek, elkezdek mesélni. Menet közben Balázs nem szól semmit. Néha kérdez valamit, én válaszolok, de ettől eltekintve gyakorlatilag folyamatosan mondom neki az elmúlt pár hét eseményeit. A megbízást Zoltán védelmére épp úgy, mint vidéken a darabunk köré fonódott minden apró részletet. Mikor befejezem, kicsit hallgatunk, aztán Balázs töri meg a csendet:

- Most mit akarsz tenni?

- Nem tudom, hogy mennyire lesz végleges megoldás Szása mai akciója.

- A hallottak tükrében, ez csak a probléma egy része – feleli.

- Én is így gondolom – értek egyet veled. - Egyfelől Csordásék még kereshetnek más támogatót a piszkos ügyeikhez, másfelől nem akarom szó nélkül túrni, hogy egy ilyen alak tönkreteljesse több évi munkánkat.

- Igazad van. Az Öreg még csak ígéretet. Mellesleg – teszi hozzá –, ha a Csordásék mellett dolgozó orosz nem ijed meg Szásától, vagy máshoz fordulnak, akkor legközelebb nem biztos, hogy lesz ilyen szerencséd, mint most. Akkor pedig az Öreg sem fog segíteni.

- Pontosan – adok neki igazat. - Szerintem most jött el az ideje, hogy elébe menjek a dolgoknak. Számíthatok rád?

- Tudod, hogy mindenben.

- Jó. Végig kell még gondolnom a dolgot, aztán

kereslek.

- Beszéltél már az Öreggel? – kérdezi Balázs.

- Még nem.

- El kell mondanod neki! – tanácsolja. - Előbb-utóbb megtudja.

- Igazad van, de kell egy kis idő, amíg utánajárok egy-két dolognak – értek veled egyet. - Tudnom kell, hogy amit kitaláltam, meg tudom-e csinálni.

- Nem várhatsz sokáig! – mondja Balázs.

- Van egy ötletem. Ha te mondd el neki, időt nyerhetek, és ráadásul tudom, hogy mit tud.

- Rendben van – fogadja el az ötletet Balázs. - Mit akarsz? Mit mondjak?

- Mondd neki, hogy közös ismerőseinktől, akik még rendőrök, tudod, hogy volt ma egy afférom, valami oroszokkal, akik le lettek tartóztatva. Jól jöttem ki belőle, de részleteket még nem tudsz. Próbáltál hívni, de nem tudtunk beszélni, mert nagyon pörgök. Most nézel utána a dolgoknak, hogy van-e köze ennek a ti üzletekhez. Érintett az üzletben az Öreg is, ha jól sejtem.

- Érintett – feleli Balázs.

- Ő is ismeri Szását? – kérdezem.

- Nem.

- Akkor ez nem jelent most gondot, ugye?

- Nem.

Miután Balázs hazament, elgondolkozom, és arra a következtetésre jutok, hogy a helyzet kulcsa Csordás. Ha őt kivonom ebből az ügyből, megszűnik a kapcsolat az önkormányzattal. Legalábbis részben. A jegyző még megmarad, ha Csordás nem rántja magával. Egy biztos, ha az orosz alól kirúgom az egyik lábát, ami jelen esetben a helyi önkormányzat, akkor eltart egy darabig, amíg magához tér. Ezzel

Szásának is könnyebb dolga lesz. Beszélnem kell Macival. Hát telefonálok:

- Szia! Péter vagyok.

- Szia.

- Nem zavarok ilyen későn?

- Dehogy – feleli érdeklődéssel a hangjában. -

Mit találtál ki megint?

- Honnan tudod, hogy kitaláltam valamit?

- Ennyire már megismertelek – vágja rá.

- Mit csinálsz holnap reggel?

- Alszom.

- Annyira azért nem reggel – nyugtatom meg.

- Olyan tíz felé már ébren leszek.

- Tízkor megfelel nálam? – javaslom-

- Az étteremben?

- Igen.

- Ott leszek – ígéri meg.

Alig tettem le a telefont, amikor Robi hív:

- Nem aludtál?

- Nem még – nyugtatom meg barátomat.

- Azért hívtalak, hogy mondjam, minden rendben. A mai akciódnak sikerült elterelni a hullámait. Nem lesz gond, mert a Sztecskinen kívül találtunk még egy-két dolgot.

- Holnap hol kezdesz? – érdeklődöm.

- Bent a cégben.

- Nem tudsz kijönni reggel?

- Mikorra?

- Kilenc? – kérdezem félve.

- Jó, megoldom – ígéri. - Az étteremben?

- Ott. Reggel beszélünk – állapotunk meg.

- Szia.

Ez után már csak aludnom kellett volna, de nem ment. Egész éjszaka zakatolt az agyam. Meg-

próbáltam erőt venni magamon, hogy pihenjek. Ennek az lett az eredménye, hogy gyakran felébredtem valami rémálomból.

Csak reggel az első kávé után tértem magamhoz. Kivételesen nem tudtam sokáig aludni, pedig az általában nem okoz gondot. Az óra csörgése akkor ért, mikor már megittam az italom, és éppen a gondolataimat próbáltam rendszerezni. Amikor elindultam az étterembe, pontosan tudtam, hogy mit akarok. Robi már várt rám egy újabb csésze kávéval:

- Gondoltam szükséged lesz rá.

- Köszönöm – fogadom el hálásan. - Jól fog esni. Mennyi időd van?

- Délig ráérek.

- Jó. Tízre idehívtam Macit – mondom neki. - Akarok egy új feladatot adni neki.

- Mit?

- Ezt akartam megbeszélni veled. Először is megtudtam egy-két dolgot tegnap.

Elmesélek mindent, amit eddig még nem tudott. Mikor befejezem, csak ennyit mond:

- Akkor most van egy kis időnk, amíg Csordásék újra próbálkoznak. Ha próbálkoznak egyáltalán. Gondolom, nem akarod a véletlenre bízni.

- Nem – vágom rá azonnal. - Azt akarom, hogy Maci törjön be ismét néhány gépbe, és tegyen fel anyagokat.

- Milyen anyagot akarsz vele felvarázsoltatni?

- Sajnos, nem túl régóta dokumentáljuk a biztosítást, de talán össze tudunk állítani belőle valamit. Segíts összerakni úgy, hogy azt sugallja, mintha megfigyelési anyag lenne.

- Jól értem? – néz rám őszinte elismeréssel.

- Igen. Van most egy felröppentett hír arról,

hogy parlamenti képviselőket figyeltettek meg. Mivel csak beszélnek róla, valószínűleg nincs bizonyítékuk, ami igazolná a dolgot.

- Ebben igazad lehet, de beletörhet a fogunk! – gondolkodik el.

- Ezért kell egy jó hacker.

- Ez nem ugyanaz, mint amit eddig csinált nekünk! – aggodalmaskodik. - Mi van, ha eljár a szája.

- Be kell venni a csapatba – mondom a megoldást. - Dolgozzon nekünk. Csak nekünk.

- Van ennyi pénzünk?

- Nincs – felelem a valóságnak megfelelően. - Vagy pénzt csinálunk a munkájából, vagy tulajdont adunk a cégünkéből, és utána csinálunk pénzt abból amihez ért.

- Elég meredek – mondja óvatosan.

- Jól tudom, hogy most nincs állása?

- Jól. Ez akkor is kockázatos.

- Ha elfogadja – mondom Robinak –, akkor saját magát is fel kell adnia, ha meg akar buktatni.

- Ha elfogadja! Menjünk tovább! Tegyük fel, hogy beáll, és van értékelhető anyagunk. Hova akarod feltetetni vele?

- A Csordás-féle cég egyik gépére – válaszolom –, meg a Stop Security egyik gépére.

-...és utána?

- Azt kell elérnünk, hogy tőlünk függetlenül induljon egy ellenőrzés a Stop Secu-nál.

- Ki fogja ezt elérni? – kérdezi Robi, de látom, biztos benne, hogy kész a válasz.

- Balázs.

- Ennek a tervnek elég sok buktatója van – mondja a realitásoknak megfelelően.

- Tudom. Van jobb ötleted?

- Van! Adjunk el mindent, és költözzünk külföldre!

- Arra ráérünk akkor is – mondom –, ha nem sikerül.

- Igaz. Akkor csináljuk!

- Együtt beszéljünk Macival!

Nemsokára megérkezik Maci, és elkezdődik az első akadály megmászása. Szerettem volna többet gondolkozni mielőtt lépek, de nincs rá idő. Bent a különteremben nyugodtan beszélhetünk.

- Nem akarok kertelni, Maci- kezdem a beszélgetést. - Szükségem van a szakértelmedre.

Miközben ezeket a szavakat kimondom, eszembe jut, hogy nem is olyan rég az Öreg ugyan ezekkel a szavakkal fűzött engem. Ha most én lennék Maci helyében, valószínűleg elkezdenék gyanakodni.

- Ez jól hangzik – feleli Maci. - Szóval megint keresek egy kis pénzt.

Ekkor támad megint egy ötletem. Végig az motoszkált a fejemben, hogy nem kéne egyből teljesen kiszolgáltatni magunkat ennek a fiúnak. Annyira nem ismerem, hogy ne próbáljam részben elrejtetni a valóságot, és ne próbáljak legalább hamis biztonságérzetet kelteni. Robival nem tudtuk megbeszélni, de remélem kapcsolni fog.

- Tudod, hogy Robi hol dolgozik, igaz? – kérdezem Macitól.

- Persze.

- Az a helyzet, hogy a segítségedre van szükségünk, de ahhoz, hogy elmondjuk miben, alá kell írnod egy titoktartási nyilatkozatot.

Maci enyhén elképed, aztán izgatott mosoly jelent meg az arcán.

- Be akartok szervezni egy titkos akcióba? –

kérdezi.

A szemem sarkából látok Robi arcán egy nagyon halvány, lágy mosolyt mielőtt átvinné tőlem a szót.

- Tulajdonképpen valami ilyesmiről van szó. Tudnod kell, hogy minden részletét nem oszthatjuk meg veled. Ahhoz többet kell együtt dolgoznunk, hogy magasabb biztonsági fokozatba kerülhess. - Tudtam, hogy mindent megértett az én „aljas” társsam.

- Ez azt jelenti, hogy több akciónk is lenne? – kérdezi Maci tágra nyílt szemekkel.

- Ez azt jelenti, hogy ez a mostani meló lesz a bemutatkozásod.

- Már most tetszik – lelkesedik. - Ha nem kell embert ölni, rendben van.

- Először is tisztázzuk a státuszod. Kell egy titoktartási nyilatkozat – miközben mondja, Robi már indul is az irodába, hogy hozzon egyet. Utána szóltam:

- Addig megkérdezem tőle, hogy elviekben meg tudja-e oldani a feladatot.

Amíg visszaér, nem mondhatok mást, csak olyat, amit Robival már megbeszéltünk. Viszont az, hogy távollétében már belekezdek, és ha visszajön azonnal kapcsolódni tud, tudat alatt erősíti a verziókat Maciban.

- Azt már tudom, hogy be tudsz törni gépekbe, és le tudsz tölteni onnan mindent észrevétlenül – kezdek bele a mondókámba.

Maci izgatottan belekérdezett:

- Az eddigi melókkal csak teszteltetek?

- Nemcsak. Kellett az anyag, és nem csinálhatta kollega.

- Tök állat – lelkesedik.
- Szóval, meg tudod-e csinálni ugyanezt fordítva is?

- Hogyne. Akár több gépen keresztül is.

- Ez mit jelent?

- Mondok egy egyszerű példát. Belépek a gépedre – kezd bele a magyarázatba lelkesen –, és írok egy levelet a te gépeden, a te nevedben, valakinek. Utána elküldöm egy harmadik gépre, ahova telepíték egy vírust, ami elküldi minden címre, ami a címtárban szerepel. Vagy csak arra az egy helyre, ahova el akarom juttatni. Ezek után törölöm a belépésemet követő állapotot, és visszaállítom azt, ami még előtte volt a gépen. Így nem marad nyoma, hogy bent jártam a gépedben.

Maci izgatott előadásából nem sokat értek, de így legalább az alatt visszaér Robi. A lényeg pedig az, hogy meg tudja csinálni. Most jöhet a színjáték, amibe Robi egyből bele is kezd:

- Na, meg tudod csinálni?

- Persze. Az előbb mondtam Péternek, hogy akár úgy is, hogy ...

Közbevágtam. Korán van ahhoz, hogy olyan dolgokat hallgassak meg kétszer, amiről azt sem tudom, hogy eszik-e vagy isszák.

- A részleteket úgyis át kell beszélnünk utána. Inkább essünk túl a formaságokon!

- Ok – hagyja abba megadóan Maci. - Hol írjam alá?

- Nem akarsz elolvasni?

- De, persze. - Maci gyorsan átfutja az irományt, és úgy csinál, mint aki mindent rendben talált benne. Még jó, hogy soha életében nem látott ilyet.

- Itt írjam? – mutat a megfelelő helyre.

- Igen.

Lelkesen aláírja, és csillogó szemekkel fordul felénk:

- Figyelek.

Bele kezdek hát:

- Először beszéljünk arról, hogy miről is szól ez az egész. A hírszerzés olyan misztikus tevékenység az átlag embereknek, ami nem jelent számukra mást, csak amiket a filmekben lehet látni róla. Hidd el, nem lesz részünk semmilyen James Bond-os csillogásban. Túlnyomórészt egyszerű, lövöldözéstől mentes csevegésből és gondolkodásból áll a tevékenységünk. Persze lehetnek kivételek. Az egész tevékenységben az a legfontosabb, hogy ne tudják ró-lunk, hogy ezt csináljuk. Ezért el kell rejteni. Sokfé-leképpen meg lehet ezt oldani. A te esetemben, ha beválsz és akarod, akkor kell egy állás, amiből élsz. Ezt is nekünk kell megoldani, mert akkor nem tud róla más, csak mi. Visszatérünk rá, ha vége az akci-ónknak.

- Most nincs állásom – veti közbe Maci.

- Tudom.

Mikor Maci meghallja ezt a „tudom”-ot, olyan arcot vág, mint amikor az ember rájön, hogy elfelej-tette kivel áll szemben, és ezért egy kicsit szégyelli magát. Talán egy kicsit nagyobb pátosz tükröződött a tekintetében, mint eddig. Folytattam:

- A mostani feladatunkból a célszemélyek egy részével már kapcsolatba kerültél, amikor a gépük-ben kutattál nekünk. Persze mi is figyelemmel kísér-tük az eseményeket más módszerekkel is. Mindig el-lenőrizni kell minden információt. Találtunk is egy-két érdekes dolgot. Mivel az így szerzett anyagokat nem lehet felhasználni bizonyítékként, egy játszma-

ba kell őket hajszoznunk.

- Magyarul nem az a cél, hogy lesitteljék őket?
– kérdezi nagyra nyílt szemekkel Maci.

- Nem. Az nem sikerülne. Viszont, ha a saját anyagaikat megkeverjük, és ezzel egymásnak ugrasztjuk őket, nem is lesz rá szükség.

- Ez nagyon király! - ...és eközben Macinak egyre jobban csillogott a szeme.

- Összeállítjuk, hogy mit hova kell felhelyezni, aztán van egy kis idő, hogy végig gondold, hogyan csinálod. Ma végeznünk kell vele.

- Rendben. Mikorra jöjtek vissza? – egyezik bele.

- Délre.

Miután elkészönünk, Robival nekiállunk végignyálazni az aktáinkat. Mivel Maci jóvoltából gyakorlatilag egy rakás gép teljes adatállománya a birtokunkban van, ehhez hozzátéve Zoltán biztosításának fotóit, elég széles a mozgásterünk. A cél az, hogy a Stop Secu gépén meglegyen a teljes adatbázis, és a levelezéséből egyértelműen kiderüljön, hogy Csordás volt a megbízója.

Ellentámadás indul

Könnyebb dolgunk volt, mint hittem. Fél óra alatt végeztünk. Aztán, bár még nem volt dél, Robit útjára bocsátottam. Jobb is így. Nem baj, ha nincs jelen, amikor átadom az anyagot Macinak. Ekkor hív Balázs, és mivel látom a kijelzőn, hogy ő keres, nem volt okom tétovázni:

- Szia! Mi újság?

- Most beszéltem az Öreggel – hangzik a telefonban. - Bent vagy az étteremben?

- Bent.

- Öt perc múlva ott vagyok! – mondja ellentmondást nem tűrő hangon.

Kicsit elgondolkozom azon, hogy van e még elég idő Maci érkezéséig, aztán rávágom:

- Gyere.

Mire megérkezik, már volt egy-két hívásom, ami nem jelzett ki semmilyen számot, ezért nem vettem fel. Milyen blama lenne, ha az Öreg keresne, én felvenném, és valami hülyeséget mondanék, mert még nem beszéltem Balázssal. Meg jobban is veszi ki magát, ha majd én keresem.

Amikor Balázs megjön, egyből bevonulunk a kisterembe.

- Na, mi volt? – kérdeztem.

- Az Öreg olyan ideges lett, amilyennek még soha nem láttam – kezdi mesélni a történeteket. - Lát-szott rajta, hogy amint kilépek, egyből fel fog hívni.

- Volt hívásom, de nem vettem fel.

- Jól tetted – mondja megnyugodva. - Elmond-

tam neki, amit megbeszéltünk, ő meg elkezdett faggatni, hogy mit tudok még. Mondtam neki, hogy semmit, de utána járhatok egy kicsit a dolognak. Azt mondta erre, hogy egyelőre ne foglalkozzak vele.

- Jó – nyugtázom. - Később felhívom, és akkor beszámolok neki a támadásról, meg hogy úgy néz ki, megoldottuk a gondot. Viszont van egy nagyobb problémám.

- Micsoda? – kérdez vissza Balázs barátom.

- Kitaláltam már, hogy mivel vonjuk ki Csordásékát a forgalomból, de nem tudom még, hogyan valósítsam meg.

- Tudok segíteni?

- Ha van ötleted!

- Mondd!

- Tíz perc múlva jön egy hacker, aki a technikai részét megoldja a problémának – kezdek bele a dologba. - Meséltem a múltkor, hogy védjük Zoltánt.

- Igen.

- Nem csak védjük, hanem egy ideje dokumentáljuk is – teszem hozzá. - Meg azt is mondtam, hogy a Csordás-féle bagázs gépeiről leszedtünk egy csomó mindent.

- Igen.

- Összeállítottunk egy korrekt kis megfigyelésre utaló anyagot – kerekítem tovább a történetet. - Ezt most a hacker felrakja a gépekre. Ez a dolog technikai része. ...de hogyan jusson el a megfelelő helyre úgy, hogy ne ártson másnak, csak nekik?

- Oda kell adni az Öregnek – javasolja Balázs.

- Az rendben, de hogyan adjam oda neki úgy, hogy ne kösse hozzám.

- Miért ne köthetné hozzád?

- Mert az gyanús – válaszolom. - Nem buta, és

véletlenül sem szeretném, ha félreértené.

- Értem – mondja Balázs elgondolkodva. - Most jut eszembe. Van az Öregnek kapcsolata az NBH-nál.

- Tudod is, hogy ki az? – kérdezek vissza.

- Igen. Én is ismerem. Megpróbált becserkészni az orosz kapcsolataim miatt, de nem hagytam. Nem untatlak a részletekkel. A lényeg az, hogy Szása há-lás érte, mert így kiderült, hogy a csapatában van, aki besűg ennek az NBH-snak.

- Szerinted, leadná a drótot az Öregnek?

- Biztos vagyok benne – mosolyodik el barátom.

- Ez így még kevés. Még, ha meg is tartotta Szása a besűgót egy ellenőrzött, hamis vonalnak, akkor is nagy a veszélye annak, hogy mire úgy lesz belőle, már rajtunk nem segít.

- Ez igaz – ad igazat. Közben az üzletvezetőm diszkréten jelzi, hogy megjött a vendégem.

- Tudsz várni?

- Miért? Megjött a hacker? – kérdez vissza.

- Igen.

- Persze. Tudok.

- Köszönöm – mondom, és magára hagyom Balázst.

Macival bemegyünk az irodába, ahol az éles szemű számítógép örült egyből kiszúrja a technikát. Az arcát figyelve elégedetten nyugtázom, hogy a kívánt hatást értem el vele. Egy pillanat alatt felméri a látottakat, és hagyja, hogy először a döbbenet, majd az elismerés tükröződjön ábrázatán. Biztos vagyok benne, hogy ez most megerősíti őt abban a hitében, hogy mostantól egyenes út vezet ahhoz, hogy állami alkalmazott legyen fedésben. Nem is húzom tovább

az időt. A meglepetést kihasználva egyből belekezek a mondókámba:

- Kimentettem lemezre mindent. - közben betettem a lemezt a gépbe, és megnyitottam. - Külön alkönyvtárakba pakoltam szét őket, hogy ne kelljen keresni semmit.

Miközben mutogattam, hogy mit hova tettem, elmondom azt is, hogy mit akarok, mi hova kerüljön. Egyszer sem szól közbe, csak figyel, majd a végén összegzi a hallottakat:

- Ha jól értem, azt akarod, hogy ezek az adatok kerüljenek fel a biztonsági cég gépére, ezek pedig levelezésként jelenjenek meg mind a két gépen.

- Meg tudod oldani? – kérdezem Macit.

- Viccelsz? Gyerekjáték. Milyen dátumokkal legyen rögzítve?

- Ezt hogy érted? – nézek rá értetlenül.

- ...hát a dátum, hogy mikor került a gépre az adat.

- Azon is tudsz variálni? – csodálkozom.

- Persze – feleli úgy, mintha ez lenne a világ legegyszerűbb dolga. - Arra gondoltam, hogy csinállok egy feltöltést, aztán mintha később rendezték volna, egy mappába pakolom.

- Mennyi ideig nem szűrják ki a gépen? – kérdezem.

- Azt akarod, hogy ne vegyék észre a gépen? – csodálkozik Maci.

- Azt.

- Akkor elkülöníték a tárolón egy részt, amit láthatatlanná teszek.

- Akkor viszont nem lehet megtalálni – vetem közbe.

- Most azt akarod, hogy megtalálják, vagy azt,

hogy ne? – kérdezi értetlenkedve.

- Azt akarom, hogy a gép használója ne vegye észre addig, amíg hivatalosan meg nem találja valamelyik szerv – magyarázom Macinak.

- Olyan keresi majd, aki ért a géphez?

- Igen. Feltehetően.

- Jó – nyugszik meg. - Azt meg tudom oldani.

- Rendben. Mikorra leszel vele készen?

- Ma estére.

- Köszönöm. Hívj, ha megvagy! – búcsúzom.

- Hívlak.

Visszamentem Balázshoz, aki már türelmetlenül várt:

- Figyelj csak! Én megkaphatom Szásától ugyan azt az információt, amit az embere súg meg az NBH-nak. Nem?

- Elvileg meg – gondolkodom el –, de ehhez be kell vonni Szását is.

- Igen – válaszolja Balázs.

- Azt mondtad nemrég, hogy nem ismeri az Öreg. Igaz?

- Igen.

- Akkor arra kell csak rávenni Szását – mondom –, hogy az emberén keresztül juttassa el az infót az NBH-snak. Te meg felajánlod, hogy a magyar üzletfelei felé majd rendezed a dolgot, és ezzel helyreállítod a mostanra iránta megingott bizalmat a magyar félben.

- Így odaadhatom az infót az Öregnek – veszi azonnal az adást Balázs –, mintha az oroszok hozták volna, és ezt később igazolja az NBH vizsgálata is.

- Pontosan.

- Akkor lássunk hozzá.

- Beszéljünk együtt Szásával? – javaslom.

- Ne – válaszolja Balázs. - Viszont idehívom az éttermedbe. Te meg figyelj!

- Ez remek – fogadom el a javaslatot. - Estére készen lesz a hacker. Szólok, ha indulhat a buli Szásával. Közben pedig hívom délután az Öreget.

- Mennyit mondasz el neki?

- Csak elmesélem az esetet – nyugtatom meg. - Hozzáteszem, hogy azért nem mondtam el előbb, mert biztos akartam lenni abban, hogy nem lesz belőle számomra kellemetlen rendőrségi ügy. Eddig ezt intéztem.

- Még csak egy nap telt el azóta – mondja egyetértően barátom. - Belefér.

- Nem ebédeltél még igaz?

- Nem, de van egy megbeszélésem – feleli sajnálkozva. - Megyek tovább.

- Hát jó. ...és köszönöm.

- Nincs mit – búcsúzik el Balázs.

Az Öreg

Ha már ilyenkor déltájt amúgy is bent ülök az étteremben, úgy döntök, hogy megebédelek, mielőtt bármibe is belekezdenék. Legalább végiggondolom a dolgot nyugodtan. Mire megjön az ebédem, megszületik az elhatározás is, hogy itt az ideje beszélni az Öreggel. Egy kicsit tartok tőle. Pont annyira kell ügyesnek látszanom, hogy elhiggye, csak annyit tudok a dolgról, amennyi kell ahhoz, hogy megvédjem a védencét. Csapjunk bele. Miközben tárcsázok, megüti az orromat az étel átható illata, és összefut a nyál a számban. Hirtelen bevillan magam elé a kép, hogy itt ülök, a saját étteremben, az étel fölé hajolva, telefonnal a kezemben, és csorog a nyálam. Ez nem normális. Elküldöm a hívást, és közben igyekszem leküzdeni a számban oly nyirkossá vált helyzetet, hogy ne akadályozzon a beszédben, ha felveszik a vonal túlsó végén. Milyen kínos lenne egyből buborékot fújni a mikrofonba. Felvették:

- Üdvözlöm, Kertész úr! Szilágyi Péter vagyok – köszöntöm az Öreget.

- Na végre, hogy előkerült! – mondja türelmetlenül.

- Elnézést, de volt egy kis gondom. Nem tudtam, hogy már keresett.

- Mit csinál most? – kérdezi.

- Bent vagyok az étteremben. Tudnánk találkozni? – javaslom.

- Hogyne. Maradjon ott. Odamegyek.

- Várom – fejezem be a beszélgetést.

Miközben elkezdek enni, megállapítom, hogy tényleg izgatott az Öreg. Nem kell sokáig várnom. Alig tizenöt perc elteltével megérkezik. Még jó, hogy befejeztem mostanra az evést, és elvitték előlem a maradékot. Mikor belép az ajtón egyedül, elébe megyek:

- Üdvözlöm.

- Én is üdvözlöm, Péter – köszön vissza nyugtalanul. - Hol tudunk nyugodtan beszélni?

Jelentőségteljesen ránézek, és csak annyit mondok:

- Jöjjön utánam!

Bemegyünk a különterembe, és mire leülünk, már ott van az asztalunknál az üzletvezető. Szeretem ezt a fiút. Bár nem mindig tudja, hogy mi folyik itt időnként, mégis jó érzékkel segít anélkül, hogy beszélni kéne róla. Biztos vagyok abban, hogy most nem fog beküldeni pincért, hanem ő jön be, ha kell, és vendéget sem fog beengedni, amíg nem távozunk. Rendelés után, alig hogy magunkra maradunk, az Öreg nekem szegezi a kérdést:

- Mi a fene történt tegnap?

- Honnan tudja? - színleltem egy kis megdöbbenést, amiről azt gondoltam, inkább legyen egy kicsit visszafogott, mint erőltetett.

- Gondolja, hogy nem figyelek oda arra, mire költöm a pénzem!

Egy kicsit elszégyelltem magam, mint aki most jön rá, hogy kivel is áll szemben:

- Nem ezt nem gondoltam, csak meglepődtem azon, hogy nekem mostanáig tartott lerendezni a dolgot, és maga már tud róla.

- Tudom, amit tudok – mondja az Öreg –, de magától akarom hallani, mi történt!

- Rendben van.

Először elmesélem neki a támadást, és hogy a Zoltán mellé tett pilótával együtt hogyan oldottuk meg a problémát. Itt kihangsúlyozom, hogy áldom az eszünket, amiért időben betettük Zoltán mellé a kollégát. Ezután elmondom azt is, hogy úgy döntöttem, lekapcsolom legalább az egyik autót. Itt sajnos erőszakhoz kellett folyamodni, de vannak még barátaim a rendőrségnél, ezért nem lesz belőle gond. Aztán hozzáteszem, hogy mit állapítottak meg támadóinkról a rendőrségen.

- Tehát oroszok voltak? – kérdezi az Öreg.

- Azok – mondom, majd megkérdezem. - Nem lehet ennek köze ahhoz a vidéki problémához, amiről már beszéltünk?

- De – mondja elgondolkodva Kertész. Sajnos biztos vagyok benne, hogy összefügg.

- Akkor itt az ideje lépni valamit – javaslom.

- Bár annak idején nem hittem – vallja be láthatóan őszintén –, hogy eddig merészkednek majd, mégis áldom az eszem, hogy magát megkerestem. Mi a fenét csináljak?

Ez nem vall az Öregre. Kemény üzletember, de úgy látszik nincs hozzászokva ezekhez az alvilági módszerekhez. Be kell, hogy valljam egyre szimpatikusabb a vén csibész.

- Nem látom át eléggé ezt a helyzetet – teszem a tudatlant –, de azt hiszem, az ellenfélnek mindig azt a lábát kell kirúgni, amelyiket könnyebb elérni.

- Ettől nem lettem okosabb – feleli az Öreg.

Már majdnem megesik rajta szívem, amikor egy kellemetlen érzés kezd gyökeret verni a fejemben. Valószínűleg látszik rajtam, hogy segítőkész, lelkiismeretes gyerek vagyok. Azt sem nehéz kiderí-

teni, hogyan viszonyulok a barátaimhoz. Innen már csak egy lépés kitalálni, hogy mi a módja szóra bírni. Gondolatban megrázom a fejem. Kezdek rendkívül paranoiás lenni. No mindegy. Ez a kis bizonytalanság legalább arra jó volt, hogy eldöntsem, mindenképpen tartom magam az eredeti szándékomhoz, és nem osztom meg az Öreggel készülő hadműveletünk részleteit.

- Sajnálom – mondom neki.

- Nem akarja megerősíteni Zoltán kíséretét? – kérdezi.

- Az az igazság, hogy már tegnap megtettem, a támadás után.

- Nem kellett volna erről szólnia? – kérdezi kicsit megütközve.

- De igen- mondom bocsánatkérően. - Sajnos a rendőrségi fejleményekkel voltam elfoglalva. Csak azokról intézkedtem, amikről azonnal kellett. Bízom benne, hogy Ön is így gondolja majd. Addig pedig megelőlegeztem.

- Miért volt benne ilyen biztos, Péter? – kérdez vissza.

- Nem voltam benne ennyire biztos, de ahogyan Zoltánt nem akartam felesleges veszélyeknek kitenni, úgy az embereimet sem. Nem beszélve saját magamról.

- Igaza van – hagyja jóvá utólag a döntést. - Majd egészítse ki a számlát!

- Köszönöm a megértését.

Közben arra gondolok, pár órája még nem hittem volna, hogy ennek a beszélgetésnek a végére keresek egy kis pénzt. Legalább enyhít kétségbeejtő anyagi helyzetünkön, amibe Maci gázsija sodort minket.

Nincs visszaút

Miután elment az Öreg, rájöttem, hogy semmit nem tehetek, amíg Maci nem jelentkezik. Várom kell, hogy majd azonnal léphessek. Nagy türelmetlenségben többször hívom Aput, hogy kikérdezzem minden rendben van-e. Persze rendben van. Már épp kezdem elveszteni az önuralmam, mikor végre fél hatkor bejelentkezett az informatika nekem dolgozó gyöngye. Tudom, hogy még így is hamarabb végzett, mint ígérte, de a várakozással töltött idő lassan kikezdte az idegeimet. Olyannyira, hogy délután négy órától, csendesen álomba szenderültem az irodában. Gondolom ebben segített az előző éjszakai álmatlanságom is. Persze Maci hívása teljesen felébresztett. Kértem egy kávét, és közben felhívtam Balázst:

- Szia. Péter vagyok.
- Szia.
- Nem zavarok? – kérdeztem.
- Nem, dehogyan – vágta rá azonnal. - Végzett az embered?
- Igen. Pont most hívott.
- Te most vagy aludtál, vagy hülye vagy – veti közbe barátom.
- Mi?
- Akkor szoktál ilyen, mondjuk úgy nyugodt, lenni, amikor felébredsz. Tehát, ha nem aludtál, akkor teljesen hülye vagy.
- Aludtam – válaszolom az igazságnak megfelelően.

- Ezek után én is ezt mondanám – nevet ki, majd komolyra fordítja a szót. - Akkor hívom Szását, és megyünk.

- Biztos, hogy ráér?

- Biztos – feleli. - Már megbeszéltem vele, hogy este találkozunk.

Megint gyökeret vert a fejemben egy gondolat. Lehet, hogy megérte szundítani egy kicsit? Ebben az akcióban az egyik sarokpont, hogy az Öreg is tudomást szerezzen időben az úgynevezett megfigyelésről. Sokkal hihetőbb, ha Balázst ő bízta meg az információ begyűjtésével, mintha azt Balázs hozza magától. Szöget ütött a fejemben Maci szakmai halandzsájában egy dolog. Azt mondta: „Belépek a gépbe, ahonnan üzenetet küldök egy másik gépbe.” Tehát, ha jól értem be tud törni, akár a Csordás gépébe, és onnan elküldeni egy üzenetet, mintha a Csordás küldte volna. Ez adta az ötletet. Beszélnem kell Balázssal, mielőtt ideér Szása. Hívom is egyből:

- Szia! Péter vagyok.

- Mi a gond? – kérdezi barátom.

- Semmi. Ide tudsz jönni előbb, mint Szása?

- Oda – feleli. - Most beszéltem meg vele nyolcra a találkozót.

- Mikorra tudsz ideérni?

- Negyed nyolcra ott vagyok – fejezi be a beszélgetést.

- Köszönöm.

Jó, ha ennyivel előbb ideér, mert valószínűleg Szása is korábban érkezik egy ilyen megbeszélésre.

Közben gonosz tervem kezdett egyre több értelmet nyerni. Olyan érzések kavarghatnak bennem, amelyeket Hollywoodban a szimpatikus negatív hős arcáról lehet leolvasni egy váratlan, ám kedvező for-

dulatot követően. Már nem kell sokat várnom Balázsra. Mikor megjön, bemegyünk az irodába, nehogy együtt lásson minket az orosz, amikor megérkezik. Aztán egyből belekezek:

- Rá térek a lényegre. Tudunk küldeni e-mailt úgy, hogy valakinek a gépébe betörünk, és onnan küldjük el, mintha ő küldte volna.

- Ezért hívtál ide hamarabb? – csodálkozik el. Bevallom, ekkora méltatlankodást régen láttam már tükröződni az arcán.

- Várj! Folytatom – nyugtatom meg. - Ez adta az ötletet. Kapjon az Öreg egy fenyegető levelet.

Látom az előző kifejezés lassú átalakulással, változik meglepődéssé.

- Ezzel biztosíthatjuk, hogy az Öreg időben elkezdjen kutatni az ügyben... -kezek bele, de a mondatot Balázs fejezi be:

- ... és így biztosan időben eljut hozzá minden.

- Ráadásul, ha szerencsénk van, ő fogja kérni, hogy szerezz információt az oroszoktól.

- Ez tetszik – mondja elismerően. - Te tudod az Öreg e-mail címét?

- Nem. De nem is lesz rá szükség – válaszolom.

- Csak az ötletet adta az előző gondolat. E-mailen csak a hülye küldené. Túl átlátszó.

- Akkor küldjünk sima levelet?

- Pontosan. Most volt a támadás Zoltán ellen, és ezek után kap egy fenyegető levelet. Elég kézenfekvő, hogy mire gondol először – válaszolom, majd az órára pillantva folytatom. - Szerintem menj, ülj a pulthoz. Már bármikor megjöhet Szása. Várj csak!

Nyúlok a telefonért, hogy behívjam az üzletvezetőt. Mikor leteszem a telefont, csak ennyit mondok:

- Ki tudja itt van-e már. Jobb, ha nem lát egyedül kimenni az irodából.

- Ez is igaz.

Balázsék kimennek, én pedig várom, hogy megjelenjenek a különterem monitorján. A mikrofont beállítottam a nekik fenntartott asztalra, de a beszélgetést nem fogom rögzíteni. Elég hallanom.

Nem kell sokat várnom rájuk. Fél nyolc után néhány perccel megjelennek a képen, és elfoglalják az asztalukat. Mivel mind a ketten előbb jöttek, Szása helyében arra gondolnék, hogy Balázs is fel akarta mérni a terepet. Rendelnek, aztán egy rendkívül érdekes beszélgetés veszi kezdetét. Szása megvárja, amíg Balázs rá tér a lényegre:

- Szása, szeretnék kérni tőled egy szívességet.

- Hallgatom.

- Emlékszel arra az NBH-s problémára?

- Persze – válaszolja az orosz. – Tudod, barátom, hogy hálás vagyok érte.

- Megtartottad azt az embert? – kérdezi most Balázs.

- Igen. Azt viszont nem tudom, hogy a sok kamu információ miatt az NBH nem építette-e le.

- El kéne küldeni ezen a vonalon egy üzenetet az NBH-nak – mondja el végre Balázs, hogy mit akar. Kis hallgatás után Szása folytatja:

- Furcsa kérés ez tőled. Remélem megérted, hogy kíváncsivá tettél, hiszen neked is vannak kapcsolataid.

- Vannak – vágja rá azonnal Balázs, majd megadja a magyarázatot is. - Viszont azon mesterkedem, hogy helyreállítsam a bizalmat irántatok az üzleti ügyeinkben.

- Ezt nem értem.

- Az eddigi intézkedések, bár sokat segítettek, de nem állították meg vidéki ellenlábásainkat – magyarázza barátom. - Különösen a magyar fél okoz gondot nekünk. Tudomásomra jutott, hogy megfigyelteti az érintett politikust. Most azon dolgozom, hogy ti legyetek azok, akik hozzák ezt az információt nekünk.

- Ez miért jó neked? – kérdez vissza Szása.

- Nekem is érdekem, hogy létrejöjjön az üzlet – mosolyodik el Balázs. - Mert, ha nincs üzlet, nincs jutalékom se.

- Ez nyomós érv. Mi lenne az üzenet?

- Az, amit az előbb mondtam – feleli Balázs. –, kiegészítve a cég nevével, amelyik dolgozik benne. A bizonyítékok a cég gépén vannak.

- Miért nem adod oda egyszerűen a magyar félnek azzal, hogy tőlünk van az információ? – kérdez tovább Szása.

- Az is meg lesz, de ellenőrizni akarják majd több irányból.

- Ez valószínű – ad igazat az orosz. - Jól van.

Mikor idáig jut a beszélgetés, némileg megnyugszom, és elkezdem összeállítani a fenyegető üzenetet.

Lassan kifutunk az időből!

Csak ennyit írok egy lapra. Kiválasztok még egy-két képet a megfigyelési anyagból, amit egy mappába helyezek, és előkészítem nyomtatásra. Közben figyelem tovább a beszélgetést Balázsék között.

Amikor befejezik, majd hátra megyek a raktárba, hogy megkeressem a megfelelő nyomtatót. Van néhány kiszuperált darab, amit nem sajnállok kidobni, és még működik. Egy óra alatt megkajálnak, az-

tán Szása egyből távozik. Kíváncsi vagyok mennyire gyorsan ér majd célba az üzenet.

Balázs bejön, én meg közben kinyomtatom az anyagot.

- Jó lesz így? – kérdezem tőle.

- Szerintem igen. Rövid. Célratóró.

- Akkor ez megvan.

- Mit csinálsz a nyomtatóval? – teszi fel a kérdést.

- Kidobom. Amúgy is leselejteztem volna.

- Jó – nyugszik meg.

Balázs távozása után fél órával én is megindulok az éjszakába, hónom alatt a gondosan megtisztogatott és becsomagolt nyomtatóval és címzetlen borítékba tett művemmel. Első lépésként a Moszkva térre megyek. A kocsit pár utcával odébb hagyom, és onnan gyalog megyek le az aluljáróba. Ezen a helyen mindig akad néhány hajléktalan. Kiválasztom közülük a megfelelőt, és figyelve a kamerákra igyekszem egy oszlop takarásából megszólítani.

Pár szó után visszamegyek a felszínre, ő meg utánam jön. Tudom, hogy a tér is be van kamerázva, ezért felszállunk a négyes villamosra, ahol velem szembe ül le, és egy ötszázas ellenében megcímzi a borítékot. Amikor végzett elteszem, aztán megkérdem tőle:

- Akar még két ilyen keresni?

- Persze – válaszolja. - Írjam alá a Lánchidat is?

- Nem kell. Legyen egy fél óra múlva a Kodály köröndön!

- Ott leszek.

Ekkorra ér a villamos a következő megállóhoz, a Széna térre, ahol én leszálok, ő meg folytatja az utazást. Beülök az autómba, és elhajtok. A megbe-

szélt helyre előbb érek még úgy is, hogy itt sem parkoltam le egyből. Megvárom, aztán elindulunk az Öreg irodája felé. Az épületnek van éjszakai őrzése, ezért egyszerű bejuttatni a levelet. Megmutatom neki az ezrest, aztán elmondom, hogy mit kell csinálnia érte. Nem sokat gondolkozik. Ahogy befejezem a mondatot, már megy is végrehajtani. Utána megkapja a pénzét, és elválunk. Hazafelé menet támad még egy ötletem. Útba ejtem a Stop Secu-t, ami egy lakóházban székel. Az ilyen társasházakba könnyű bejutni, és ha szerencsém van, akkor nem holnap ürítik a házban a kukát a szemetesek.

Szerencsém volt. Valószínűleg ma reggel járhattak itt üríteni, mert szinte mindegyik üres. Ebben a mai napban az a legjobb, hogy úgy tűnik vége.

18. Végjáték.

Reggel jól megérdemelt pihenésből, egy telefonhívás ébreszt fel. Álmosan nyúlok a kagylóért, és közben magamban káromkodom. Legalábbis remélem, hogy csak magamban:

- Igen?

- Szia! – hangzik a vidám köszönés. - Balázs vagyok.

- No. Mi történt?

- Nemrég hívott az Öreg. Megyek be hozzá.- Halvány mosollyal az arcomon nyugtáztam a gyors eredményt.

- Merre jársz? – kérdezem.

- Most indulok.

- Ha akarsz, nézz be útközben hozzám! – javaslom barátomnak.

- Jó. Öt perc és ott vagyok.

Alig tudom összeszedni magam, mire ideér. Még a kávé sem főtt le. Az is igaz, hogy ébredés

után nem vagyok egy villámcsapás. Úgy is mondhatnám, hogy ilyenkor, ha menet közben pislogok, úgy élem meg a dolgot, mintha időtörés áldozatává válnék. Az első pislantás előtt még az ágyam mellett vagyok, míg a pislantás utáni kép, már a fürdőszoba ajtaja. Így hát Balázs érkezésekor még el sem kezdett lefolyni a kávé. Amikor belép, azért megkérdeztem tőle:

- Kérsz egy kávé? Most tettem fel.

- Nem, köszönöm – válaszolja. - Reggel az Öreg elég korán hívott. Nem tudod, hogy mit akar?

- Remélem, hogy célba ért az üzenet, és azért hívott.

- Hogyan adtad fel neki? – faggat tovább.

- Elég közvetlen módját választottam – felelem.

- Éjszaka bedobta egy hajléktalan.

- Mi? – képed el.

- Kőre kötötte, és bedobta az irodaház aulájába.

- Bedobta az ablakot?

- Be – felelem. - Miért, nem jó?

- Én finomabb módszerre számítottam.

- Tudtommal nem sérült meg senki – vonom meg a vállam.

- Na, megyek inkább. Ha végeztem az Öregnél, hívlak.

- Jó. Várom – búcsúzom Balázstól.

Balázs elmegy, én meg leülök, hogy megigyam a kávé, ami időközben lefőtt. Rágyújtok egy cigire, és arra gondolok, hogy mostanra minden elindult visszafordíthatatlanul a maga útján. Egyetlen dolog aggaszt csak: innentől kezdve nem tudom befolyásolni az események alakulását. Nem tudok mást tenni, ki kell várnom. Legalább odafigyelek egy kicsit Zoltán biztosítása mellett az esküvőjük ügyeire is.

Elkezek hát telefonálgatni. Mire Balázs hív, már végeztem mindennel. Ez az előnye, ha egy rendezvénynél az ember időben elindítja az alvállalkozókat. Balázs csak két szót mond a telefonban:

- Minden rendben!

- Nem jössz be az étterembe? – kérdezem.

- Délben ott vagyok.

- Oké. Bent leszek.

Gondolok egyet, és felhívom Jánost:

- Szia. Péter vagyok.

- Szia. Na, mi újság? – kérdez érdeklődéssel.

- Majd élőszóban. Mikor érsz rá?

- Van valami sürgős?

- Nincs – felelem.

- Akkor találkozzunk inkább holnap – javasolja –, mert készülök be a Bojtorhoz.

- Remélem szerződni!

- Á. Még nem tartunk ott – mondja lemondóan.

- Amióta múltkor beszéltünk, nem ért rá.

- Még csak most fogjátok megvitatni, amit akkor beadtál?

- Mondtam, hogy nehéz szülés lesz.

- Igaz. Akkor holnap – búcsúzó.

- Szia.

Az étterembe érve Robi már vár. Elmesélem a tegnapi eseményeket, ő pedig fogja a fejét. Megpróbálom megnyugtatni, hogy elég körültekintő voltam. Így hát együtt várjuk Balázst és a híreket. Közben ő is elmondja, hogy reggel az első dolga volt leszedni minden anyagot a gépéről, amit eddig gyűjtöttünk, és összeszedte a papírokat is, aztán bevitte a banki széfünkbe. Bölcs előrelátás. A következő lépés az lesz, hogy újra telepítünk mindent a számítógépeken, hogy ne maradjon sehol nyoma annak, ami egy-

szer rajta voltak.

A Balázs érkezését követő harmadik percben már hallgatjuk a beszámolót a különteremben:

- Mikor odaértem az Öreghez, egyből elém tette az üzenetet azzal, hogy olvassam el. Aztán az első kérdése az volt, hogy mi a véleményem. Megkérdeztem, hogy hogyan jött. Ő meg válaszolt.

- Rögzített valamit a kamera? – kérdezek közbe.

- Nem sokat. A csöves a kamera látószögén kívülről dobott. ...de hadd folytassam.

- Bocsánat.

- Mondtam neki, hogy ezeket a képeket csak úgy szerezhették, ha figyelik Zoltánt. Ezzel egyetértett, aztán némi beszélgetés után megbízott, nézzek utána az oroszoknál, hogy mi újság. Mondtam, hogy meglesz.

- Szásával nem beszéltél még?

- De – mondja. - Reggel hívott, hogy rendben elment az információ.

- Jó – nyugtázom a híreket. - Mikor hívod az Öreget?

- Nem hívom, hanem bemegyek hozzá.

- Mikor? – kérdezi Robi.

- Mindjárt indulok – mondja, és már áll is fel az asztaltól.

- Utána visszajössz?

- Nem. Hívlak.

- Várjuk.

Nem kell sokat várni. Alig egy óra elteltével Balázs bejelentkezik, és csak ennyit mond:

-Ilyen mázlistát, mint te. Van, akinek Isten malmai sem örölnek lassan.

Ennyi elég is ahhoz, hogy tudjam, célba ért

minden vonalon az információ. Mostantól az Öregen a sor. Lássuk, mit hajlandó megtenni üzleti ügyei érdekében.

Az eredmény

Sok mindenre számítottam, de arra nem, ami ez után történt. Ebből is látszik, hogy bármennyit lát is az ember a politikából, az csak a jéghegy csúcsa. A következő napokban érdekes politikai csata indult meg a sajtón keresztül. ...de ne menjünk a dolgok elé. Pár nappal azután, hogy gonosz kis tervünket elengedtük a maga útjára, telefoncsörgésre ébredtem. János hívott, hogy kapcsoljam be a tévét, és nézzem meg a híreket. Miközben elindult az ébredés utáni fájdalmasnak tűnő cselekvéssor, hogy az információhoz jussak, arra gondoltam, mennyire nem történt semmi eddig. Nekem is, barátaimnak is többször megfordult már a fejünkben az elmúlt napokban, hogy talán nem lesz eredménye tevékenységünknek, és kezddhetünk mindent előlről. Egy dolog adott csak halvány bizakodásra okot. Mivel nem csak az események látszottak megállni, hanem az információk szabad áramlása is elmaradt, kissé vihar előttinek tűnt a csend.

A hírek arról szóltak, hogy az egyik napilap ma reggeli számában az első oldalon fejtegeti az ellenzék által korábban bejelentett politikusok megfigyelésével kapcsolatos új információkat. A napilap a korábbi bejelentést követően létrehozott parlamenti vizsgálóbizottságnak átadja a délelőtt folyamán ezeket a rejtélyes körülmények között hozzákerült anyagokat.

Ettől, valljuk be, felébredtem. A saját magam által állított csapda nem engedi, hogy érdeklődjek,

mert ha megteszem, magamra terelem a figyelmet. A tehetetlenséget viselem a legnehezebben minden csapások közül. A hírekben elhangzottakat követően délután adott a sajtó új adatokat az ügygel kapcsolatban. Ekkor én már bent voltam az étteremben, ahol az utolsó simításokat végeztem Zoltán esküvőjén. A délután közöltek csak annyit tettek hozzá a reggeli hírekhez, hogy a vizsgálóbizottság alaposan ki fogja vizsgálni az ügyet. Felhívott Balázs, hogy ide tolja végre a képét. Hamar ideért és én még hamarabb a lényegre tértem:

- Mi a fene van? Napok óta nem látom semmi eredményét az akciónknak, most meg elindulni látszik egy lavina.

- Nyugalom. Minden sínen van – feleli, és ő tényleg nyugodtnak látszik. - Nem jöhettek hamarabb, mert az Öreg elkezdett dolgoztatni az ügyben.

- Onnan kezd, ahonnan kimaradtam!

- Másnap az NBH titkos kutatást rendezett a Stop Secu-nál – avat be a fejleményekbe. - Megtalálták minden anyagodat a gépen, és a kukában megtalálták a nyomtatót, amivel a levelet „írták”. Tudod, amit bedobtál az ablakon.

- Tudom.

- Azt nem is mondtad, hogy odavitted a nyomtatót.

- Elfelejtettem mondani – válaszolok. - De jó ötlet volt, nem?

- Ezek után született egy döntés, hogy elkendőzik az ügyet.

- Akkor mi ez a sajtóban? – kérdezem értetlenül.

- Úgy kendőzik el, hogy hasznuk legyen belőle. Az ellenzék tépi az istrángot egy ideje, hogy megfi-

gyelik őket. Hát kaptak egy csontot, amin elrágódhatnak, de nem vezet el a valósághoz. Maximum egy politikust érint, aki nem is igazán politikus, hiszen köztisztviselő.

-A Csordást.

-Igen. Őt meg amúgy is le akarják írni.

-Döbbenet – mondom leesett állal.

-Csak nem sajnálsz?

-Nem – felelem azonnal. - Hazavágta a darabunkat. Hat-nyolc ember életével játszott. Nincs miért sajnálnom.

-Én is így gondolom – zárja le a témát. - Hogy állsz az esküvővel?

-Készen vagyok. Felőlem nem kéne jövő hét szombatig várni.

-Tudod, hogy mindennek klappolnia kell! – figyelmeztet, ő is tudja, hogy feleslegesen. - Mellesleg nagy játékos az Öreg. Létrejött azóta a nagy üzlet, és kifocizta egy időre az ellenfeleit. Úgy vettem észre, hogy megkedvelt téged. Végül is neked köszönheti, hogy ilyen jól alakultak a dolgok.

Itt egy kis nyomatékkal a hangomban válaszoltam:

- Nem is tudja, mennyire!

- Nem. Tényleg nem – válaszolja barátom.

- Szerintem, ez maradjon is így. Nem jó feltűnni.

- Igaz. Jut eszembe – vált témát Balázs. - Akkor most lehet lazítani Zoltán védelmén is.

- Nem szeretném. Meg akarom tartani azt a látzatot az Öreg felé, hogy keveset tudok az ügyről. Ha kevesebbet tudok, mint valójában, akkor pedig semmi nem indokolja, hogy lazábbra vegyük a biztosítást.

- Ez is igaz. Na megyek –áll fel az asztaltól.

- Szia.

Miközben elköszönünk, szerintem, mind a ketten ugyanarra gondoltunk. Most már találkozhatunk rendszeresen, mint eddig. Csak az elmúlt néhány nap alatt kellett, hogy kevesebbet beszéljünk. Nem lett volna jó, ha kapcsolnak az ügy háttéréhez.

Az esküvő napján

Zoltán esküvőjéig gyakorlatilag semmilyen rendkívüli esemény nem zavarta meg az életünket. Pár nappal ezelőtt beláttam én is, hogy lehet csökkenteni a biztosítás erőit, amikor Kertész, az Öreg felhívott. Nehezen, de hagytam magam meggyőzni. Ezalatt a beszélgetés alatt, úgy éreztem, hogy valóban megkedvelt. Bevallom, én is megkedveltem őt. Éreztem, hogy tartogat valamit még a számomra, de csak az esküvő napján, a lakodalom vége felé tudtam meg, hogy mit.

Szép volt az esküvő. Már ha az ember elfelejti, hogy mit is ünnepeünk ilyenkor. Érdekes társaság gyűlt össze a meghívottakból. Ott volt Balázs is. Nem sokat beszélgettünk menet közben, mert az az elvem, hogy aki dolgozik, az ne bulizzon. Némi meglepetéssel nyugtáztam, hogy a vendégek között láttam Bojtort, a színházigazgatót is. Nem tudtam, hogy ennyire jóban vannak Zoltánnal. Aztán rájöttem, hogy nem emiatt lett meghívva. Mint ahogy arra is rá kellett jöjjenek ezzel egy időben, hogy az Öreg egy úriember. Nem csak ígéretet, hanem be is tartja a szavát. Még a menyasszonytánc előtt fél órával vettem észre, hogy integet nekem az egyik asztaltól. Közelebb érve láttam, hogy Bojtor mellett ül.

- Péter! Üljön le egy kicsit közénk – invitált.
- Köszönöm uram, de nem akarok zavarni.
- Nem zavar – mondta. - Épp magáról beszélünk. Leültem hát és vártam. Vártam, hogy mi fog ebből kisülni.

- Még nem is koccintottunk eddig. Töltök egy pohár bort.

Az Öreg tölt nekem bort, amikor ráadásul én dolgozom most neki? Ezen meglepődtem, de Bojtorra nézve megértettem a gesztus célját. Leírhatatlan döbbenet tükröződött az arcán.

- Egészségére!

- Az ifjú párra.

Koccantak a poharak, aztán egyszer csak az Öreg a vállamra tette a kezét, és úgy fordult Bojtorhoz.

-Remélem, barátom, egyetértesz velem abban, hogy ezt a darabot, amit bevitték hozzád, meg kell fognod. Az új szelek ígéretét hozhatja el a színházadnak, és persze neked is.

-Szerintem is ígéretes, de...

Én már az első gondolatnál jobbnak láttam, ha kimaradok ebből a beszélgetésből, és csak csendes szemlélője leszek. Mit mondjak? Egy tanulmány volt végignézni. Már Bojtor első próbálkozása, hogy ellenkezzen kudarcba fulladt, ahogy az Öreg közbevágtott.

- Semmi de barátom! – mondta ellenmondást nem tűrően. - Ha nem szerződsz le velük minél gyorsabban, még elhappolják az orrod elől. Vidéken egyre komolyabban érdeklődnek utána. Megmondom neked őszintén, hogy a támogatásomat nem vonom vissza, mert látok fantáziát a színházadban, de ha nem nálad lesz ez a darab, akkor meg fogom osztani a figyelmem a darab és a színházad között.

Bojtor némi zavarral a hangjában csak ennyit válaszolt:

-Ezt igazán nem szeretném. Szerintem is nagyon jó ez a darab, de meg kell egyeznünk egy-két

dologban.

-Tegyétek meg minél hamarabb.

-Jövő héten alá tudjuk írni a szerződést, ha neked is megfelel, Péter – fordult hozzám a színigazgató.

-Természetesen. Elmondom Jánosnak is a jó hírt.

Az Öreg ezek után egy pillanat alatt témát váltott. Közben mosolygott a szeme.

- Mit szóltok? Nem szépek a fiatalok?

Ezek után már nem volt más dolgom, mint buzgón helyeselni, és pár mondat után diszkréten elnézést kérni, hogy távoznom kell. Nem szívesen lettem volna most Bojtor helyében. Kerestem egy csendes zugot, és felhívtam Jánost.

Szia! Most már minden rendben van. Jövő héten aláírhatjuk a szerződést a színházzal.

Honnan tudod? – kérdezi János elképedve.

Most volt egy megnyerő kis beszélgetésünk a Bojtorral, meg az Öreggel.

És!? – faggat barátom egyre türelmetlenebbül. Nem tehetem meg vele, hogy legalább egy pár szóban el nem mesélem.

Az Öreg megtartotta a szavát. Nem hittem volna, de ennek ellenére sem volt könnyű eljutnunk a bemutatóig. Most, amikor Jánossal együtt a legszebb sötét öltönyünkben fogadjuk a vendégeket itt, ennek az új színháznak a bejáratában, egészen jól érzem magam. A színház impozáns külsejét még inkább kiemelte a világítás meg a csillogás. Ez a sok ismerős arc. Szinte mindegyiknek volt valami köze ehhez az egészhez. János meg akarta hívni a „vidéki társulatot” is, ami rá jellemző morbid humor lett volna, de végül jobb belátásra tért. Mikor megérkezett min-

denki, akit fogadni akartunk, én szólaltam meg először.

Premier. Te jó ég. Nem egészen tíz perc múlva felgördül a függöny.

Izgulsz mi? – kérdi évdöve, de tudom, hogy ő sem olyan nyugodt, mint mutatja.

Hogyne! Egy nyugtató ital mielőtt bemegyünk? – próbálom rávenni a feszültség oldására.

Az ital ellen nincs kifogásom, de én nem megyek be –, válaszol miközben megindul a büfé felé.

Nem akarod megnézni? – kérdezem cinkos mosollyal.

Megörültél? Nekem már a könyökömön jön ki ez az egész. Attól, hogy bent ülök nem lesz se jobb, se rosszabb.

Meg ha kint vagyunk, és bukás lesz, akkor el tudunk menekülni, mielőtt kiér a tömeg! – teszem fel a mondatában elmaradt i-re a pontot.

Máskor talán nevetnénk egyet, de most csak haladunk azért a megnyugtató whiskyért, és ennél több mondanivalónk nincs is a dologról. Mit tagadjam, az első szünetig ki sem mozdulunk a büféből. Az idő ólomlábakon jár. A szünet előtt pár perccel felmegyünk a védnököknek és szponzoroknak kialakított protokoll részbe, hogy megvárjuk őket és velük a közönség bírálatának első jeleit. Utolsó simítások az asztalokon, és már érkezik is a nagyérdemű kiváltságos része. Bár tudnék olvasni az emberek gondolataiban néhány órán át!

Epilógus

Pár hónappal később, Amikor végiggondoltam az eseményeket, amiket a darabunk bemutatásáig átéltem, már nem is tünnek olyan szörnyűeknek. Ez, bevallom, egy kicsit megrémített. Az rémített meg benne, hogy milyen könnyen túlteszti magát az ember azon, hogy egy ilyen látszólag egyszerű, ám tagadhatatlanul nehéz vállalkozás megvalósításához még a legjobb szándék mellett sem a tisztességes munka vezet. Pedig azt hihetnénk, hogy nem kell más egy színdarab bemutatásához, csak jó ötlet, kitartó, szakszerű munka és persze pénz. Ehhez képest mekkora kerülőt kellett tennünk ahhoz, hogy egyáltalán odáig eljuthassunk, hogy már csak az előbb említettek legyenek hátra. Végül is mostanra már talán mindegy. Remélem, igaza van barátomnak, Jánosnak, amikor azt mondja, hogy „Ha egyszer sikeresen megcsinált valamit, akkor legközelebb már könnyebben fog menni.” Egy biztos, a következő darabunk ötlete már itt van a tarsolyban, és én nem akarok megint ekkora kerülővel célba érni.

Mindazonáltal most, hogy sikeresnek mondhatom magam, szeretnék mégis egyszerűbben élni. Lehet, hogy elkezdek pipákat faragni vagy fogpiszkálót. Az egyszerű. Ha kell valakinek, fizet és viheti. Bár attól tartok, hogy azon a piacon sem mennek másként a dolgok. Akkor pedig jobban teszem, ha maradok a kaptafánál.

Aztán meg minek ez az eredmény, ha nincs ki-vel megosztanom. Rendeznem kéne a magánélete-

met is. Biztosan másként élném meg a dolgokat, ha egy-két gyerek rohangálna körülöttem. Látnám a szemükben a büszkeséget, hogy „az én nagydarab, mamlasz külsejű apám csinálta ezeknek az embereknek ezt a sok csillogást”. Persze, ez még úgy tűnik, várat magára. Egy biztos, én készen állok.

Az író megjegyzése!

Gondolom, Önt, kedves olvasóm, az érdekli, hogy sikeres lett-e a darab. Én erre inkább azt mondom, hogy menjen el egy színházba, nézzen meg egy darabot, és közben ne gondoljon arra, hogy talán ez is így készülhetett! Mert bárhogyan is került Ön elé, akik írták, rendezték és előadják, nem foglalkoznak ezzel a gondolattal. Ők valóban Önnek készítettek. Mondhatnám itt a könyv végén, hogy sikerült, vagy azt, hogy nem. Ám akkor elkövetnék egy olyan hibát, amit eddig igyekeztem elkerülni. Nem az volt a szándékom, hogy kissé homályos, de azért körvonalalaiban felismerhető formába öntsem az emlékeimet, amitől botrányszagú találgatásokban végződne ez a történet. Különösen azért nem, mert ennek a történetnek nincsen konkrét alapja. Nem a leleplezés izgalmaival kívántam szórakoztatni az olvasót, hanem világunk egy másik, fiktív arcát akartam megmutatni. Az, hogy mi melyiket látjuk, csak rajtunk múlik.

Bevezetés.....	2
A kezdet.....	9
Az ajánlat.....	18
A vacsora.....	33
Másnap.....	44
A helyzet bonyolódik.....	50
A döbbenet.....	62
Péntek.....	73
Hétfő.....	80
Feladat a hackernek.....	96
A következő pár nap.....	100
Vidék.....	114
Másnap.....	118
Ellentámadás kell.....	134
Ellentámadás indul.....	145
Az Öreg.....	151
Nincs visszaút.....	155
Az eredmény.....	166
Az esküvő napján.....	170
Epilógus.....	174